

Kršćanska biblioteka
www.monfortanci.com

SV. MARIJA MAGDALENA

SV. MARIJA MAGDALENA

Život svetice prema tradiciji mistika

Pobožnost sv. Mariji Magdaleni

Priradio p. Miljenko Sušac smm – misionar monfortanac

ZAGREB 2020

SADRŽAJ

Predgovor.....	5
Marija Magdalena u Svetom Pismu i tradiciji Crkve.....	5
Kako je nastao ovaj spis?.....	7

SV. MARIJA MAGDALENA *Život svetice prema tradiciji mistika*

Obiteljsko naslijeđe..... <i>(Bl. Jakov iz Varezza)</i>	8
Obiteljsko naslijeđe..... <i>(Marija Valtorta)</i>	8
Prvi susret Isusa i Marije Magdalene..... <i>(Marija Valtorta)</i>	8
Isus u kući Lazara i Marte..... <i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	11
Marta govori s Isusom o Mariji..... <i>(Marija Valtorta)</i>	12
Marija Magdalena potajno sluša Isusa..... <i>(Marija Valtorta)</i>	14
Marija Magdalena još ne obraćena dolazi slušati Isusa dok govori na gori..... <i>(Marija Valtorta)</i>	17
Drugi susret s Marijom Magdalenom – Isus čini čudo i ozdravlja osobu koja je griješila sa Magdalenom..... <i>(Marija Valtorta)</i>	19
Razgovor Isusa i Lazara u periodu koji prethodi obraćenju Magdalene..... <i>(Marija Valtorta)</i>	22
Obraćenje Marije Magdalene..... <i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	23
Poziv u kuću Šimuna farizeja..... <i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	24
U kući Šimuna farizeja..... <i>(Marija Valtorta)</i>	26
Molitva za obraćenike..... <i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	28

Propovijed u Galileji.....	29
<i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	
Susret s Lazarom na galilejskom polju nakon obraćenja Marije Magdalene.....	29
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Poziv Majci.....	31
<i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	
Isusova Majka dovodi Mariju Magdalenu među učenike i poučava je.....	31
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Isus poučava Mariju Magdalenu.....	36
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Rastanak Isusa i njegove Majke s Magdalenom nakon obraćenja i jednog perioda druženja. 39	
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Uskrsnuće Lazara.....	40
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Bolest i smrt i uskrsnuće Lazara.....	43
<i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	
"Marta, Marta, brineš se za mnogo toga.....	47
<i>(Marija Valtorta)</i>	
U Betaniji.....	49
<i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	
Pozdrav Lazara, Marte i Magdalene.....	50
<i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	
Isusova smrt na križu.....	52
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Ivan, Majka i Magdalena pod križem.....	54
<i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	
Isus se nakon uskrsnuća ukazao Mariji Magdaleni, drugim ženama i Petru.....	55
<i>(Službenica Božja Marija Cecilija Baji)</i>	
Uskrsli Isus se ukazuje Mariji Magdaleni i ženama.....	56
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Isus nakon uskrsnuća u razgovoru sa apostolima govori i o Mariji Magdaleni.....	60
<i>(Marija Valtorta)</i>	
Napuštanje Palestine i boravak u Francuskoj.....	61
<i>(Bl. Jakov iz Varezze)</i>	

Smrt Marije Magdalene, ne može više trpjeti ali može ljubiti.....	62
<i>(Marija Valtorta)</i>	

POBOŽNOST SV. MARIJI MAGDALENI

Molitve sv. Mariji Magdaleni.....	65
Devetnica sv. Mariji Magdaleni.....	65
Litanije sv. Mariji Magdaleni.....	66
Razmatranja o sv. sv. Mariji Magdaleni.....	67

Predgovor

Marija Magdalena je svakako jedan od zanimljivijih likova iz evanđelja. Posebno ako se uzme u obzir kako je katolička svetačka, mistična, pobožna i pučka tradicija razvijala svoj odnos prema ovoj svetici, te je postala jedan od njenih važnijih likova. Mi se dugi niz godina bavimo katoličkom svetačkom, mističnom, pučkom i pobožnom tradicijom te smo se susretali i sa tekstovima koji govore o Mariji Magdaleni. Tekstovi su nam izgledali poticajni. Koliko je nama poznato ne postoji neki tekst iz ovih tradicija koji bi se bavio samo likom Marije Magdalene.

U našim hrvatskim krajevima Mariji Magdaleni su posvećene brojne crkve, kapele i podignuti oltari njoj u čast. Tako smo došli na ideju da u jedan spis saberemo najpoznatije tekstove iz mistične tradicije katoličke Crkve koji govore o Mariji Magdaleni i da na takva način približimo ovu sveticu vjernome puku.

p. Miljenko Sušac smm – misionar monfortanac

Marija Magdalena u Svetom Pismu i tradiciji Crkve

Sv. Marija Magdalena je u Novom zavjetu opisana kao učenica Isusa Krista. U hrvatskom jeziku uobičajeno ime Marija Magdalena zapravo je Marija Magdalenska, tj. Marija iz mjesta Magdale. Sva četiri evanđelista spominju Mariju Magdalenu. Žena imenom Marija je bila iz Migdal Nunaya, Tariquaea na grčkom, Magdalum na latinskom, malog gradića na zapadnoj obali Galilejskog mora (Genazaretsko jezero), oko 5 kilometara sjeverno od Tiberijade.

U evanđeljima

O Mariji Magdaleni sv. Luka piše: „Isusa su pratila Dvanaestorica i neke žene što ih je izliječio od zlih duhova i bolesti: Marija, zvana Magdalena, iz koje bijaše izišlo sedam zlih duhova...” (Lk 8,2).

Matej nam svjedoči da je ona bila jedan od žena koje pratile Isusu i posluživale mu: „Tu su bile i izdaleka gledale mnoge žene, koje su već od Galileje pratile Isusa. Među njima bijahu, Marija iz Magdale, Marija Jakovljeava i Josipova majka, i majka Zebedejevih sinova“ (Mt 27,55).

Prema sv. Ivanu Marija Magdalena je bila pod križem Isusovim u trenutku Njegove smrti: „Kod križa Isusova stajale njegova majka, i sestra njegove majke Marija Kleofina i Marija Magdalena“ (Iv 19, 25)

Marko nam svjedoči da je bila ona bila prisutna kod Isusova pomazanja i ukopa, te da se njoj Isus prvoj ukazao nakon uskrsnuća: „Marija iz Magdale i Marija Josipova majka, pomno su gledale gdje ga ukopaše“ (Mk 15, 47)

»Kad uskrsnu u prvi dan sedmice, Isus se najprije ukaza Mariji iz Magdale, iz koje bijaše istjerao sedam zlih duhova. Ona ode i to javi onima koji bijahu njegovi pratioci, a sad bijahu u tuzi i suzama« (Mk 16,9–10).

Prazan grob te kako se Isus ukazuje Mariji iz Magdale krasno je opisao sv. Ivan u 20. glavi svoga evanđelja. Tumačeći taj tekst, Grgur Palamas, solunski nadbiskup od 1340–1359, po utjecaju u istočnoj Crkvi tako velik kao sv. Toma Akvinski u zapadnoj, zapisao je o Mariji Magdaleni divnih misli. One prema tradiciji istočne Crkve, kao i svako drugo teološko razmišljanje, trebaju poslužiti kontemplaciji i mistici, molitvenom doživljavanju našega Gospodina.

U tradiciji Crkve

U tradiciji Crkve Marija Magdalena je bila poistovjećena sa osobama koje evanđelja spominju u drugim zgodama Isusova života. Tako je u tradiciji još od prvih stoljeća došlo do poistovjećenja Marije Magdalene s drugim ženama o kojima se govori u evanđelju. Kad evanđelje govori o Mariji iz Betanije sestri Lazara i Marte (Lk 10, 8-42; Iv 11, 1 -45), kad evanđelje govori o ženi koju su zatekli u preljubu i htjeli je kamenovati, a Isus ju je spasio (Iv 8, 1-11), kad evanđelje govori o grešnici koja je u kući Šimina farizeja plakala do Isusovih nogu i kosom mu otirala noge (Lk 7, 36 – 50) katolička tradicija u svim tim događajima prepoznavala je da se radi o istoj osobi, Mariji Magdaleni. Tom poistovjećenju je na poseban način doprinio papa sv. Grgur Veliki u poznatom govoru iz 591. godine.

Štovanje sv. Marije Magdalene u crkvi i njene relikvije

Štovanje svete Marije Magdalene započinje u 4. stoljeću. Njen spomen dan se slavio druge nedjelje po Uskrsu. Prva crkva u kojoj se štovalo Mariju Magdalenu je bila u gradu Efesu gdje se tvrdilo nalazio njen grob na ulazu u pećinu prozvanu 7 po zaspalih. Negdje u 9-tom stoljeću grob je prenesen u Konstantinopol odatle počevši od 11-tpg stoljeća se njeno štovanje proširilo i na zapad. Posebno su njeno štovanje širili dominikanci, koji su je proglasili jednom od svojih zaštitnica. Tako o.Umbert de Romans tvrdi: „Nakon što je Magdalena počela činiti pokoru, Gospodin ju je učinio tako velikom u milosti da nakon Gospe nema žene koja je postigla veću čast i koja bi imala veću slavu u Nebu.“

Prema tradiciji iz prvog tisućljeća Katoličke Crkve na zapadu, posebno Crkve u Francuskoj, kad je nastupilo prvo progonstvo protiv kršćana od strane Židova, Marija Magdalena je s grupom Kristovih učenika brodom prema predaji došla u južnu Francusku i tijekom trideset godina živjela u pećini kod Svetog Baume.

Štovanje sv. Marije Magdalene se brzo proširilo Evropom te su brojne crkve njoj posvećene. Najpoznatija je gotička crkva *Saint Maxinin la Saint Baume* gdje se tvrdilo nalazi relikvija glave svete, još prije u opatiji u *Vezelay* se još od 1050 g. tvrdi nalazi tijelo svete. Obadvije crkve su u Francuskoj.

Relikvije sv. Marije Magdalene koje su se štovale u *Saint Maxinin la Saint Baume* su privlačile brojane hodočasnike te je izgrađena velebna gotička bazilika, među najpoznatijim u Francuskoj, svetici na čast.

Iako su kosti sv. Marije Magdalene bile raspršene za vrijeme francuske revolucije, tvrdi se da je relikvija glave svete bila sačuvana u špilji u *la Saint Baume* blizu Marseja. Relikvija lijeve noge svete se stoljećima častila u jednoj kapelici na ulazu na mostu sv. Mihaela Arkandela u Rimu u Italiji. Danas se ove relikvija čuva u rimskoj bazilici sv. Ivana de Fiorentini.

Sveta Marija Magdalena bila je za propovjednike, duhovne pisce i umjetnike, uvijek veliko i trajno nadahnuće. Prema predaji, njezini roditelji su bili veoma bogati. U tradiciji je snažno naglašeno da je bila velika grješnica i da se obratila Gospodinu te postala velika pokornica: najodličniji predstavnik svih obraćenika i zbog toga na poseban način bliska i draga vjerničkom puku. Prema pučkim tradicijama koju slijede i mistici još kao djevojčica ostala je bez oca, a s petnaest godina i bez majke. Bila je neobično lijepa a griješila je bludno kao javna grješnica. Međutim, taknuta Božjom milošću, počela je razmišljati o obraćenju. Nije se oglušila na Božji poticaj. Grad u kojem je griješila bludno izabrala je i za mjesto pokore. Javno je griješila pa je zato i odlučila javno činiti pokoru i zadovoljštinu za svoje grijehe. Javno je sablažnjavala druge, pa se javno i kajala. Nije se osvrturna na ruganje i prijezir mnogih.

Došla je u kuću Šimuna, farizeja, kleknula do Isusovih nogu, cjelivala ih je, suzama ih prala, mirišljavom pomasti mazala i svojom bujnom kosom brisala. Evanđelje nam ne donosi nijednu njezinu riječ, ali suze pokajnice kazale su sve. Stoga joj Isus oprašta grijeha i otpušta je u miru, jer je postala velika pokornica. Od susreta s Isusom počela je Marija živjeti novim načinom života. Postala je vjerna Isusova učenica, bila pod križem kad je On umirao. Uskrsli Isus njoj se prvoj ukazao i poslao je kao vjesnicu te radosne vijesti svojim apostolima. Vjernički puk uvijek je slavio Mariju Magdalenu kao veliku obraćenicu i njezin dan kao 'svetkovinu suza'. Nakon Isusova uzašašća je bila u grupi učenika koji su naviještali radosnu vijest spasenja, a zatim se povukla u samoću na molitvu i pokoru. Sve to su elementi puče tradicije koji ovu sveticu čine dragom i posebnom u pučkoj tradiciji.

Ona je i u puku veoma popularna svetica. U našim hrvatskim krajevima Mariji Magdaleni su posvećene brojne crkve, kapele i podignuti oltari njoj u čast. I pravo je da je štujemo te od nje naučimo onu čuvstvenu i djelotvornu ljubav prema Isusu. Ona je uz Gospodina pod križem, kad su ga gotovo svi ostavili, zato je postala tip vjernoga Isusova učenika, kakav bi trebao zapravo biti svaki Kristov sljedbenik. Popularnost svete Marije Magdalene očituje se i u tome što je kao svoju zaštitnicu slave žene, pokornice, frizeri, tvorničari parfema i pomada, vrtlari, vinciliri, vinogradari i učenici. Njezino ime nose mnoge žene.

Danas prema rimskom liturgijskom kalendaru cijela Katolička Crkva 22. srpnja slavi obvezni spomen dan sv. sv. Marije Magdalene.

Kako je nastao ovaj spis?

Na poticaj nekih vjernika koji na poseban način gaje pobožnost sv. Mariji Magdaleni odlučili smo sabrati tekstove triju autora mistika iz katoličke tradicije koji govore o događajima iz života sv. Marije Magdalene. Ti autori su:

1. Službenica Božja Marija Cecilija Baj časna sestra benediktinka cistercistkinja (1694 – 1766) napisala je *Nutarnji život Isusa Krista*. Ne postoji ni jedan drugi spis koji govori o Isusovu životu, ali pod vidikom njegove nutrine, to jest kako je Isus sam u sebi proživljavao vlastiti životni put.

Cecilija Baj piše u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom cijeloga svoga života. Valja napomenuti da su brojni sveci pisali na takva način, od onih koje citiramo u ovoj našoj popratnoj poruci ističe se sv. Katarina Sijenska, i spis *Dijalog Božanske providnosti* u kojoj Bog Otac u prvom licu govori o temi naslova knjige.

Odmah naglašavamo i kako treba ispravno shvatiti ovaj način govora. Crkva nikada ne pridaje nadnaravnu važnost i vrijednost ovakvim spisima i objavama nego to treba shvatiti kao ljudsko svjedočanstvo vjerodostojnih svjedoka, svetaca. Radi se o tome kako su oni vođeni Božjom milošću proživljavali otajstva o kome pišu.

Isto tako napominjemo našem čitatelju da iskustva koja sveci i mističari opisuju su duboko označena vremenom u kome su pisana, kulturom, teološkom i duhovnom naobrazbom samih autora, ambijentom i njihovim staležom te u biti mistična iskustva govore jako puno o samoj osobi koja ih doživljava i piše. U biti ona su odraz proživljavanja duhovnog iskustva svojih autora i kao takva se trebaju shvatiti. Tako i knjiga *Nutarnji život Isusa Krista* je izraz mističnog iskustva jedne kontemplativne časne sestre osamnaestog stoljeća u Italiji, ali i kao takvo u sebi sadrži elemente duhovnog nauka koji ima trajnu vrijednost te može biti poticajan i danas.

2. Marija Valtorta, *Spjev o Bogočovjeku*. Valtorta (1897- 1961) je napisala jedno od najopširnijih mističnih djela o životu Isusa Krista. Ona to opisuje kao viđenja i objave koje je imala u viđenjima. Spisi Marije Valtorte su danas objavljeni na svim važnijim jezicima u svijetu.

3. Bl. Jakov iz Varezze, dominikanac i nadbiskup Đenove (1228 – 1298), napisao je kapitalno djelo koje je ostavilo duboki trag u pučkoj pobožnosti, *Leggenda aurea*, u kojem govori o životima raznih svetca među njima je i sv. Marija Magdalena.

U drugom dijelu ove knjige smo sabrali molitve na čast Mariji Magdaleni. Na takav način ova knjižica može poslužiti i kao molitveni priručnik onima koji žele štovati ovu sveticu.

SV. MARIJA MAGDALENA

Život svete prema tradiciji mistika

Obiteljsko naslijeđe

(Bl. Jakov iz Varezee iz Leggenda aurea, sadržaj iznosi kao pripovijedatelj)

„Marija Magdalena se rodila u obitelji koja je imala kraljevske korijene, otac se zvao Teofil sirac a majka Eukerija. Skupa sa bratom Lazarom i sestrom Martom posjedovali su utvrdu u gradu Magdali, blizu Tiberijskoga jezera, Betaniju blizu Jeruzalema i veliki dio toga grada. Kada su podijelili baštinu Mariju je zapala Magdala te od tuda i njen naziv Magdalena. Marija je prepuštala sjetilnim užicima, Lazar je služio u vojsci a Marta mudro upravljala svojim imanjem uz obilnu pomoć siromasima. Nakon Isusova Uzašašća sva su ova dobra prodali i novce dali apostolima.

Marija je dakle bila bogata, a koliko bogata toliko i lijepa. Nije svome tijelu uskraćivala nijedan užitak, i prozvana je grešnicom.“

Obiteljsko naslijeđe

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Lazar je bio jako bogat. Veći dio grada je bio njegov, a posjedovao je mnoge terene u Palestini. Njegov otac Teofil, porijeklom sirac, majka se zvala Eukerija, je za vjerno služenje Rimu, uz već veliko obiteljsko naslijeđe, dobio brojne posjede i povlastice. I što je najvažnije povlastice prikrivenog ali važnog i moćnog prijateljstva s Rimom te je ostavio veliku baštinu svojoj djeci. Bez toga tko bi cijelu obitelj spasio od pogrda i uvreda nakon Marijinog nedostojnog ponašanja, njenog razvoda koji je dobila samo jer se radilo o njoj, u njenog raspuštenog života u njenom posjedu na Tiberijskom jezeru u gradu od kojega su Rim i Atena napravili uglednu javnu kuću gdje su se prostitucijom koristili i toliki iz izabranog naroda.

Uistinu da je Teofil sirac bio više uvjeren u obraćenju na židovsku vjeru ne bio svoju djecu onaj helenistički odgoj koji toliko ubija krepost i toliko sije naslade. Odgoj koji je Lazar prošao i odbio bez posljedica, i posebno Marta, ali je zarazio i našao plodno polje u neobuzdanoj Mariji te je ona postala blato obitelji i Palestine.“

Prvi susret Isusa i Marije Magdalene

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Isus je sa svima svojim - sad su trinaestorica i On - na Galilejskom jezeru, po sedmero na svaku lađu. Isus je u lađi Petrovoj, prvoj, zajedno s Petrom, Andrijom, Šimunom, Josipom i dvojicom rođaka. U drugoj su dva sina Zebedejeva s ostalima: tj. s Iškariotom, Filipom, Tomom, Natanaelom i Matejem.

Lađe jedre brzo, nošene od svježeg sjevernog vjetra, koji jedva mreška vodu u mnogo sitnih pruga što ih jedva ističe nit od pjene, koja na tirkiznom plavetnilu krasnog mirnog jezera pravi svojevrsnu rijetku tkaninu (til). Plove ostavljajući iza sebe dvije brazde koje se na kraju sljubljuju, miješajući svoje vesele pjene u jedan jedini smijeh vode, pošto idu gotovo skupa, Petrova naprijed svega jedan-dva metra.

Od lađe do lađe, koje su daleko nekoliko metara jedna od druge, izmjenjuju se riječi i objašnjenja. Po njima zaključujem da Galilejci objašnjavaju i tumače Judejcima točke jezera,

njihovu trgovinu, njihove ličnosti, udaljenost od mjesta polaska do mjesta kamo stižu, tj. od Kafarnauma do Tiberijade. Lađe ne ribare, prilagođene su samo za prijevoz osoba.

Isus sjedi na pramcu i očito uživa u ljepoti koja ga okružuje, u tišini, u čitavom tome čistom plavetnilu neba i vode, koju obrubljuju zelene obale, a po njima su razasuta mjesta sva bijela u zelenilu. Ne obazire se na razgovore učenika, sasvim je naprijed na pramcu, gotovo zavaljen na svežnju jedara, glavom često nagnutom nad tim safirskim zrcalom od jezera, kao da proučava njegovu dubinu i kao da se zanima za ono što živi u toj veoma bistroj vodi. Ali tko zna na što misli... Petar ga pita dva puta da dozna smeta li mu sunce - koje sada, pošto se sasvim podiglo od istoka, potpuno zahvaća lađu svojim zrakama, koje još nisu žarke, ali su već tople - ;drugi put ga pita hoće li i on kruha i sira kao i drugi. Ali Isus ne želi ništa, ni zaslon od sunca ni kruha. I Petar ga ostavlja u miru.

Mala skupina barčica od zabave, nešto kao jedrilice, ali sve bogate s purpurnim nebnicama i mekanim jastucima, siječe popreko put lađama ribara. S njima prolaze glasovi, smjehovi, mirisi. Pune su lijepih žena i bonvivana rimskih i palestinskih, ali više rimskih, ili barem ne palestinskih, jer netko mora da je Grk: barem tako zaključujem po riječima jednog mladića mršavog, vitkog, crnomanjastog poput gotovo zrele masline, svega iskićenog u kratkoj crvenoj haljini, koja je na dnu obrubljena teškim rubom a uz tijelo je drži pojas koji je zlatarsko remek-djelo. Kaže: »Helada je lijepa! Ali ni moja olimpijska domovina nema ovog plavetnila i ovog cvijeća. I doista nije čudo što su je božice napustile da bi došle ovamo. Sipajmo po božicama, koje više nisu grčke nego židovske, latice cvijeća, ruža i poštovanja...« I sipa po ženama svoje lađe latice sjajnih ruža, a druge baca u susjednu lađu. Odgovara jedan Rimljanin: »Sipaj, sipaj, Grče, ali je Venera sa mnom. Ja ne trgam: ja ubirem ružu na ovim lijepim ustima. To je slade!«

I priginje se da poljubi usta otvorena u smijehu Marije iz Magdale, koja je napola zavaljena na jastucima a s plavom glavom u krilu Rimljanina.

Sad su lađice upravo nasuprot teških lađa i, bilo zbog loše vještine vozača, bilo zbog skretanja vjetrova, zamalo se ne sukobe. »Pazite, ako vam je do života«, urliče Petar razjaren skrećući naglo kormilom da izbjegne sudar. Grdnje muškaraca i krikovi straha žena idu od lađe do lađe. Rimljani vrijeđaju Galilejce govoreći: »Uklonite se, vi hebrejski psi.« Petar i ostali Galilejci ne prelaze preko uvrede i osobito Petar, crven kao pjetlić, uspravan upravo na rubu lađe koja se jako ljulja naprijed i natrag, a rukama na bokovima, kreše, ne štedeći ni Rimljanina, ni Grka, ni Hebreja ni Hebrejki. Dapače ovima posvećuje čitav niz počasnih naziva koje ostavljam u peru. Prepirka traje dok je nije razmrsio zaplet kljunova i vesala i svatko išao svojim putem.

Isus nije nikada izmijenio svoj položaj. Ostao je sjedeći, bez pogleda i riječi za lađe i one koji su u njima. Naslonjen na jedan lakat nastavio je gledati daleku obalu kao da se ništa ne događa. Čak mu je dobačen jedan cvijet. Ne znam od koga; sigurno od neke žene, jer čujem ženski podsmijeh koji prati taj čin. Ali On ... ništa. Cvijet ga je pogodio gotovo u lice i pao na daske, dospjevši pod noge uzavrelog Petra.

Kad su se lađe udaljile, vidim da se Magdalena diže na noge i slijedi trag što joj ga pokazuje jedna drugarica u poroku, tj. upire pogled svojih sjajnih očiju u mirno i daleko lice Isusovo. Kako je daleko od svijeta to lice! »Reci, Šimune!«, postavlja pitanje Iškariot. »Ti koji su Judejac kao i ja, odgovori. Zar nije ona prekrasna plavuša u krilu Rimljanina, ona što je malo prije ustala na noge, sestra Lazara iz Betanije?«

»Ništa ja ne znam«, odgovara suho Šimun Kananaj. »Odmala sam se vratio među žive, a ona žena je mlada...«

»Nadam se da mi nećeš reći da ne poznaš Lazara iz Betanije! Dobro znam da si mu prijatelj i da si bio kod njega i s Učiteljem.«

»Pa kad bi to bilo?«

»Budući da to jest, kažem ja, moraš poznavati i grešnicu koja je sestra Lazarova. Poznaju je i grobovi! Deset godina daje povoda da se o njoj govori. Počela je biti lakoumna

netom je odrasla. Ali zadnje četiri godine! Ne možeš ne znati za sablazan premda si bio u »dolini mrtvih«. O tome je govorio čitav Jeruzalem. A Lazar se onda zatvorio u Betaniju... Dobro je učinio, uostalom. Nitko više ne bi stavio noge u njegovu sjajnu palaču na Sionu kamo je i ona išla i dolazila. Mislim reći: nitko tko je svet. Na selu... zna se! A onda, sad je ona posvuda, osim u svojoj kući... Sad je sigurno u Magdali... Bit će u kakvoj novoj ljubavnoj pustolovini... Ne odgovaraš? Možeš li me natjerati u laž?«

»Ne tjeram u laž. Šutim.«

»Dakle je ona? I ti si je prepoznao!«

»Vidio sam je kao djevojčicu i čistu, onda. Sad je vidim ponovno... Ali je prepoznajem. Premda besramno, odgovara slici svoje majke, jedne svetice.«

»E pa onda zašto si gotovo zanijekao da je sestra tvoga prijatelja?«

»Svoje rane i rane onih koje ljubimo nastojimo držati pokrivenima. Osobito kad smo poštteni.«
Juda se smije na silu.

»Dobro, kažeš, Šimune. I ti si poštenjak«, primjećuje Petar.

»A jesi li je ti prepoznao? Sigurno ideš u Magdalu prodavati svoju ribu, i tko zna koliko puta si je vidio!«

»Momče, znaj da kad čovjek ima križa umorna od poštenog posla, onda mu žene više ne pobuđuju želju. Voli samo čestitu postelju svoje žene.«

»E! Ali lijepa se roba sviđa svima! Ako ništa drugo, čovjek je barem gleda.«

»Zašto? Zato da kažeš: 'Nije to hrana za tvoj stol'? Ne, znaš. Od jezera i od zanata naučio sam razne stvari, a jedna je ova: da riba od slatke vode i od dubine nije stvorena za slanu vodu i za virovit tok vode.«

»Hoćeš reći?«

»Hoću reći da svatko mora stajati na svom mjestu kako ne bi umro na zao način.«

»Zar ti je prijela smrću Magdalena?«

»Ne. Imam tvrdu kožu. Ali... reci mi: osjećaš li se možda ti loše?«

»Ja? Oh! nisam ni pazio na nju!«

»Lašče! Kladam se da si se grizao što nisi na ovoj prvoj lađi kako bi je imao što bliže... Bio bi i mene podnosio samo da joj budeš bliže... Tako je istina ovo što kažem, da me počašćuješ svojom riječi, zbog nje, nakon toliko dana šutnje.«

»Ja? Ta ne bih bio ni zapažen! Ona je neprestance gledala Učitelja!«

»Ha! Ha! Ha! I kaže da ju nije gledao. Kako si mogao vidjeti kamo gleda ako je nisi gledao?«
Smiju se svi, osim Jude, Isusa i Revnitelja, na Petrovu primjedbu.

Isus završava raspravu, za koju je pokazao kao da je nije čuo, pitajući Petra: »Je li ono Tiberijada?«

»Da, Učitelju. Sad ću pristati.«

»Počekaš. Možeš li se smjestiti u onaj mirni zaljev? Htio bih govoriti samo vama.«

»Mjerit ću dno pa ću ti znati kazati.« I Petar spušta dugačku motku i ide polagano prema obali. »Može se, Učitelju. Da idem još prema obali?«

»Koliko najviše možeš. Ondje je hladovina i samoća. Sviđa mi se.«

Petar ide sve do ispod obale. Zemlja je daleko najviše petnaestak metara. »Sad bih pristao.«

»Zaustavi. A vi dođite što bliže možete i slušajte.«

Isus ostavlja svoje mjesto i dolazi sjesti u sredinu lađe na sjedalo koje seže od jednog boka lađe do drugog. Sučelice mu je druga lađa, oko njega ostali iz njegove.

»Slušajte. Čini vam se da se Ja ponekad ne osvrćem na vaše razgovore i da sam stoga nemaran učitelj koji ne bdije nad svojim učenicima. Znajte da vas moja duša ne ostavlja ni jednog trenutka. Jeste li ikada vidjeli liječnika koji proučava bolesnika bolesna od nekog

još nesigurnog zla i simptoma koji su među sobom u suprotnosti? Drži ga na oku, pošto ga je pregledao, bdije nad njim i u snu i u budnom stanju, ujutro i uvečer, kad šuti i kad govori, jer sve može biti simptom i putokaz da se odgonetne skrivena bolest i da se odredi liječenje. To isto činim Ja s vama. Držim vas s nevidljivim ali veoma osjetljivim žicama koje su uključene

u mene i prenose mi i najlaganije titraje vašeg Ja. Dopuštam da vjerujete kako ste slobodni kako bi ste se sve više pokazali onim što jeste, kao što se događa kad jedan učenik, ili jedan manijak, misli da ga je nadziratelj izgubio s vida. Vi ste skup osoba, ali sačinjavate jednu jezgru, tj. jednu samu stvar. Zato ste kompleks koji se oblikuje u biće, i koji valja proučavati u svim pojedinim njegovim značajkama, više ili manje dobrima, da bi ga se moglo formirati, amalgamirati, zaobliti mu kutove, povećati ga u mnogostrukom pogledu i učiniti od njega nešto savršeno jedinstvena. Zato vas ja proučavam. I razmišljam nad vama, i dok vi spavate.“

Isus u kući Lazara i Marte

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„U srcu mi je bilo spasenje onih duša za koje sam vidio da će dobro prihvatiti moje propovijedanje. Zbog toga sam pošao s apostolima u Betaniju gdje je boravila Marta koja je bila poznata i cijenjena zbog svoje pobožnosti skupa s Lazarom, svojim bratom, i jako sam imao na srcu obraćenje Magdalene, njihove sestre, koja je bila velika i javna grješnica. Nije boravila s njima nego u mjestu nedaleko Betanije u svojoj kući kako bi mogla slobodnije živjeti. Često je išla u Jeruzalem gdje je na neki način lovila mladiće jer se đavao s njom služio da neoprezne duše mladih padnu u njene zamke. Moje srce je jako željelo ovu javnu grješnicu dovesti do pokore te sam je išao tražiti da bih je doveo do spasenja.

Pošao sam u Betaniju dokle je već došao glas o mom propovijedanju, a Marta i Lazar su Me jako željeli vidjeti i upoznati. Došao sam sa apostolima koji su bili jako umorni zbog dugoga puta. Molio sam Oca za obraćenje toga naroda i za okrjepu apostolima jer su bili u trajnim naporima i patnjama te su tako bili u velikoj potrebi. Otac je obećao da će ispuniti moje prošnje kao što i učini. Tamo sam propovijedao jer se skupilo mnogo naroda po nadahnuću moga Oca, došli su Me vidjeti i slušati. Tu je bio i Lazar i oni su se divili mom nauku i Nebeskoj mudrosti te su svi bili potreseni mojim riječima koje sam izgovarao s uobičajenom gorljivošću. Oni su slavili moga Oca koji Me njima poslao.

Molio sam Oca da ih prosvijetli po istinama koje sam propovijedao i uistinu, mnogi su povjerovali u Mene. Iza propovijedi ostao sam s apostolima koje je upoznao Lazar. Oni su bili željni odmora i Lazar Me molio da pođemo u njegovu kuću. Iako se smatrao nedostojnim primiti Me u kuću ohrabrio se i pozvao vidjevši u kakvoj smo potrebi. Prihvatio sam poziv koji Mi je uputio s toliko poniznosti i ljubavi da sam s apostolima pošao u njegovu kuću. Tamo je bila Marta, njegova sestra, koja Me čekala.

Ona Me ljubazno primila. Pogledao sam Martu vedra lica, očima punim samilosti tako da je na prvi pogled bila ranjena mojom ljubavlju. Zbog toga Me sa svom gostoljubivošću uvela u kuću skupa s mojim apostolima. Vidjela je našu potrebu za okrjepom te je sve brižno pripremila za nas. Prije nego što smo počeli jesti održao sam govor o veličinama Nebeskog Oca kako bih raspalio njenu ljubav i onih koji su tamo bili, kako bih potaknuo rast Martine pobožnosti i vjere u Mene. Na ovaj moj nagovor svi su bili raspaljeni ljubavlju prema mom Ocu i Meni. Bio sam utješten vidjevši dobru volju slušatelja, posebno Marte i Lazara koji će zatim postati moj dragi ljubljani učenik. Molio sam Oca za sve one koji će Me nasljedovati u propovijedanju i obraćanju duša, da im providi u njihovim većim potrebama, da potakne pobožne osobe da provide za njihove potrebe i dadu im sve što je potrebno za njihovu okrjepu.

Otac je obećao da će to učiniti kao što i čini jer i među poganskim narodima bit će onih koji će imati u srcu brigu za moje poslanike, ožalošćene i u potrebama. Zato sam zahvaljivao Ocu i molio da ispuni ovu kuću Nebeskim blagoslovom te to učini prema svima

onima koji budu gostoljubivi. Otac je to učinio s ljubavlju i Ja sam Mu ponovno zahvaljivao. Okrijepili smo se, a Marta nas je služila najvišom mogućom ljubavlju. Kao i obično blagoslivljao sam hranu i okrjepu tijela i njihove duše. Govorio sam o Nebeskoj gozbi gdje će duše biti zauvijek nasićene i opojene blaženim gledanjem moga Nebeskoga Oca.

Svi su pažljivo slušali moje riječi, posebno Marta koja je već željela primiti Božje svjetlo te je ono učinilo u njoj divne učinke i bila je više od bilo koga drugoga prosvijetljena da vjeruje u Mene. Pobožna Marta nije se mogla nasititi gledajući Me i slušajući Me sa velikim uživanjem svoga duha. Zbog toga se jako potrudila služiti Meni i apostolima i svima onima koji su sa Mnom dolazili. Prihvatio sam to jer je bilo učinjeno sa dobrom nakanom u srcu i s dobrom voljom. Okrijepljeni zahvalili smo Ocu jer je već bilo kasno, a Marta je Meni i apostolima pokazala mjesto gdje se možemo odmoriti. Povukao sam se na molitvu svome Ocu.

Nakon što su se apostoli povukli, došli su Mi Lazar i Marta i izložili Mi svoju žalost zbog života koji je provodila njihova sestra Magdalena i molili Me za savjet. Govorili su plačući:

«Samo Ti, o dobri Učitelju, možeš obratiti Magdalenu jer samo tvoje riječi imaju učinak tako da ranjavaju i najtvrđa srca. Tvoj način i milost moći će učiniti ono što nisu mogla učiniti sva naša nastojanja».

Slušao sam njihove prošnje i htio uslišati jecaje njihova srca i uvjeravao ih da će se dogoditi obraćenje njihove sestre. Bili su utješeni i vjerovali su u moje riječi. Pošto sam ih utješio, ostao sam sam i molio Oca za obraćenje Magdalene koja je bila kao pokopana u ponoru svake bijede i neznanja. Već se navikla na poroke i trebat će jedna posebna milost za njeno obraćenje. Bila je u cvijetu svoje mladosti, bez ikakvog ograničenja i bez ikakvog straha zadovoljavala je sve svoje neuredne ljubavi i prohtjeve. U njenom srcu je bila velika ljubav prema stvorenjima i prema samoj sebi.

Njena ljepota, bogatstvo i plemićko porijeklo bili su joj samo isprika da sebi dopusti sve neuredne želje i nitko se nije usuđivao prekoriti je. Magdalena je po naravi bila jako ljubazna, a Ja sam već odredio da će biti potpuno Božja. Htio sam da se sva njena ljubav usmjeri na njenoga Boga i Otkupitelja. Zbog toga sam jako puno molio Oca da joj ponudi veliku milost koju nije zaslužila. I molitve njenog brata i sestre bile su jako učinkovite kod moga Oca, a i Ja sam im htio uzvratiti dobročinstvom jer su Me s toliko pažnje i ljubavi primili u svoju kuću.

Otac je uslišao moje prošnje i obećao puninu milosti i svjetla potrebnu za obraćenje Magdalene kada dođe čas njenog obraćenja na čudesan način. Kada sam to zadobio od Oca, zahvaljivao sam Mu, i nakon kratkog odmora molio Pohvale Bogu. Spremali smo se da propovijedam narodu i poučavam ga Božjem Zakonu tako da jasno shvate da sam Ja obećani Mesija koji je došao na svijet.“

Marta govori s Isusom o Mariji

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Isus ulazi s četvoricom koji su ostali pa nakon cjelova s Lazarom predstavlja Ivana, Filipa i Bartolomeja, a zatim ih otpušta i ostaje sam s Lazarom. Idu prema kući. Ovog puta je ispod lijepog trijema jedna žena To je Marta. Nije visoka kao sestra, ali je uvijek visoka, crnomanjasta, dok je druga plava i rumena; ipak je to lijepa djevojka skladno debeljuškastog i lijepo građenog tijela, kupinasto crne glavice ispod koje je čelo crnomanjasto i glatko i dva mila i blaga crna oka dugačka, baršunasta između tamnih trepavica. Nos joj je lagano svinut dolje a mala usta vrlo crvena između crnomanjastih obraza. Smiješi se i pokazuje jake i vrlo bijele zube.

Haljina joj je od zagasito plavog lana s opšavima crvene i tamno-zelene boje na vratu i na krajevima širokih rukava što sežu do lakata, iz kojih izlaze drugi rukavi od vrlo finog i bijelog lana stegnuti na zapešću s uzicom koja ih nabire. I na vrh prsiju, na dnu vrata, izviruje ta vrlo tanka i bijela košuljica koju drži stegnutom jedna uzica. Ima širok plav, crven i zelen pojas od fine tkanine, koji joj stiže vrhove kukova i pada s lijeve strane s kitom resa. Odijelo bogato i čedno.

»Imam sestru, Učitelju. Evo je. To je Marta: dobra i nježna. Utjeha i dika obitelji i radost siromašnog Lazara. Prije je bila prva i jedina moja radost Sad je druga, jer prva si Ti.«
Marta se baca ničice sve do zemlje i ljubi okrajak Isusove haljine.

»Mir dobroj sestri i čistoj ženi. Ustani.«

Marta ustaje i ulazi u kuću s Isusom i s Lazarom. Onda traži da se smije udaljiti radi kućnih briga.

»Ona je moj mir«, šapće Lazar i gleda u Isusa. To je ispitivački pogled. Ali Isus pokazuje da ga ne vidi.

Lazar pita: »A Jona?«

»Umro je.«

»Umro? Onda...«

»Dobio sam ga na koncu života Ali je umro slobodan i sretan u mojoj kući, u Nazaretu, između Mene i moje Majke.«

»Doras ti ga je skončao prije negoli ti ga je dao!«

»Naporom, da, a i udarcima...«

»To je jedan zloduh i mrzi Te. Čitav svijet mrzi ona hijena... Tebi nije rekao da Te mrzi?...«

»Rekao mi je.«

»Nemoj imati povjerenja u njega, Isuse. Sve je sposoban učiniti. Gospodine... što ti je rekao Doras? Nije ti rekao da me izbjegavaš? Nije ti stavio u sramotno svjetlo siromašnog Lazara?«

»Mislim da me dovoljno poznaš te možeš shvatiti da sam prosuđujem i po pravdi, i kad ljubim, ljubim ne misleći može li mi ta ljubav nanijeti dobra ili zla prema prosuđivanju svijeta.«

»Ali onaj čovjek je zvjerski i okrutan kad ranjava i kad škodi... Mučio me i pred nekoliko dana. Došao mi je ovamo i kazao mi... Ah, koji već imam toliku muku! Zašto hoće da mi oduzme i Tebe?«

»Ja sam utjeha onih koji su mučeni i prijatelj zapuštenih. Došao sam k tebi i radi toga.«

»Ah! Onda Ti znaš?... Oh! moje sramote!«

»Ne. Zašto tvoje? Znam. Pa što zato? Zar ću imati prokletstvo za tebe koji trpiš? Ja sam Milosrđe, Mir, Oproštenje, Ljubav za sve; a što sam onda tek za nevine? Ti nemaš grijeha zbog kojega trpiš. Zar bih trebao bjesniti na tebe kad imam samilosti i prema njoj?«

»Jesi li je vidio?«

»Vidio sam je. Ne plači.«

Ali Lazar, spusti glavu na ruke prekrížene na stolu i plače mučnim jecajima. Pojavljuje se Marta i gleda. Isus joj daje znak da šuti. I Marta dolazi s krupnim suzama koje se spuštaju bez šuma. Lazar se polako smiruje i ponizuje se zbog svoje slabosti. Isus ga tješi i, pošto se prijatelj za čas želi povući, izlazi u vrt i šeta između gredica, gdje još odolijeva pokoja purpurna ruža.

Tu mu se nakon malo vremena pridruži Marta. »Učitelju... Zar je Lazar govorio?«

»Da, Marto.«

»Lazar se ne može umiriti otkad znade da Ti znaš i da si je vidio...«

»Kako to zna?«

»Najprije onaj čovjek što je bio s Tobom i koji kaže da je tvoj učenik: onaj mladi, visok, crnomanjast i bez brade... zatim Doras. Taj te šibao svojim prezirom. Onaj drugi je samo rekao da ste je vidjeli na jezeru... s njezinim ljubavnicima...«

»Ali ne plaćite zato! Zar vjerujete da Meni nije poznata vaša rana? Znao sam je otkako sam bio u Ocu ... Ne kloni zato, Marto. Podigni srce i čelo.«

»Moli za nju, Učitelju. Ja molim..., ali ne znam posve oprostiti, pa možda Vječni odbija molitvu.«

»Dobro si kazala: treba oprostiti da bi nam se oprostilo i da bi se čula naša molitva. Ja već molim za nju. Ali daj mi tvoje oproštenje i oproštenje Lazarovo. Ti, kao dobra sestra, možeš govoriti i postići još više negoli Ja. Njegova je rana odviše otvorena i peče a da bi je i moja ruka smjela dotaći. Ti to možeš učiniti. Dajte mi vaše puno, sveto oproštenje, i Ja ću učiniti...«

»Oprostiti... Nećemo moći. Naša majka je umrla od boli zbog njezinih postupaka... a bili su još lagani u usporedbi sa sadašnjima. Gledam majčine muke... uvijek su mi prisutne. I vidim što trpi Lazar.«

»Ona je bolesnica, Marto, luda. Oprostite.«

»Ona je opsjednuta, Učitelju.«

»A što je đavolsko posjednuće ako ne bolest duha okuženog od Sotone do te mjere da se izrodi u đavolsko duhovno biće? Kako inače protumačiti stanovite izopačenosti u ljudi? Izopačenosti koje čovjeka čine mnogo gorim od krvoločnih zvijeri, strastvenijim u bludnosti od majmuna, itd., i stvaraju izrod u kojemu su združeni čovjek, životinja i zloduh. To je objašnjenje onoga što nas zapanjuje kao neprotumačiva nakaznost kod tolikih ljudi. Ne plaći. Oprosti. Vidim. Jer Ja imam pogled viši od pogleda oka i srca. Imam pogled Božji. Vidim. Kažem ti: oprosti, jer je bolesna.«

»Onda je izliječi!«

»Izliječit ću je. Vjeruj. Učinit ću te sretnom. Ali ti oprosti i reci Lazaru da to učini. Oprosti. Ljubi je još uvijek. Približi joj se. Govori s njom kao da je slična tebi. Govori joj o Meni...«

»Kako hoćeš da razumije Tebe, Sveca?«

»Izgledat će kao da ne razumije. Ali i samo moje Ime je spas. Učini da misli o Meni i da spominje moje Ime. Sotona bježi kad jedno srce misli o mojem Imenu. Smiješi se, Marto, toj nadi. Gledaj ovu ružu. Kiša ju je prošlih dana mučila, ali današnje sunce, gledaj: rastvorilo ju je i još je ljepša, jer kiša koja se zadržava između latica krase je poput dijamanata. Tako će biti vaša kuća... Sada plač i bol... onda... radost i slava. Hajde. Reci to Lazaru, a Ja ću u miru tvoga perivoja moliti Oca za Mariju i za vas...«

Marija Magdalena potajno sluša Isusa

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Ovdje vidim kako je Lazar moćan. Na njegove riječi svi se naklanjaju i povlače, dok ih Isus pozdravlja sa svojim milim: »Mir vama. Obavijestit ću vas kad ću propovijedati.«

»Učitelju« kaže Lazar, sada kad su sami ispred učenika, koji nekoliko metara otraga razgovaraju s Maksiminom. »Učitelju... Marta je sva u suzama. Zbog toga nije došla. Ali će kasnije doći. Ja plaćem samo u srcu. Ali kažem: pravo je. Da smo pomislili da će ona doći... Ali nikada ne dolazi za blagdane... Da... kad uopće dođe? ... Ja kažem: zloduh ju je gurnuo ovamo upravo danas.«

»Zloduh? A zašto ne njezin anđeo po zapovijedi Božjoj? Ali, moraš mi vjerovati: da nje i nije bilo, bio bih otišao u Šimunovu kuću.«

»Zašto, Gospodine moj? Zar nisi primio mir od moje kuće?«

»Toliko mira, da mi je iza Nazareta ona najdraže mjesto. Ali, odgovori mi: zašto si mi poručio: "Dođi, ostavi posjed u Aqua Speciosa". Zbog zasjede koja se sprema, zar ne? Zato se ja sklanjam na Laza-rove posjede, ali ne stavljam Lazara u položaj da prima uvredu u svojoj kući. Misliš li da bi imali obzira prema tebi? Prošli bi i preko Svetog Kovčega da bi pogazili Mene... Daj mi slobodne ruke; barem zasada. Potom ću doći. Uostalom ništa mi ne brani da

uzmem obroke kod tebe i ništa ne brani da ti dođeš k Meni. Ali učini da se kaže: "U kući je jednoga svog učenika".«

»A zar ja nisam učenik?«

»Ti si prijatelj. Za srce je to više negoli učenik. Za zlobu je to drukčija stvar. Pusti me da radim kako znam. Lazare: ova kuća je tvoja... ali nije tvoja kuća, lijepa i bogata kuća Teofilovog sina. A za cjepidlake to mnogo znači.«

»Ti tako kažeš... ali tako postupaš jer... zbog nje, eto. Upravo sam se odlučivao da joj oprostim... ali ako ona udalji Tebe, tako mi Boga, ja ću je zamrziti...«

»I sasvim ćeš me izgubiti. Odbaci tu misao, odmah, ili ćeš me odmah izgubiti... Evo Marte. Mir tebi mila moja ugostiteljko.«

»Oh, Gospodine!« Marta plače na koljenima. Spustila je koprenu koja je prebačena preko uresa na glavi načinjenog u obliku dijadema, da odviše ne pokaže svoje suze nepoznatima. Ali ne ide za tim da ih sakrije Isusu.

»Čemu taj plač? Uistinu gubiš te suze! Ima toliko razloga za plač i da se od suza napravi dragocjeni predmet. Ali plakati zbog ovog razloga! Ah, Mario! Čini se da ti više ne znaš tko sam Ja! Znaš da nemam nego haljinu od čovjeka. Srce je božansko i božanski kuca. Hajde, ustani i dođi u kuću... a nju... ostavite na miru.. Čak ako bi došla da mi se podruguje: ostavite je na miru, kažem vam. Nije ona. Onaj koji je drži pravi od nje oruđe uznemiravanja. Ali ovdje je Jedan koji je jači od njenog gospodara. Sad borba prelazi izravno od Mene na njega. Vi molite, praštajte, strpite se i vjerujte. I ništa više.«

Ulaze u kućicu, koja je malena četverokutna kuća, okružena trijemom koji ju proširuje. Unutra su četiri sobe razdijeljene hodnikom u obliku križa. Jedne stube, izvana kao uvijek, vode na plohu malenog trijema, koji se zato mijenja u terasu i služi za pristup u jednu vrlo prostranu sobu koja je široka koliko i kuća, koja je nekada sigurno služila za spremanje živžnih namirnica a sada je posve prazna i čista, ali apsolutno prazna.

Šimun, koji uz starog slugu koga čujem zvati Josip, dočekuje goste, kaže: »Ovdje bi se moglo govoriti narodu, ili jesti... Kako ti hoćeš.«

»Sad ćemo razmisliti. Međutim idi kaži ostalima neka ipak poslije obroka narod dođe. Neću da razočaram ovdašnje dobre.«

»Kamo ću kazati da idu?«

»Ovamo. Dan je mlačan. Mjesto je zaštićeno od vjetrova. Voćnjak koji je bez lišća neće pretrpjeti štete ako narod dođe u nj. Govorit ću ovdje, sa terase. Samo idi.«

Ostaju sami: Lazar s Isusom. Marta iz nužde što se mora pobrinuti za toliko osoba postala je opet »dobra ugostiteljka« pa sa slugama i s istim apostolima dolje radi na pripremanju stolova i potrebnog za počivanje.

Isus obujmi Lazara jednom rukom oko ramena i izvodi ga iz velike sobe, na šetnju po terasi koja okružuje kuću, po lijepom suncu koje čini da je dan topao, pa odozgo promatra rad slugu i učenika, i smiješi se Marti koja odlazi i dolazi i podiže lice koje je ozbiljno ali već manje smeteno. Gleda i krasan krajolik koji okružuje to mjesto i napominje s Lazarom razna mjesta i osobe, a napokon pita iznenada: »Smrt je Dorasova dakle bila kao da si štapom uzmiješao zmijsko leglo?«

»Oh, Učitelju. Nikodem mi je rekao da je sjednica Sinedrija bila žestoka kako se nikad još nije vidjelo!«

»Što sam učinio Sinedriju da se uznemiruje? Doras je umro sam od sebe, naočigled čitavog naroda, ubijen od srdžbe. Nisam dopustio da uzmanjka obzir prema mrtvome. Dakle...«

»Ti imaš pravo. Ali oni... Ludi od straha. I... znaš li da su kazali da te treba naći u grijehu kako bi te mogli ubiti?«

»Oh, onda budi miran! Morat će čekati sve do Božje ure!«

»Ali Isuse! Znaš li o kome je riječ? Znaš li što su kadri farizeji i pismoznanci? Znadeš li kakvu dušu ima Ana? Znaš li tko je njegov zamjenik? Znaš li... Ali što kažem? Ti znaš! I zato je suvišno da ti kažem da će izmisliti grijeh kako bi te mogli optužiti.«

»Već su ga našli. Već sam učinio više negoli je potrebno. Govorio sam Rimljanima, govorio sam grešnicama... Jest. Grešnicama, Lazare. Jedna, ne gledaj me tako prestrašen..., jedna uvijek dolazi da me sluša i primljena je na konak u jednoj staji tvoga upravitelja, na temelju moje molbe, jer se bila nastanila u jednom svinjskom toru samo da bude u blizini Mene...«.

Lazar je kip od zaprepaštenja. Više se ne miče. Gleda Isusa kao da vidi nekoga koji je izvan sebe zbog svoje nastranosti. Isus ga prodrma smijući se. Pita: »Zar si vidio Mamona?«

»Ne... Vidio sam milosrđe. Ali... ja to shvaćam. Oni, oni iz Vijeća ne. I kažu da je grijeh. Istina je dakle. Mislio sam... Ah, što si učinio?«.

»Svoju dužnost, svoje pravo i svoju želju: nastojati otkupiti jedan pali duh. Zato vidiš da tvoja sestra neće biti prvo blato kojemu se približavam i nad kojim se sagibam. Neće biti ni posljednje. Hoću da u blato posijem cvijeće i učinim da nikne: cvijeće dobra.«

»Oh, Bože! Bože moj!... Ali... Ah, Učitelju moj! Ti imaš pravo. To je tvoje pravo, to je tvoja dužnost i tvoja želja. Ali hijene toga ne shvaćaju. Oni su mrcine toliko smradne da ne osjećaju, ne mogu osjećati mirisa ljiljana. I oni, te noćne mrcine, osjećaju miris grijeha ondje gdje cvatu ljiljani; ne shvaćaju da grijeh izlazi iz njihove kaljuže... Molim te zato: Nemoj se više dugo zadržavati u jednom mjestu. Hodi, obilazi, ne dajući im mogućnosti da te stignu. Budi kao noćna vatra koja titra nad laticama cvijeća, brza, neuhvatljiva, koja zbunjuje svojim hodanjem. Učini to. Ne zbog kukavičluka, nego iz ljubavi prema svijetu kome je potrebno da Ti živiš, da bude posvećen. Pokvarenost se povećava. Suprotstavi joj posvećenje... Pokvarenost... Jesi li vidio novu građanku Betanije? To je jedna Rimljanka udata za jednog Židova. On vrši i vjerske propise. Ali ona je štovateljica idola, a došla je ovamo pošto nije mogla živjeti u Jeruzalemu jer su nastale prepirke sa susjedima zbog njezinih životinja. Njezina kuća je puna životinja koje su za nas nečiste, a...najnečistija je ona jer živi ismjehujući nas i s razuzdanostima koje... Ja ne mogu kritizirati jer... Ali kažem da dok se u moju kuću ne stupa jer je tu Marija, koja sa svojim grijehom tišti čitavu obitelj, u kuću pak ove žene ipak idu. Ali ona je u milosti kod Poncija Pilata i živi bez muža. On je u Jeruzalemu. Ona ovdje. I tako se pretvara, on i oni, da se ne onečišćuju dolazeći i da ne ustanovljuju da se onečišćuju. Licemjerstvo! Živi se u licemjerstvu do grla! Još malo pa će se u njemu i udaviti. Subota je dan gozbe... A ima ih i iz Vijeća! Jedan Anin sin je najstalniji gost.«

»Vidio sam je. I ostavi je. Da. I ostavi ih. Kad liječnik priprema neki lijek, miješa stvari, i čini se da se voda kvari jer on mučka stvari pa se voda zamuti. Ali se zatim mrtvi dijelovi natalože a voda opet poslana bistra iako je zasićena sokovima onih spasonosnih stvari. Tako i sada. Sve se miješa i Ja radim sa svima. Žalim što će se mrtvi dijelovi nataložiti i bit će bačeni, a ostali živi ostatak će djelovati u velikom moru naroda Isusa Krista. Sidimo. Zovu nas...«.

A viđenje nanovo započinje dok Isus ponovno uzlazi na terasu da s nje govori narodu Betanije i obližnjih mjesta, koji je dotrčao da čuje.

»Mir vama! Kad bih Ja i šutio, Božji bi vjetrovi nosili vama riječi moje ljubavi i zlobe drugih. Znam da ste uznemireni jer vam nije nepoznato zašto sam među vama. Ali se ne uzbuđujte osim od radosti i sa Mnom blagoslivljajte Gospodina, koji se služi jednim zlom da razveseli svoju djecu dovodeći potokom zla opet svog Jaganjca među jaganjce da ga spasi od vukova.

Gledajte kako je dobar Gospodin. U mjesto gdje sam bio stigli su, kao vode u more, jedna rijeka i jedan potok. Rijeka ljubazne slatkoće, potok gorčine koji pali. Rijeka je bila vaša ljubav, od Lazara i Marte do posljednjega u mjestu: potok je bila mržnja onoga koji, pošto ne može doći k Dobru koje ga poziva, optužuje Dobro da je Zločin. I Rijeka je govorila: "Vrati se, vrati među nas. Da te naši valovi okruže, izoliraju, brane. Da ti dadu sve što ti svijet uskraćuje". Zlobni potok je šumio prijetnjama i htio je ubiti svojim otrovom. Ali što je potok prema rijeci, a što prema moru? Ništa. I otrov potoka postao je jedno ništa jer ga je preplavila rijeka vaše ljubavi, pa u more moje ljubavi nije ušla nego slatkoća vaše ljubavi. Dapače: učinio je dobro. Opet me doveo k vama. Zato blagoslivljamo Gospodina Svevišnjega.«

Isusov se glas snažno širi mirnim i tihim zrakom. Isus, sav lijep na suncu, gestikulira i smiješi se mirno s visine terase. Narod dolje sluša ga blažen: sav uzdignutih lica koja se smiješe skladu njegova glasa. Lazar je blizu Isusa, tu je i Šimun i Ivan. Ostali su raspršeni među mnoštvom. Uspne se i Marta i sjedne do nogu Isusovih na tlo gledajući prema svojoj kući koja se pokazuje iznad voćnjaka.

»Svijet pripada zlima. Raj pripada dobrima. To je istina i obećanje. I na nj se oslanja vaša sigurna snaga. Svijet prolazi. Raj ne prolazi. Ako ga, time što je dobar, čovjek postigne, zauvijek ga uživa. Prema tome, zašto se uznemiravati zbog onoga što rade zli? Sjećate li se tužaljki Jobovih? To su vječne tužaljke čovjeka koji je dobar, a potlačen; jer tijelo cvili, ali ne bi trebalo da cvili, i što je više pogaženo, to bi trebalo da više uzdiže krila duše kličući Gospodinu.

Mislite li da su sretni oni što izgledaju sretnima, jer na dopušten, a još više na nedopušten način imaju natrpene žitnice i pune kace, a njihove su mješine prepune ulja? Ne. Osjećaju okus tuđe krvi i suza u svakoj svojoj hrani, a čini im se da im je ležaj pun trnja, toliko na njemu osjećaju grizodušje koje urliče. Pljačkaju siromahe i otimaju dobra sirota, krađu bližnjemu da bi zgrnuli sebi, tlače onoga koji je slabiji od njih u moći i pokvarenosti. Ne smeta. Ostavite ih na miru. Njihovo kraljevstvo je od ovoga svijeta. A što ostaje na njihovoj smrti? Ništa. Ako nećemo nazvati blagom gomilu grijeha što ih nose sa sobom i s kojima stupaju pred Boga. Ostavite ih. To su sinovi tame, buntovnici protiv Svjetla i ne mogu ići njegovim svijetlim putevima. Kad Bog učini da zasja Zvijezda jutarnja, oni je zovu smrtnom sjenom i smatraju da je kao takva onečišćena, pa vole hoditi u prljavom bljesku svojeg zlata, koje svjetluca samo zato jer paklene stvari blistaju fosforom vječnih jezera propasti...«.

»Moja sestra, Isuse... oh!« Lazar opazi Mariju koja promiče iza jednog plota Lazarovog voćnjaka kako bi došla što je moguće bliže. Hodi pognuta. Ali njezina plava glava blista poput zlata naspram tamnom šimširu.

Marta pokušava ustati. Ali joj Isus pritišće glavu jednom rukom i mora ostati gdje jest. Isus još više podiže svoj glas.

»Što kazati o tim jadnicima? Bog im je dao vremena da čine pokoru, a oni ga zlorabe za grijehenje. Ali Bog ih ne gubi s vida makar se činilo da ih gubi. I dođe čas kada, ili zato što ljubav Božja poput munje, koja prodire i u pećinu, rastvori njihovo tvrdo srce, ili zato što zbroj njihovih zločina donosi val njihovog blata sve do njihovog grla i u njihove nosnice - pa osjećaju, oh, napokon osjećaju! odvratnost tog okusa i tog smrada koji se drugima gadi a njima prepunja srce – dođe čas kad im je to odvratno i rađa se gibanje želje za dobrim. Tada duša viče: "Tko će mi dati da opet postanem kao u prijašnje vrijeme, kad sam bila u prijateljstvu s Bogom? Kad je pred mojom pravdom šutio zadivljen svijet, a onaj koji me viđao nazivao me blaženom? Svijet je pio moj smiješak, a moje riječi primale su se kao riječi anđela, a od ponosa je igralo srce u grudima mojih ukućana. A što sam sada? Podsmijeh mladima, užas starijima, predmet sam njihovih popijevaka, i pljuvačka njihovog prezira lice mi izbrazdala".

Jest, tako u određene sate govori duša grešnika, pravih Jobova, jer nema bijede veće od te, od čovjeka koji je zauvijek izgubio prijateljstvo Božje i njegovo kraljevstvo. I treba da pobuđuju samilost. Samo samilost. To su duše koje su, zbog ljenčarenja ili zbog lakoumnosti, izgubile vječnog Zaručnika. "Noću u svom krevetu tražila sam ljubav duše svoje i nisam je našla". Doista u tami nije moguće raspoznati zaručnika, a duša podbadana od ljubavi, nepromišljena jer je obavijena duhovnom noću, traži i želi naći olakšanje svojoj mucu. Misli da ga može naći u bilo kojoj ljubavi. Ne. Samo jedna je ljubav duše – Bog. Te duše koje podstiče ljubav Božja idu tražeći ljubav. Bilo bi dovoljno kad bi željele imati svjetlo u sebi i imale bi Ljubav za svog supruga. Hodaju kao bolesne tražeći naslijepo ljubav i nalaze sve ljubavi, sve prljave stvari što ih je čovjek nazvao ljubavlju, ali ne nalaze Ljubavi; jer Ljubav je Bog, a ne zlato, utjecaj, vlast.

Siromašne, siromašne duše! Da su, manje lijene, izašle na prvi poziv Vječnog Zaručnika, k Bogu koji govori: "Slijedi me", k Bogu koji govori: "Otvori mi", ne bi došle do toga da s provalom svoje probuđene ljubavi otvore vrata kad je već razočaran Zaručnik daleko. Iščežao... I ne bi bile obeščastile tu svetu provalu potrebe za ljubavlju u kaljuži koja je odurna nečistoj životinji, toliko je beskorisna i posuta isjeckanim trnjem, koje ne bijaše cvijeće, nego samo žaoke koje muče, a ne ovjenčavaju. I ne bi bile upoznale rujanja stražara koji obilaze, rujanje čitavog svijeta koji, kao i Bog ali iz oprečnih razloga, ne gubi s vida grešnika i vreba na njega da ga može izrugivati i kritizirati.

Siromašne duše udarane, pljačkane, ranjavane od čitavoga svijeta! Samo Bog se ne pridružuje tom kamenovanju nemilosrdnog rujanja. Nego roni svoje suze da izliječi rane i da opet zaodjene svoje stvorenje dijamantnom haljinom. Stvorenje koje je uvijek njegovo... Samo Bog... i djeca Božja s Ocem. Blagoslivljamo Gospodina. On je htio da se ja vratim ovamo radi grešnika da vam kažem: "Opraštajte. Uvijek opraštajte. Od svakog zla napravite jedno dobro. Od svake uvrede učinite jednu milost". Ne kažem vam samo: "činite". Kažem vam: ponavljajte moje ponašanje. Ja ljubim i blagoslivljam neprijatelje jer sam se zbog njih mogao vratiti k vama, prijatelji moji. Mir neka je nad svima vama!«.

Narod maše koprenama i granjem prema Isusu, a onda se udaljuje polagano, polagano.

»Da li su mogli vidjeti onu besramnicu?«.

»Ne, Lazare. Bila je iza plota i dobro sakrivena. Mi smo je mogli vidjeti jer smo ovdje na visokom. Ostali ne.«

»Bila nam je obećala da...«

»Zašto ne bi smjela doći? Zar nije i ona kći Abrahamova? Hoću od vas braće i od vas učenika zakletvu da joj nećete ništa dati razumjeti. Pustite je. Hoće li me ismjevivati? Pustite je. Hoće li plakati? Pustite je. Hoće li htjeti ostati? Pustite je. Hoće li htjeti pobjeći? Pustite je. To je tajna Otkupitelja i otkupitelja: biti strpljivi, dobri, postojani i moliti. Ništa više. Kod određenih bolesti svaka gesta je odviše... Zbogom, prijatelji. Ja ostajem da molim. Vi idite svaki za svojim zadatkom. I Gospodin vas pratio.«

I sve svršava.

Marija Magdalena još ne obraćena dolazi slušati Isusa dok govori na gori

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Isus kaže: »Gledaj i piši. To je Evanđelje milosrđa koje dajem svima, a osobito onima koje će se prepoznati u grešnicima, i koje pozivam da ih slijede u otkupljenju.«

Isus stojeći na jednom kamenu govori velikom mnoštvu. Kraj je brdovit. Osamljeni brežuljak između dvije doline. Vrh brežuljka je u obliku jarma, točnije: u obliku devine grbe, tako da se nekoliko metara ispod vrha nalazi prirodni amfiteatar u kojemu se glas razliježe čist kao u vrlo dobro sagrađenoj koncertnoj dvorani.

Brežuljak je sav u cvijeću. Sigurno je proljeće. Usjevi u dolinama postaju žući i spremni za srp. Na sjeveru sjaji na suncu jedno drugo brdo sa svojim snježnim pokrivačem. Neposredno ispod, prema istoku, Galilejsko more izgleda kao zrcalo razbijeno u bezbroj ljuski od kojih je svaka jedan safir zapaljen od sunca. Zablješćuje svojim azurnim i zlatnim titranjem, na kojemu se odražava samo po neki pramenasti oblak koji plovi po vrlo čistom nebu i kratkotrajna sjena pokojeg jedra. Vjerojatno je još jutro, i otprilike prvi sati, jer se po travi na brdu nalazi još pokoji roсни dijamant rasut između njezinih strukova. Preko Genezaretskog jezera nadaleko se protežu ravnice, koje zbog rijetke vrlo niske magle, možda isparavanja rose, kao da nastavljaju jezero, ali bojama opala išaranog zelenim, a još dalje od njih nalazi se gorski lanac neobičnog obrisa, koji doziva u pamet crtež oblaka na vedrom nebu.

Mnoštvo sjedi. Netko na travi, netko na velikom kamenju. Ostalo mnoštvo je na nogama. Apostolski zbor nije potpun. Vidim Petra i Andriju, Ivana i Jakova, i čujem

dozivanje druge dvojice: Natanaela i Filipa. Zatim je jedan drugi koji jest i nije u skupini. Možda onaj koji je posljednji stigao, zovu ga Šimun. Ostalih nema. Osim ako ih ja ne vidim u mnoštvu.

Govor je već započeo prije. Shvaćam da se radi o Govoru na gori. Ali Blaženstva su već izrečena. Štoviše, rekla bih da se govor približava kraju, jer Isus kaže: »Učinite to i dobit ćete za to veliku nagradu. Jer je Otac koji je na nebesima milosrdan prema dobrima i zna dati stostruko za jedno. Zato vam kažem...«.

Nastaje veliko gibanje u mnoštvu i guranje prema putu koji se diže na visoravan. Okreću se glave onih koji su najbliži Isusu. Pažnja skreće drugamo. Isus prekine govor i svraća pogled u smjeru ostalih. Ozbiljan je i lijep u svom tamnoplavom odijelu ruku prekriženih na prsima, a sunce Mu dodiruje glavu prvom zrakom koja prelazi preko istočnog vrha brežuljka.

»Dajte mjesta, pučani«, viče jedan naprašiti muški glas.

»Dajte mjesta ljepoti da prođe!«.

I četiri nakićena kicoša dolaze naprijed, od kojih je jedan sigurno Rimljanin jer ima rimsku togu. Na svojim rukama ukrštenima u obliku sjedala nose kao u trijumu Mariju iz Magdale, još veliku grešnicu.

A ona se smije svojim prekrasnim ustima zabacivši natrag glavu sa zlatnom kosom koja je sva upletena i u uvojcima što ih pridržavaju dragocjene ukosnice. Zlatna pločica posuta biserima obavlja joj vrh čela kao dijamem s kojega se spuštaju sitni uvojčići da kao koprenom zastru oči, same po sebi sjajne, a vješta majstorija još ih je povećala i učinila zavodljivijima. Dijadem se zatim gubi iza ušiju ispod teških pletenica koje su na veoma bijelom i sasvim otkritom vratu. Još više ... otkriveno ide mnogo dalje od vrata. Leđa su otkrivena do lopatica, a prsi još mnogo više. Haljinu pridržavaju na leđima dva zlatna lančića. Rukavi ne postoje. Sve, recimo tako, pokriva jedna koprena kojoj je jedina zadaća da štiti kožu te ne pocrni od sunca. Haljina je vrlo tanka, pa kad se žena naginje na jednoga ili na drugoga od svojih obožavatelja kako doista i čini, prenavljajući se, izgleda kao da se gola na njih naginje. Čini mi se da Rimljanin uživa prvenstvo, jer su njemu više nego ostalima upravljani osmijesi i pogledi i lakše prima njezinu glavu na svoje rame.

»Evo, udovoljeno je božici«, kaže Rimljanin. »Rim je poslužio za jahanje novoj Veneri. A tamo je Apolon kojega si htjela vidjeti. Zavedi ga dakle... Ali ostavi i nama mrvice svojih draži.«.

Marija se smije i skoči lakom i izazovnom kretnjom na zemlju, otkrivši noge, obuvane u bijele sandale sa zlatnim kopčama, i poveći dio potkoljenice. Zatim sve pokriva haljina, vrlo široka, od tanke vune kao koprena i vrlo bijela, koju drži uz pas, ali vrlo nisko, pri bokovima, širok pojas sav ukrašen zlatnim gipkim ukrasima. I stoji žena kao cvijet od mesa, nečisti cvijet, pomoću čarolije rastvoren na zelenoj visoravni na kojoj se nalazi mnoštvo divljih đurđica i sunovrata.

Ljepša je no ikada. Malena i purpurna usta izgledaju kao karanfil koji se otvara na bjelini savršenog niza zubi. Lice i tijelo mogli bi zadovoljiti i bojom i oblicima slikara i kipara koje je najteže zadovoljiti. Odmjereno široka u prsima i bokovima, pasa prirodno savitljivog i tankog prema bokovima i prsima, izgleda kao božica, kako je kazao Rimljanin, božica isklesana u svijetlo ružičastom mramoru, po kome se na bokovima napinje meka tkanina a zatim pada sprijeda u mnoštvu nabora. Sve je proučeno tako da se sviđa.

Isus je gleda netremice. A ona odolijeva drsko njegovom pogledu smijući se i savijajući se pomalo zbog škakljanja koje prouzrokuje Rimljanin prolazeći joj s đurđicom koju je ubrao u travu po leđima i grudima razotkrivši ih. Namještenom a ne pravom ljutnjom Marija ponovno diže koprenu i kaže: »Obzir prema mojoj bjelini«, na što ona četvorica prasnu u grohotan smijeh.

Isus je i dalje uporno gleda. Kad je prestala buka smijeha, Isus nanovo počinje govoriti, kao da je pojava žene opet rasplamsala plamen govora koji se smirivao u završnici, i više je ne

gleda. Nego gleda svoje slušaoce, koji pokazuju da su zbunjeni i sablažnjeni time što se dogodilo.

Isus nanovo počinje govoriti: »Rekao sam da budete vjerni Zakonu, ponizni, milosrdni, da ne ljubite samo braću po krvi, nego i one koji su vam braća samo zato jer su rođeni od čovjeka kao i vi. Rekao sam vam da je opraštanje korisnije od mržnje, da je razumijevanje bolje od neumoljivosti. A sada vam kažem da ne smijemo osuditi ako nismo slobodni od grijeha zbog kojega smo skloni osuditi. Ne činite kao pismoznanci i farizeji, koji su strogi sa svima, ali ne sa samima sobom. Zovu nečistim ono što je izvanjsko, i što može onečistiti samo vanjštinu, a zatim primaju nečistoću u najdublju nutrinu, u srce.

Bog nije s nečistima. Nečistoća naime kvari ono što je Božje vlasništvo: duše, a osobito duše malenih koji su anđeli razasuti po zemlji. Jao onima koji im išćupaju krila s okrutnošću demonskih zvijeri i obaraju to nebesko cvijeće u blato time da im daju upoznati okus materije! Jao!... Bolje bi bilo da umru spaljeni munjom, negoli da dođu do takvoga grijeha!

Jao vama, bogati i koji se zabavljate! Jer upravo među vama vrije najveća nečistoća, kojoj služe kao krevet i jastuk nerad i novac! Sada ste siti. Hrana požuda dolazi vam do grla i davi vas. Ali ćete gladovati. Ali ćete trpjeti glad užasnu, nezasitnu i bez unutrašnje zaslade. Sada ste bogati. Koliko biste dobra mogli učiniti svojim bogatstvom! Vi njime činite toliko zla sebi i drugima. Upoznat ćete okrutno siromaštvo u dan koji neće imati svršetka. Sada se smijete. Mislite da ste slavodobitnici. Ali će vaše suze napunjeti gehenske baruštine. I više se neće zaustaviti.

Gdje se gnijezdi preljub? Gdje kvarenje djevojaka? Tko ima dva ili tri kreveta za razuzdanost, osim svoga supružničkog kreveta, te na njima rasipa novac i snagu tijela koje mu je Bog dao zdrave da radi za svoju obitelj, a ne da se troši u nečistim vezama koje ga snizuju ispod nečiste živine? Čuli ste de je rečeno: 'Ne čini preljuba!'. A Ja vam kažem, da je već učinio preljub u svom srcu onaj koji pogleda ženu s požudom, i ona koja je otišla k nekom čovjeku samo sa željom, i makar samo s njom. Nikakav razlog ne opravdava blud. Nikakav. Ni ostavljanje i odbijanje muževljevo. Ni samilost prema odbijenoj. Imate samo jednu dušu. Kad je ona združena s jednom drugom, ugovorom vjernosti, neka ne laže. Inače će lijepo tijelo s pomoću kojega grijешite otići zajedno s vama, nečiste duše, u neugasiv oganj. Radije ga osakatite, ali ga ne ubijte zauvijek osudivši ga na vječne muke. Postanite opet ljudima, vi bogataši, crvljiva legla pokvarenosti, postanite opet ljudima, kako ne biste bili odvratni Nebu.».

Marija, koja je u početku slušala licem koje je bilo pjesma zavodjenja i ironije, smiješeći se podrugljivo od vremena do vremena, pri kraju govora postaje crna od srdžbe. Shvati da Isus ne gledajući je govori njoj. Njezina srdžba postaje sve crnijom i buntovnijom, i na kraju ne može izdržati. Zavije se pakosna u svoju koprenu te praćena pogledima mnoštva koje joj se podruguje i Isusovim glasom koji je progoni, krene u bijeg niz obronak ostavljajući komade haljine na bodljama i na grmlju divljih ruža po rubovima puta, i smije se od bijesa i rujanja.“

Drugi susret s Marijom Magdalenom – Isus čini čudo i ozdravlja osobu koja je grijeshila sa Magdalenom

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Cjelokupan apostolski zbor je oko Isusa. Sjedeći na travi u hladovini jedne skupine stabala kraj potoka svi jedu kruh i sir i piju svježu i bistru vodu iz potoka. Prašne sandale kažu .da je već mnogo puta prevaljeno, i možda učenici ne bi tražili drugo nego počivati u visokoj i svježoj travi.

Ali neumorni (Putnik) ne misli tako. Čim ocijeni da je najtoplije vrijeme prošlo, ustaje, izlazi na cestu i gleda ... Zatim se okrene i kaže: »Hajdemo.«. Jednostavno.

Kad su došli na raskršće, bolje: na križanje, jer se na tom mjestu sastaju četiri prašne ceste, Isus odlučno krene onom koja ide u sjeveroistočnom smjeru.

»Vraćamo li se u Kafarnaum?« pita Petar.

Isus odgovara: »Ne.« Jedino: ne.

»Dakle u Tiberijadu?« navaljuje Petar, koji hoće znati.

»Niti to.«

»Ali ova cesta vodi Galilejskom moru, a ondje je Tiberijada i Kafarnaum ...«.

»A ondje je i Magdala«, kaže Isus poluozbiljna lica, da umiri Petrovu znatiželju.

»Magdala? Ah!« ... Petar je ponešto sablažnjen, što mi pobuđuje misao da je taj grad na lošem glasu.

»U Magdalu. Da. U Magdalu. Držiš li da si previše čestit te bi mogao ući u nju? Petre, Petre!... Iz ljubavi prema Meni morat ćeš ulaziti ne u gradove uživanja, nego u prave javne kuće..... Krist nije došao da spasi spašene, nego da spasi izgubljene. A ti ćeš radi toga biti 'Stijena', a ne Šimun; ili Kefa . Bojiš li se da ćeš se okužiti? Ne! Ni on, vidiš li? (i pokazuje na vrlo mladog Ivana), ni on neće zbog toga imati štete. On ne jer neće. Kao što nećeš ti, kao što neće tvoj brat, ni Ivanov brat... kao što nitko od vas, za sada, neće. Dok čovjek neće, ne događa se zlo. Ali treba ne htjeti odlučno i ustrajno. Odlučnost i ustrajnost dobivaju se od Oca, ako molimo s iskrenim nakanama. Kasnije nećete svi znati tako moliti.....Što kažeš, Juda? Ne pouzdavaj se previše u samog sebe. Ja, koji sam Krist, ustrajno molim kako bi imao snage protiv Sotone. Zar si ti veći od Mene? Oholost je pukotina kroz koju Sotona prodire u dušu, Juda. Mateju, ti koji vrlo dobro poznaješ ovo mjesto, reci Mi: je li bolje ući ovom cestom ili ima neka druga?«

»Prema tome, kamo hoćeš Učitelju. Ako želiš ići u Magdalu ribara i siromaha, ovo je put. Odavle se ulazi u pučko predgrađe. Ali, ne vjerujem, kažem zato da ti dam opširan odgovor, ako želiš ići tamo gdje su bogati, onda nakon stotinu metara treba ostaviti ovaj put i krenuti drugim, jer bogate kuće su gotovo na ovoj razini pa se treba vratiti natrag ...«.

»Vratit ćemo se natrag, jer hoću ići u bogatašku Magdalu. Što si rekao, Juda?«

»Ništa, Učitelju. Već dva puta me to pitaš u kratko vrijeme. Ali ja nisam ni jednom govorio.«

»Ustima ne. Ali si, mrmljajući, govorio sa svojim srcem. Mrmljao si sa svojim gostom: sa srcem. Nije nužno imati neko drugo stvorenje za sugovornika da bi čovjek govorio. Mnogo riječi kažemo mi sebi... Ali ne treba mrmljati ili ogovarati niti s vlastitim Ja.«

Isus u Magdali.

S bogatim Palestincima pomiješani su Rimljani koji su sigurno došli iz drugih mjesta, iz Tiberijade ili Cezareje, gdje je sigurno oko namjesnika bilo činovnika i trgovaca, da izvoze u Rim najljepše stvari koje je proizvela palestinska kolonija.

Isus ide naprijed sigurno kao da zna kamo treba ići. Ide uzduž jezera uz čiju obalu su kuće sa svojim perivojima, okrenute prema Njemu.

Velik zbor plačnih glasova dopire iz jednog bogatog stana. Glasovi ženski i dječji, i jedan vrlo tanak glas koji više: »Sinko! Sinko!«.

Isus se okrene i gleda svoje apostole. Juda stupi naprijed. »Ne ti!«, zapovijeda Isus. »Ti, Mateju. Idi i pitaj.«

»Učitelju! Jedan čovjek je na umoru. Jedan Judejac. Onaj koji ga rani je pobjegao; bio je Rimljanin. Dotrčale su žena, majka i malena dječica ... Ali umire.«.

»Hajdemo.«

»Učitelju.....Učitelju.....Slučaj se dogodio u kući jedne žene.....koja nije supruga.«.

»Hajdemo.«

Uđu kroz otvorena vrata u široko i dugo predsoblje koje gleda na lijepi perivoj. Čini se da je kuća odijeljena od toga svojevrsnog peristila, natkrivenog i bogatog zelenim biljkama u vazama, kipovima i predmetima od drvenog mozaika. Neka mješavina dvorane i vrtlarskog staklenika. U jednoj sobi, čija su vrata širom otvorena prema predsoblju, nalaze se žene koje plaču. Isus ulazi bez oklijevanja. Ali ne upućuje svoj običajni pozdrav.

Među muškarcima koji su nazočni nalazi se jedan trgovac koji pozna Isusa, jer kaže čim Ga ugleda: »Rabi iz Nazareta!«, i pozdravi Ga s poštovanjem.

»Što se dogodilo, Josipe?

»Učitelju, udarac bodežom u srce ... Umire.«

»Zašto?«

Jedna sijeda i raščesljana žena ustane — klečala je kraj umirućega kome je pridržavala jednu već nepokretnu ruku — i s pogledom luđakinje vrišti: »Zbog one, zbog one..... Zaludila mi ga je... Za njega više nije postojala majka, ni supruga, ni djeca! Pakao te se mora domoći, sotono!«

Isus podiže oči slijedeći ruku koja dršćući optužuje i vidi u kutu uza zid tamnocrvene boje Mariju iz Magdale, izazovnije no ikada, obučenu kazala bih ... ni u što do polovine tijela. Iznad pasa je polugola, u nekakvoj mrežici šesterokutnih očica od oblih komadića koji su, čini mi se, sitni biseri. Ali u polumraku je pa je vidim dobro.

Isus opet spušta oči. Marija ošinuta ravnodušnošću uspravi se, dok je prije bila kao klonula, i hini nehaj.

»Ženo«, kaže Isus majci. »Ne proklinji. Odgovori. Zašto je tvoj sin bio u ovoj kući?«

»Rekla sam Ti. Jer ga je ona zaludila! Ona!«

»Mir. I on je dakle bio u grijehu jer je bio preljubnik i nedostojan otac ovih nevinih. Zaslužuje, dakle svoju kaznu. Ni u ovom niti u drugom životu nema milosrđa za onoga koji se ne kaje. Ali mi je žao tebe, ženo, i ovih nevinih. Je li daleko tvoja kuća?«

»Oko stotinu metara.«

»Dignite ga i nosite onamo.«

»Nije moguće, Učitelju«, kaže trgovac Josip. »Na izdisaju je.«

»Učini što kažem.«

Podvukli su jednu dasku pod tijelo umirućega i skupina polako izlazi. Prijede preko ceste i ulazi u jedan sjenoviti perivoj. Žene nastavljaju s bučnim plačem. Čim je došao u perivoj Isus se obraća majci.

»Možeš li oprostiti? Ako ti oprostiš, Bog oprašta. Treba umiriti srce da bi smo postigli milosti On je sagriješio i još će griješiti. Za njega bi bolje bilo da umre jer će živeti opet pasti u grijeh, a morat će odgovarati i za nezahvalnost prema Bogu koji ga spašava. Ali biste ti i ovi nevini (i pokazuje suprugu i djecu) pali u očaj. Ja sam došao da spasim a ne da pogubim. Čovječe, kažem ti: ustani i ozdravi.«

Čovjek se vrati u život i otvori oči, vidi majku, djecu, ženu, spusti glavu postiden.

»Sine, sine!«, kaže majka. »Bio bi mrtav da te On nije spasio. Dođi k sebi. Ne luduj zbog jedne ...«

Isus prekine staricu. »Šuti, ženo! Iskazuj milosrđe koje ti je iskazano. Tvoja kuća je posvećena čudom, koje je uvijek znak Božje prisutnosti. Zbog toga ga nisam mogao učiniti ondje gdje je bio grijeh: Barem je ti znaj takvom čuvati ako on to i ne bude znao. Sada ga njegujte. Pravo je da nešto malo i trpi. Budi dobra, ženo. I ti. I vi maleni. Zbogom.« Isus je položio ruke na glave dviju žena i malenih.

Isus se okrene i pozove k Sebi dijete, koje pritrči da završi svoj plač na Isusovim koljenima.

Žena zove: »Benjamine! Dođi ovamo. Ne smetaj.«

Ali Isus kaže: »Pusti ga, pusti ga. Bit će dobar i ostavit će te na miru.« Zatim djetetu: »Ne plači. Mama ti nije učinila zlo. Samo je učinila da poslušaj, bolje rečeno: htjela je da poslušaj. Zašto si vikao dok je ona htjela tišinu? Možda se osjeća slabo, pa joj tvoja vika smeta.«

Dijete kaže brzo, brzo, onom nenadmašivom dječjom otvorenošću koja dovodi u očaj velike: »Ne. Ne osjeća se slabo. Nego htjela je čuti što Ti govoriš.....Rekla mi je. Ali ja, koji sam želio doći k Tebi, namjerno sam galamio da me Ti pogledaš.«

Svi se smiju a žena se zacrveni kao plamen.

»Ne crveni se, ženo. Dođi ovamo. Zar si željela čuti moj govor? Zašto?«

»Jer si Mesija. Ne možeš biti nego Mesija poslije čuda koje si učinio... Pa mi je bilo drago slušati Te. Nikada ne izlazim iz Magdale jer imam... muža čudaka i petero djece. Najmanje ima četiri mjeseca ... a Ti nikad ne dolaziš ovamo.«

»Došao sam, i u tvoju kuću. Vidiš li?«

»Zbog toga sam Te htjela slušati.«

»Gdje je tvoj muž?«

»Na moru, Gospodine. Ako se ne ribari, ne jede se. Nemam nego ovaj vrtić. Može li biti dovoljno za sedam osoba? A ipak bi Zakej htio da se ...«

»Budi strpljiva, ženo. Svi imaju svoj križ.«

»A, ne! Bestidnice imaju samo uživanje. Vidio si djelo besramnici! Uživaju i prouzrokuju trpljenje. Ne lome im se leđa od rađanja ni od posla. Ne natiru žuljeve motikom niti odiru ruke pranjem rublja. Njihove su lijepe, svježje. Za njih nema Evine osude. One su čak naša osuda, jer ... muškarci... Ti me razumiješ.«

»Razumijem te. Ali znaj da i one imaju svoj strahoviti križ. Najstrašniji. Križ koji se ne vidi. Križ savjesti koja ih prekora, svijeta koji im se izruguje, svojega roda koji ih odbacuje, Boga koji ih proklinje. Nisu sretne, vjeruj. Ne lome leđa rađajući ni radeći, ne ranjavaju svojih ruku trudeći se. Ali se uza sve to osjećaju slomljenima, i to sa stidom. Cijelo je njihovo srce jedna rana. Ne zavidi im na njihovom izgledu.«

Zatim izlazi prolazeći ispred Magdalene, koja je slijedila skupinu do ruba ceste i ostala nagnuta leđima na jedno stablo. Isus uspori korak naoko zato da pričeka učenike, ali vjerujem da to čini zato da Mariji da priliku te ona da kakav znak. Ali ga ona ne daje.

Učenici stignu Isusa, a Petar se ne može suzdržati da Mariji ne rekne kroz zube jedan prikladni pridjev. Ona, želeći hiniti nehaj, prasne u grohotan smijeh vrlo bijednog trijumfa. Ali Isus je čuo Petrovu riječ i okrene se strog: »Petre! Ja ne vrijeđam. Ne vrijeđaj. Moli za grešnike. Ništa drugo.«

Marija prekine treperenje svojega smijeha, prigne glavu i pobjegne poput gazele prema svojoj kući.

Razgovor Isusa i Lazara u periodu koji prethodi obraćenju Magdalene

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

»Reci mi. Reci mi tu tvoju veliku stvar. Možeš je reći...« i Isus se smiješi šireći ruke u znak poziva. »Svevišnji Bože! Ma je li istina? Ti onda znaš da je istina?!« i Lazar ide u zagrljaj Isusu da mu povjeri svoju veliku stvar.

»Marija je pozvala Martu u Magdalu. I Marta je odmah otputovala zabrinuta bojeći se neke velike nesreće ... A ja ovdje, s istom bojazni, ostao sam sam. Ali Marta mi je, po sluzi koji ju je pratio, poslala pismo koje me je ispunilo nadom. Gledaj, tu mi je, na srcu. Držim ga tu jer mi je dragocjenije od blaga. Malo je riječi, ali ih svako malo čitam da budem siguran da su baš napisane. Gledaj ...« i Lazar vadi iz haljine mali svitak povezan ljubičastom vrpcom i odmotava ga. »Vidiš li? Čitaj, čitaj Ti. Naglas. Od Tebe pročitano činit će mi se stvar sigurnijim.«

»Lazare, brate moj. Mir tebi i blagoslov. Prispjela sam brzo i dobro. Moje srce nije više udaralo od straha pred novim nesrećama, jer sam vidjela Mariju, našu Mariju, zdravu i ... moram li ti reći? I manje obijesnu, barem po izgledu, negoli prije. Plakala mi je na srcu. Veliki plač ... I zatim, noću, u sobi gdje me je dovela, pitala me je tolike stvari o Učitelju, i - više od toga. Ali ja, koja gledam lice Marijino, ostajem još, jer osjećam da me hoće blizu da bude obranjena od napasti. I da nauči... Što? Ono što mi već znamo. Neizmjernu dobrotu Isusovu. Rekla sam joj o onoj ženi koja je došla u Betaniju. Vidim da misli, misli, misli... Trebao bi tu Isus. Moli. Nadaj se. Gospodin bio s tobom...« Isus smota svitak i vrati ga.

»Učitelju...«

»Poći ću. Imaš li načina obavijestiti Martu da mi dođe u susret u Kafarnaum za petnaest dana, najviše?«

»Imam za to načina, Gospodine. A Ja?«

»Ti ostaješ ovdje. I Martu ću poslati ovamo.«

»Zašto?«

»Jer obraćenja imaju duboki stid. I ništa više ne postiduje od oka roditelja ili brata. I Ja ti velim: 'Moli, moli, moli'.«

Lazar plače na grudima Isusovim ... Poslije, kada je došao k sebi, pripovijeda još o svojoj uzbuđenosti, o svojim obeshrabrenjima ... »Ima skoro godina dana da se nadam... da očajavam... Kako je dugo vrijeme uskrsnuća!...« povikne. Isus ga pušta neka govori, govori, govori... sve dok Lazar nije primijetio da je uzmanjkao u svojim dužnostima gostoprimitstva, pa se digne da povede Isusa u kuću. Prolaze uz gustu živicu jasmína u cvatu, nad čijim cvjetnim vjencićima zuje zlatne pčelice.“

Obraćenje Marije Magdalene

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Na blagdan u Jeruzalem je došlo mnoštvo ljudi kako bi slušali moje propovijedanje i vidjeli Me, a neki kako bi ozdravili od bolesti. Došla je Lazarova sestra Marta koja se silno trudila da dovede i svoju sestru Mariju Magdalenu. Oni su imali jednu udobnu kuću u Jeruzalemu tako da su dolazili na blagdane. Magdalena se jako borila u svojoj nutрини jer ju je đavao poticao i sugerirao, razuvjeravao da ne dođe bojeći se da će čuti moje propovijedi i da će se ona obratiti kako su se obratili već toliki drugi grješnici. Magdalena je bila đavlova velika i snažna veza kojom je privlačio sebi druge duše i snažno ju je držao u vlasti. Ona je bila privučena pozivima milosti koji su je moćno privlačili da dođe u Hram.

Ja sam sa velikom željom čekao ovu grješnicu da je obratim te postane Božja. Molio sam Oca da joj udijeli milost da nadvlada đavolske sugestije kojima ju je đavao razuvjeravao, i da nadvlada razuvjeravanja svojih ljubavnika koji su joj savjetovali da ne dođe u Hram jer je tamo bio – govorili su – neki čovjek koji propovijeda i sve k sebi privlači i očarava svakoga tko Ga sluša, tako da će i nju zvesti i ona će ostaviti svoje ljubavi. Na kraju je pobijedila Božja milost koja ju je pozivala da dođe. Magdalena je odbacila sva ova uvjeravanja i sugestije i došla ne da čuje moje riječi i vidi Me, nego samo da bi se pokazala zanimljivom i zadobila još više ljubavnika. Došla je sa sestrom u Jeruzalem na blagdan i jako se trudila lijepo se urediti, ustala rano kako bi se učinila još privlačnijom. Njena sestra ju je poticala da ostavi ispraznosti, ali ona gluha na njen glas samo se uređivala.

Sestra joj je govorila mnoge stvari o Meni, ali nije htjela slušati i na samo spominjanje moga imena mrštila se. Ja sam već sve vidio u duhu i proveo noć u molitvi za obraćenje Magdalene koja nije zaslužila milost, ali Otac Mi je obećao puninu milosti za nju kao što Mi je obećao to i mnogo puta prije. Ja sam Ga slavio i zahvaljivao na tolikoj dobroti i milosrđu. Kad je svanulo, pošao sam u Hram sa apostolima gdje sam se zadržao u molitvi. U ovoj molitvi molio sam Oca da bude milosrdan narodu, prosvijetli ga te shvate istine koje sam propovijedao. Vidio sam da je Marija imala odbojnost da dođe u Hram pa sam zbog toga ponovno molio za nju da to pobijedi i prihvati poticaje svoje sestre a još više nutarnje poticaje milosti i da dođe u Hram. Uistinu, došla je i njena pojava je uzrokovala divljenje kod nekih, privlačila je poglede svih bilo zbog svoje ljepote, bilo zbog ekstravagantnosti. Na kraju službe u Hramu molio sam pomoć Nebeskog Oca, ustao i počeo propovijedati, pogledao Magdalenu i gledajući je pozvao je nutarnjim glasom da Me slijedi. I ona Me pogledala i bila je ranjena u svom srcu. Odmah se predala, još prije nego sam počeo propovijedati već je postala plijen moje ljubavi. Ona se morala boriti da ostane i sluša moju propovijed.

Počeo sam propovijedati o veličini Nebeskog Oca a Magdalena je zasuzila u očima kada je osjetila uzvišenu slast mojih riječi i trebala je jedna posebna milost da ne umre u istom času od bolnog kajanja zbog svojih grijeha kao i zbog čiste ljubavi koja se radala u njenom srcu. Njeno srce je bilo pritiješnjeno između plamena žive ljubavi i probadanja duboke boli i kajanja. Ja bih je pogledao, a ona bi bila ranjena u nutrini ljubavlju. Izgarala je plamenovima goruće ljubavi a Ja sam joj govorio u srcu:

«Magdalena, Magdalena, živjela si dugo bez Mene. Od sada ćeš biti sva moja i ostavit ćeš sve svoje ljubavi. Slušaj i vidi kako sam blag i sladak i kako je snažna moja ljubav».

Nastavio sam govoriti njenom srcu, a ona je odgovarala ljubavlju i nije prestajala tražiti oprostjenje za svoje grijeha. Čula je moje riječi koje su bile kao goruće strelice i svaka od njih je ranjavala njeno srce. Nastavio sam neko vrijeme propovijed i svi su se divili mojoj Božanskoj mudrosti. Mnogi su gledali Magdalenu, vidjeli je svu raskajanu te su se i oni kajali. Jako sam uživao vidjevši ova srca a još više vidjevši raskajano Magdalenino srce koje je spremno za ljubav. Kao lovac koji je zadobio plijen Ja sam se radovao. Tu je bilo mnogo pismoznanaca i farizeja. I oni su osjećali kako se njihovo srce kaje, ali se nisu htjeli sasvim predati. Zatvarali bi uši da Me ne slušaju, toliki je bio njihov strah od istine.

Zbog njih sam doživljavao gorčinu u srcu pored utjehe zbog obraćenja Magdalene. Nakon što sam govorio o Božjim savršenstvima i obvezi ljubavi prema Bogu i o obvezi da se opslužuje Njegov Božanski Zakon, ispropovijedao sam prispodobu o izgubljenom sinu kako bih još više potakao Magdalenu na hrabrost i povjerenje i potakao sve grješnike koji su bili tu da se vrata u Očevu kuću. Magdalena se time mnogo ohrabrila i odlučila da će Mi pristupiti, ali to nije učinila u Hramu jer se nije usudila doći k Meni sa svim onim ukrasima, ispraznostima koje je na sebi nosila, nego je htjela doći sva siromašna u poniznom odijelu, kao što je vidjela da ja nosim. Iza moje propovijedi Marija je odmah otišla, ljubav je u njoj pobijedila i kajanje je probolo njeno srce.

Otišla je kući, skinula sve raskošne haljine i ukrase i gazila ih nogama. Lišila se ljubavi prema samoj sebi i ljudskih obzira. Zamrzila je sve ono što ju je držalo daleko od Boga. Rasplela je svoju kosu i raskajana gorko plakala. Nije mogla zadržati plamen koji je gorio u njenim grudima te je odlučila odmah doći k mojim nogama da iskali svoju bol i ljubav.“

Poziv u kuću Šimuna farizeja

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Dok je to sve činila Marija, Ja sam se zadržavao u Hramu, slušao sve one koji su Mi dolazili i tješio ih, ozdravljao bolesnike, mnoge hrome. Kada sam sve utješio, približio Mi se farizej Šimun kojeg sam izliječio od gube i ponovno Me pozvao na gozbu koju je pripremio jer je već bilo kasno. Prihvatio sam poći sa apostolima i nekim učenicima. Ali prije nego što sam izašao iz Hrama molio sam Oca, zahvaljivao umjesto Magdalene na uzvišenoj milosti koju je dobila. Molio sam u ime sve svoje braće posebno onih koji su bili u bijednom stanju kao što je to bila Magdalena, koji su živjeli uronjeni u grijeh a da nisu razmišljali o svojoj bijedi i šteti koju na takav način nanose svojim dušama i o skandalima koje uzrokuju te kako time vrijeđaju Nebeskog Oca. Vidio sam mnoštvo ovih duša i zbog toga puno molio za njih, prikazivao Ocu svoje zasluge i patnje za njihovo obraćenje.

Otac Me tješio jer je vidio da će se mnogi kao i Magdalena obratiti i činiti pokoru. Zbog ovih sam uživao i zahvaljivao Ocu, ali sam vidio isto tako mnoge koji će ostati u svojim bijedama i zauvijek propasti jer nisu slušali pozive milosti ni poticaje onih koji su ih opominjali i pozivali na pokoru. Osjećao sam veliku gorčinu zbog ovih tvrdih srdaca vidjevši

kako vrijeđaju moga Nebeskoga Oca i njihovu propast te vidjevši sve one koji će biti po njima zavedeni. Prikazivao sam Ocu svoju patnju i gorčinu kao nadoknadu za mnoge uvrede kojim Ga vrijeđaju ovi ljudi i molio da ublaži svoju srdžbu. Na kraju molitve zahvaljivao sam Ocu, izašao iz Hrama i s apostolima pošao u kuću farizeja Šimuna kako bih ručao sa svojim apostolima jer smo bili jako gladni.

Ušao sam u kuću nakon uobičajenih blagoslova i bio za stolom kad je došla raskajana Magdalena. Izašla je iz kuće da dođe k Meni i padne do mojih nogu jer je čula da sam otišao u kuću Šimunovu na gozbu. Žurno je došla i nadvladala sve ljudske obzire. Njen izgled je poticao na divljenje i čuđenje kad su vidjeli javnu grješnicu iz plemenita roda, bogatu i lijepu kako odlaže svaku ispraznost, obučenu u siromašne haljine, kako raspletene kose trči brzo u ovu kuću, ali nisu znali koja ljubav gori u njenom srcu i koja je patnja probijala njeno srce. Zbog toga su se svi čudili. Magdalena pokornica ušla je i nije nikoga gledala, nego je došla do mojih nogu, bacila se na zemlju i ljubila ih, prala Mi je noge svojim suzama i otirala svojom kosom, kosom kojom je zavela tolike u ispraznost i grijeh. Donijela je sa sobom i posudu mirisne dragocjene masti kako bi pomazala moje noge i tako ublažila smrad koji Mi je donijela uzrokovan njenim grijesima. Raskajana Magdalena je bila do mojih nogu i plakala. Izlijevala je svoju veliku ljubav.

Nakon toga se podigla i izlila dragocjeni miris na moju glavu, a zatim ponovno na moje noge. Magdalena nije mogla izgovoriti niti jednu riječ jer joj se grlo steglo, ali Mi je govorila svojim srcem. Koliko čina ljubavi je iskazivalo njeno srce zahvaćeno ljubavlju i koliko čina kajanja njeno raskajano srce! Ja sam govorio njenom srcu s ljubavlju, pozivao je da Me slijedi, uvjeravao je da joj dušu ljubim. Magdalena je od prvog trenutka kada sam je pogledao imala jasnu spoznaju da sam pravi Mesija i to je vjerovala. Moj Božanski Otac joj je udijelio ovu milost zbog mnogih molitava koje sam molio za nju, a ona je odgovorila na milost i okoristila se Božjim svjetlom. Dok je Magdalena bila do mojih nogu, svi su se čudili tome, a farizeji su se skandalizirali, mrmljali u sebi kako dopuštam jednoj javnoj grješnici da bude blizu Mene i ljubi Mi noge. A Juda Iškariotski ne samo da se skandalizirao, nego ga je napala i škrtost vidjevši kako je Magdalena prolila ovu dragocjenu mast na moje noge i na moju glavu. Bjesnio je na Mene jer sam to dopustio. Govorio je da se to moglo prodati i dobiti jednu veću sumu novca tobože za siromahe. Ovo je bila samo isprika za njegovu skrivenu strast, žudnju za novcem i izraz njegove škrtosti. Već tada je zlobni Juda odlučio da će zadržavati za sebe milostinje koje su dane za hranu i sve potrebe nama kao grupi i govorio je u sebi:

«Budući da Učitelj dopušta da se toliko toga rasipa kako bi se pomazale Njegove noge ja želim zadržati za sebe i svoje potrebe novce koje ću dobiti kao milostinju».

O ovim i drugim stvarima je Juda razmišljao u srcu, a moje Srce nikada nije doživljavalo utjehu a da nije istovremeno doživljavalo i žalost te sam se jako ogorčio vidjevši ove zlobne osjećaje moga apostola. Vidio sam da je već od tog trenutka prihvatio ono što će ga dovesti do potpune propasti. Uistinu, svo vrijeme dok je bio sa Mnom, živio je sa ovom strašću u srcu. Uvijek je potkradao novac koji se davao za milostinju i na kraju je došlo do toga da je Mene prodao za novce kada je za to bila prigoda. Nije se ova njegova strast škrtosti i pohlepe za novcem umanjivala, nego je sve više rasla iako smo ga opominjali moja Majka i Ja. Marija Magdalena se zadržavala do mojih nogu, izlijevala je svoju bol i svoju goruću ljubav. Šimun farizej je u sebi mrmljao da kada bih Ja bio uistinu prorok, znao bih tko je ova do mojih nogu, da je javna grješnica. Kazao sam Šimunu da mu trebam nešto reći. On je odgovorio da kažem. Tada sam mu htio pokazati da nisam samo prorok kao što je on to smatrao nego istinski Sin Božji te sam javno odriješio raskajanu grješnicu. Kazao sam farizeju:

«Bila su dva dužnika. Jedan je dugovao sto denara, drugi pedeset. I nisu mogli vratiti svoj dug te im je bilo oprošteno. Što misliš, koji će od njih dvojice više ljubiti?»

Šimun odgovori: «Mislim onaj kojem je više oprošteno».

Tada sam mu kazao da pravo sudi. Govorio sam mu na takav način da shvati da sam Ja prožeo tajne njegova srca i razotkrivao ono u što je sumnjao. Zbog toga je bio zbunjen i posramljen, a Juda se jako bojao da ne objavim i ono što je on mislio u sebi. Tada sam se okrenuo Magdaleni i kazao Šimunu:

«Vidiš ovu ženu koja je došla k Meni. Ušao sam u tvoju kuću i Ti mi nisi dao ni vode da operem noge, a ona Mi pere noge svojim suzama i otire svojom kosom. Ti Me nisi ni poljubio, a ova žena otkada je ušla ne prestaje Mi ljubiti noge. Ti nisi pomazao uljem moju glavu, a ona dragocjenom mašću maže moje noge. Zbog toga ti kažem da su joj oprošteni mnogi grijesi jer ima u svom srcu mnogo ljubavi».

Zatim sam kazao Magdaleni:

«Oprošteni su ti tvoji grijesi».

Kazao sam ovo da shvate kako imam vlast otpuštati grijeha i da Me priznaju za pravoga Mesiju. Ali svi uzvanici za stolom počeli su govoriti:

«Tko je ovaj da može i grijeha opraštati?»

Razmišljali su tko sam Ja, ali nitko od njih nije vjerovao da sam istinski Mesija. Bilo je onih koji su sumnjali, ali nisu čvrsto vjerovali. Trpio sam zbog tvrdoće njihova srca da ne vjeruju ono što je bilo tako očito. Nakon što je Magdalena iskazala svoju patnju, bol i kajanje, utješio sam je u njenoj velikoj boli i ljubavi i kazao:

«Tvoja te vjera spasila, pođi u miru».

Pustio sam je, odriješio od svih grijeha jer su njena bol i ljubav bile velike. Marija sva utješena otišla je ne izgovorivši ni riječi jer ljubav, bol i utjeha koju je dobila zbog oprostjenja grijeha nije joj dopuštala da govori. Ali mnogim činima poniznosti i čašćenja zahvaljivala Mi je u svom srcu. Otišla je a svi su bili u čudu više nego ikada. Nitko se nije usudio kazati niti riječ.

Na kraju objeda zahvaljivao sam Ocu kao i obično i pošao sa svojim učenicima u grad. Marija Magdalena i Marta su Mi rekle da Me čekaju u Betaniji jer sam obećao doći k njima. One su otputovale iz Jeruzalema, a Ja sam nešto kasnije pošao u Betaniju, kao što ćeš to čuti, da poučim Magdalenu.“

U kući Šimuna farizeja

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Vidim kako se diže bogati zastor koji pokriva prazninu vrata i kako ulazi jedna mlada žena, vrlo lijepa, bogato odjevena, i brižno spletena. Njezina vrlo bujna plava, kosa s umješno isprepletenim pletenicama pravi je ures glave. Izgleda kao da nosi zlatni šljem sav s ispupčenostima toliko da se kosa sjaji i to obilno. Ima haljinu za koju bih, u usporedbi s onom koju uvijek vidim na Djevici Mariji, rekla da je vrlo neobična i komplicirana. Kopče na ramenima, dragulji da drže nabore na vrh 'prsiju, zlatni lančići da naglase same grudi, pojas sa zlatnim kopčama i dragim kamenjem. Izazivačka haljina koja ističe linije prekrasnog tijela. Na glavi tako lagani veo koji... ništa ne pokriva. To je dodatak njezinoj ljupkosti i dosta. Na nogama sandale vrlo bogate sa zlatnim kopčama, crvene kože i s trakovima ukrštenim oko gležnja.

Svi se, osim Isusa, okreću da je vide. Ivan je jedan čas pogleda, zatim se okreće prema Isusu. Drugi je uporno promatraju s očitom i zlom požudljivošću. Ali žena ih uopće ne gleda i ne obazire se na gundanje koje je prouzročio njezin ulazak i na namigivanje svih prisutnih, osim Isusa i učenika. Isus se pričinja da ništa ne opaža. Nastavlja govoriti završavajući razgovor koji je bio započeo sa gospodarom kuće.

Žena ide prema Isusu i klekne do nogu Učitelja. Postavi na zemlju posudicu u obliku vrlo trbušaste amfore, digne veo s glave otkopčavši dragocjenu pribadaču koja ga je držala pribodenim za kosu, digne prstenje s prstiju i sve stavi na ležaljku kod Isusovih nogu i zatim uzme među svoje ruke Isusove noge, najprije desnu pa lijevu i izuje s njih sandale, stavi ih na

pod, zatim ljubi, briznuvši u plač, te noge, prisloni ih na čelo, miluje ih a suze toče poput kiše, i svjetlucaju na plamenu svjetiljke, oblijevajući kožu tih, poklonstva dostojnih, nogu. Isus okrene lagano glavu, tek malo, malo, i njegov plav, dubok pogled časkom se zaustavi na sagnutoj glavi. Pogled koji odrješuje. Zatim ponovno gleda prema sredini. Nju ostavlja slobodnom u njezinom odušku.

Ali drugi ne. Podruguju se međusobno, namiguju i kese se. A farizej za trenutak sjedne da bolje vidi, a pogled mu je mješavina požude, muke i ironije. Požude prema ženi. Očit je taj osjećaj. Muke što je ušla tako slobodno, te bi drugi mogli pomisliti da je žena... česti gost njegove kuće. Ironije u odnosu na Isusa.

Žena ništa ne opaža. Nastavlja gorko plakati, bez preglasnih jecaja. Samo krupne suze i rijetki jecaji. Zatim oslobađa kosu, izvlači iz nje zlatne ukosnice koje su držale složenu frizuru, pa stavlja i ove ukosnice blizu prstenja i velike pribadače. Zlatni zapleti kose otkotrljaše se niz ramena. Ona ih uzme u obje ruke, donosi ih do grudi i prođe s njima po nakvašenim nogama Isusovim, dok ih ne vidi osušenima. Zatim umoči prste u posudicu i iz nje izvuče neku mast lagano žutkaste boje i vrlo mirisavu. Miris između ljiljana i tuberoze raširi se po cijeloj dvorani. Žena zahvaća bez škrтости i rastire i maže i ljubi i miluje.

Isus je s vremena na vrijeme gleda s tako ljupkim sažaljenjem. Ivan, koji se okrenuo začuđen kad je žena počela plakati, ne zna odvojiti očiju od Isusa i žene. Gleda naizmjenice Njega i nju.

Pogled farizejev je sve mrklji. Čujem ovdje poznate riječi iz Evandjelja i slušam ih popraćene s takvim tonom i pogledom da je kivni starac morao prignuti glavu. Slušam riječi odrješenja ženi koja odlazi i ostavlja kod Isusovih nogu svoje nakite. Ona savije veo oko glave, skupivši u njemu što je bolje mogla raspletenu kosu. Isus, nakon što joj je rekao: »Idi u miru« polaže joj ruku na prignutu glavu, samo začas. Ali vrlo nježno.

Isus mi sada govori: »Ono što je učinilo da prigne glavu farizej i njegovi drugovi a što nije doneseno u Evandelju, riječi su kojima je moj duh, preko moga pogleda, prostrijelio i pribio onu suhu dušu.

Rekao sam mu: »Ne. Nemoj zlobno sumnjičiti da opravdaš samoga sebe pred sobom. Ja nemam tvoje pohote. Marija nije došla k Meni radi sjetilne privlačnosti. Ja nisam ti i tvoji tebi slični. Ona dolazi k Meni jer su joj moj pogled i moja riječ, koju je čula pukim slučajem, prosvijetlili dušu u kojoj je bludnost bila stvorila tamu. I dolazi jer hoće da pobedi sjetilnost, i shvaća, jadno stvorenje, da sama po sebi ne bi mogla nikada uspjeti. Ona ljubi u Meni duh, ništa više do duh kojeg osjeća vrhunaravno dobrim. Nakon tolikog zla koje je primila od vas svih koji ste iskorištavali njezinu slabost za vaše poroke uzvraćajući joj zatim s udarcima prezira, ona dolazi k Meni jer osjeća da je našla Dobro, Radost, Mir koji se uzalud traže u svjetskoj raskoši. Ozdravi od ove tvoje duševne gube, licemjerni farizeju, znaj što je pravo gledati u stvarima. Odloži oholost pameti i bludnost tijela. To su gube smrdljivije od gube vaših tjelesa. Od ove zadnje moj dodir vas može izliječiti, jer me za nju zazivate, ali od gube duha ne, jer vi od ove ne želite ozdraviti jer vam se sviđa. A ova to hoće. I evo Ja je sada čistim, Ja je oslobađam od lanaca njezinog ropstva. Grešnica je umrla. Ona je tu u ovim nakitima koje se stidi ponuditi mi ih da ih Ja posvetim upotrijebivši ih za potrebe moje i mojih učenika, za siromahe koje pomažem s onim što je drugima suvišno, jer Ja, Gospodar svemira, ne posjedujem ništa sada kad sam Spasitelj čovjeka. Ona je ondje u onom mirisu rasutom po mojim nogama, ponižena kao i njezina kosa, na onom dijelu tijela koji ti nisi mario osvježiti vodom iz tvog bunara nakon što sam prevalio toliko puta da donesem svjetlo i tebi. Grešnica je umrla. A nanovo je rođena Marija, obnovljene ljepote kao djevojka stidljiva od svoga živog bola, od svoje prave ljubavi. Oprala se u svojem plaču. Uistinu ti govorim, farizeju, da između onoga koji me ljubi u svojoj čistoj mladosti i ove koja me ljubi u iskrenom kajanju srcem preporođenim na Milost Ja ne pravim razlike, i Čistome i Pokajanoj povjeravam zadaću da shvate moju misao kao nitko, i da dadu mojem Tijelu zadnje počasti i prvi pozdrav (ne brojim

onaj osobiti moje Majke) kad budem uskrsnuo«. Evo koliko sam htio reći farizeju svojim pogledom.

Ali hoću da zabilježiš i drugu stvar: na tvoju radost i na radost mnogih. I u Betaniji Marija ponavlja čin koji je označio zoru njezinog otkupljenja. To su osobni postupci koji se ponavljaju i otkrivaju osobu po njoj svojstvenom stilu. Nezamjenjivi postupci. Ali, jer je bilo pravo, u Betaniji je taj čin bio manje ponižavajući i više prislan u njezinom poklonstvu punom poštovanja.

Mnogo je Marija napredovala od one zore svoga otkupljenja. Mnogo. Ljubav ju je povukla u vis i naprijed poput olujnog vjetra. Ljubav ju je sažgala poput lomače uništivši u njoj nečisto tijelo i učinila u njoj gospodarom pročišćeni duh. I Marija, različita u svojem uskrsnulom dostojanstvu žene, kako je različita u odjeći sada priprosto kao onoj moje Majke, tako i u nakitu, u pogledu, u držanju, u riječi, novu, ima i novi način kojim me časti s istim činom. Uzimlje zadnju od svojih mirisavih posuda, sačuvanu za Mene, i izli je po mojim nogama i po glavi, bez plača, s pogledom što ga ljubav i sigurnost da joj je oprošteno i da je spašena čine veselim. Sada me, Marija, može slobodno pomazati i doticati mi glavu. Kajanje i ljubav očistili su je vatrom serafina i ona je sada serafin.

Reci sama sebi, o Marijo, moj mali »glasu«, reci to dušama. Idi i reci to dušama koje se ne usuđuju doći k Meni jer se osjećaju grešnima. Mnogo, mnogo, mnogo je oprošteno onome koji mnogo ljubi. Onome koji me mnogo ljubi. Vi ne znate, siromašne duše, koliko vas ljubi Spasitelj! Nemojte se Mene bojati. Dođite. S pouzdanjem. S hrabrošću. Ja vam otvaram Srce i ruke.

Sjećajte se toga uvijek: »Ja ne pravim razlike između onoga koji me ljubi svojom netaknutom čistoćom i onoga koji me ljubi s iskrenim kajanjem srca preporođenog na Milost. Spasitelj sam. Sjećajte se toga uvijek.

Isus: Uvijek, o Marijo, Ja dolazim kada netko »prikloni svoje srce da razumije«. Nisam tvrdi i strogi Bog. Ja sam Živo Milosrđe. I brže od misli dolazim k onome koji Mi se obraća.

I jadnoj Mariji iz Magdale, tako ogrezloj u grijesima, otišao sam brzo, svojim duhom, tek što sam osjetio da se u njoj rađa želja da shvati. Da shvati Svjetlost Božju i da shvati svoje mračno stanje. I postao sam joj Svjetlost.

Govorio sam mnogima onog dana, ali uistinu govorio sam samo za nju. Vidio sam samo nju koja se približila vođena porivom duše koja se opirala tijelu koje ju je držalo podložnom. Vidio sam samo nju s njezinim jadnim licem u oluji, s njezinim prisilnim smijehom koji je, pod haljinom sigurnosti i lažnog veselja što bijaše izazov svijetu i samoj njoj, skrivao toliki nutarnji plač. Vidio sam samo nju zapletenu u drače daleko više od izgubljene ovce iz prispodobe, nju koja se gušila u gađenju nad svojim životom, koji se otkrio poput onih dubokih valova koji svojim zapljuskivanjem sobom nose vodu s dna.

Nisam rekao velikih riječi, niti sam se dotaknuo nečega što bi dalo povoda da se misli na nju, dobro poznatu grešnicu, da je ne mučim i da je ne prisilim da pobjegne, da se zastidi ili da dođe. Pustio sam je na miru. Pustio sam je da bi moja riječ i moj pogled sišli u nju i da bi u njoj uskisnuli, i učinili od tog trenutačnog poticaja njezinu slavnu svetačku budućnost. Govorio sam s jednom od najmilijih prispodoba: bila je to zraka svjetla i dobrote izgovorena upravo za nju. I one večeri, dok sam zakoraknuo u kuću onog bogatog oholice u kojemu moja riječ nije mogla uskisnuti na buduću slavu, jer je bila ubijena farizejskom ohološću, već sam znao da će ona doći, nakon što je toliko plakala u svojoj sobi okaljanoj porokom i u svjetlu toga plača već je bila odlučena njezina budućnost.

Muževi, koji su gorjeli od bludnosti, videći je kako ulazi, zadrhtali su u tijelu i ta im se uzbuđenost uvlačila u misao. Svi su je s požudom poželjeli, osim dvojice »čistih« na gozbi: Mene i Ivana. Svi su mislili da je ona došla po jednom od onih svojih laganih hirova koji su je, kao pravo đavolsko opsjednuće, bacali u neočekivane avanture. Ali Sotona je već bio pobijeden. A svi su, sa zavišću, mislili, videći da se k njima ne obraća, da je došla radi Mene.

Čovjek uvijek prlja i najčistije stvari, kada je samo čovjek od tijela i krvi. Samo čisti vide pravo jer nemaju grijeha u sebi da bi im uznemirio misao. Ali što čovjek ne shvaća ne treba da plaši, Marijo. Bog shvaća. I dosta je to za Nebo.

Slava koja dolazi od ljudi ne povećava ni za jedan gram slavu koja je sreća izabranika u Raju. Toga se uvijek sjećaj.

Jadnu Mariju iz Magdale uvijek su zlo sudili u njezinim dobrim činima. Nisu tako postupali s njezinim zlim djelima jer su oni bili zalogaji bludnosti ponuđeni neutaživoj gladi razbludnika.

Kritizirana i zlo suđena u Naimu, u kući farizeja, kritizirana i prekorena u Betaniji, u vlastitoj kući.

Ali Ivan, koji je rekao veliku riječ, daje ključ ovoj zadnjoj kritici: »Juda. .. jer je bio lupež«. Ja kažem: »Farizej i njegovi prijatelji jer su bili razbludni«. Evo, vidiš li? Požudnost sjetila, pohlepa za novcem dižu glas i prekoračaju dobri čin. Dobri ne kritiziraju. Nikada. Oni shvaćaju. Ali, ponavljam, nije važna kritika svijeta. Važan je sud Božji.“

Molitva za obraćenike

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Doživljavao sam jako veliku utjehu zbog obraćenja Marije Magdalene i na tome zahvaljivao Nebeskom Ocu. To sam učinio i za sve one koji će se obratiti kao i ona. Već sam ih jasno vidio svakoga ponaosob i osjećao utjehu zbog njihovih obraćenja. Molio sam Oca da svima udijeli dar ustrajnosti i sve potrebno za njihov duhovni rast na putu koji su započeli, a Otac je obećao da će udijeliti ono što tražim i vjerno to čini. Ipak, bilo je i onih koji nisu zaslužili ovu milost jer su se svjesno i spontano izlagali opasnostima da je izgube. Dopustili su da ih pobijede sugestija neprijateljskog đavla i njihove strasti i vratili se zlim navikama u kojima su prije živjeli.

Ponovno su okrenuli leđa Onome koji im je iskazao toliko milosrđe. Zbog njih sam okusio gorčinu razočaranja. Ponovno sam molio Oca da ih prosvijetli da shvate svoje zablude, a Otac Me uslišao i obećao da će im ponovo udijeliti svjetlo i pomoć svoje milosti, te sam vidio kako će se neki promijeniti i ponovno vratiti pokori pa sam se radovao. Ali ova moja radost i utjeha je bila popraćena gorčinom kad sam vidio kako će mnogi zloupotrijebiti sve darove i ostati u svojoj bijedi i doći do toga da budu zauvijek izgubljeni. Moje srce je doživljavalo veliku muku vidjevši da će se s toliko svjetla i milosti tolike duše svejedno izgubiti jer su sve zloupotrijebile i više su cijenile i ljubile vremenite stvari negoli vječne i željet će udovoljiti svojim neurednim željama umjesto da se brinu za spasenje duše i vječnost.

Zaručnice moja, koliko sam bio ožalošćen i mučio se zbog ovih duša koje su tako ludo ostavljale započeti put, dopustile da ih neprijatelj i njihove zle navike pobijede. Za njih sam molio Oca, ali Otac ne želi nikome oduzeti slobodu opredjeljenja. U mom srcu raspaljivala se jedna gorljivost za njihovo spasenje i slavu i čast moga Nebeskog Oca. Često sam provodio cijele noći u molitvi, izlijevao teške muke svoga srca koje su Me probadale. Tješio sam se vidjevši da sam sve učinio za njihovo spasenje i ako do toga ne dođu, to je bilo zbog njih samih jer nisu htjeli, a Ja nisam ništa propustio učiniti, ne samo što je bilo potrebno, nego i puno više od toga. Prikazivao sam Ocu sva svoja djela, iskazivao podložnost Njegovoj Božjoj pravdi i njoj je bilo u potpunosti zadovoljeno.

U Jeruzalemu se pronio glas da se Magdalena obratila te su se svi čudili i divili jer su svi znali koliko je bila poznata kao javna grješnica. Prije nije bilo nikoga tko bi je mogao potaknuti na obraćenje niti je opomenuti jer je bila plemenitog roda, nitko se nije usuđivao opomenuti je i ako bi se usuđio netko reći koju riječ o njenim zabludama i grijesima, ona bi ga

potjerala jer je htjela biti slobodna u svom životu. Zbog toga su se još više čudili kako se odmah obratila na moje riječi, a pismoznanci i farizeji su zbog toga bješnjeli i odlučili da će progoniti nju i cijelu njenu obitelj, kao što su to i uistinu učinili nakon moje smrti.“

Propovijed u Galileji

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Nakon obraćenja Magdalene, koje sam toliko želio, zadržao sam se u Jeruzalemu. Uistinu, trebao sam poći propovijedati u Galileju jer su mnogi željeli čuti Me i da tamo učinim brojna čudesa i tako dam ljudima jasne znakove svoga Božanstva. Zbog toga sam odlučio poći nakon što sam poučio u Jeruzalemu sve one koji su vjerovali u Mene i svima po čudesima davao jasne znakove da sam Bog, tako da su mogli vjerovati bez sumnje da sam Ja obećani Mesija. Nebeski Otac Mi je zapovjedio da pođem propovijedati u Galileju te sam se zaputio iz Jeruzalema.

To je bila utjeha mojim apostolima jer je većina njih bila iz Galileje i željeli su da dođem u njihov grad te Me i tamo ljudi upoznaju i prihvate svjetlo moga propovijedanja i puno puta su Me to molili. Na odlazak u Galileju poticala Me i Magdalenina gorljiva želja da je dođem posjetiti i želja da je poučim u vezi moga nasljedovanja jer sam htio da bude savršena učenica i primjer svima u svome mjestu te da poučava druge putu koji Ja učim. Prije nego sam se zaputio iz Jeruzalema molio sam Oca za pomoć i On je odredio da pođem do Magdalene. Uistinu, moj Otac je to učinio jer Ga je ona to molila na poseban način, a On je uslišio ove pravedne prošnje.“

Susret s Lazarom na galilejskom polju nakon obraćenja Marije Magdalene

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Glasovito Polje Galilejaca — mislim da tim imenom treba nazvati mjesto gdje se imaju naći sedamdeset i dvojica učenika poslanih naprijed — nije drugo nego dio Maslinskog brda koji je smješten bliže cesti za Betaniju, pače ona upravo prolazi njime. To je točno ono mjesto gdje sam u jednom dalekom viđenju vidjela kako se smještaju Joakim i Ana sa onda još malenim Alfejem kod drugih koliba od granja na Blagdan Sjenica koji je prethodio začecu Djevice.

Maslinska gora ima blag vršak: Sve je blago na toj gori: usponi, panorame, vršak. Kako je sva zaodjevena maslinama i tišinom, odiše stvarnim mirom. Sada ne. Jer je sada ispunjena žamorom svijeta koji je zaokupljen pravljenjem koliba. Ali općenito je to upravo mjesto mira i razmišljanja.

Na lijevoj strani, onomu koji gleda na sjever, ima jedna mala udolina, a zatim novi vršak još manje savit od Maslinskog vrška.

Ovdje na ovom zaravanku taboruju Galilejci. Ne znam je li to po nekom vjerskom, sada već posvjetovnjačenom običaju ili je to po rimskom nalogu u svrhu da se izbjegnu razmirice između Judejaca i drugih koji su manje prijazni s Galilejcima. To ne znam. Znam da već vidim mnoge Galilejce među kojima Alfeja Sarina iz Nazareta, Judu, starog veleposjednika od Merona, sinagogu Jaira i druge iz Betsaide, Kafarnauma i drugih galilejskih gradova, ali im ne znam imena.

Isus označuje mjesto koje će zauzeti njihove kolibe, upravo na istočnoj granici Galilejskog polja. Apostoli zajedno sa učenicima, među kojima su svećenik Ivan, sinagog Timonej, zatim Stjepan, Hermastej, Josip iz Emausa, Abel iz Betlema Galilejskog, daju se na izgradnju koliba. Oni su time zaposleni. A Isus razgovara s djecom iz Kafarnauma koja su stisnuta uza

Nj pitajući ga stotinu stvari i povjeravajući mu drugu stotinu, kad po cesti koja dolazi iz Betanije nadolazi Lazar skupa sa nerazdruživim Maksiminom. Isus mu ima okrenuta leđa i ne vidi da dolazi. Ali ga zato vidi Iškarjot i upozorava Učitelja koji ostavlja djecu te ide s osmijehom u susret prijatelju. Maksimin se zaustavlja da dade punu slobodu dvojici u njihovom prvom susretu. Zadnje korake Lazar čini brzo koliko može, hodajući mučno više negoli ikad, ali s osmijehom u kojemu drhti patnja i suze koliko na usnama toliko u očima. Isus mu širi ruke i Lazar mu pada na srce briznuvši u gorak plač.

»I što, prijatelju? Još plačeš?...« pita ga Isus ljubeći ga u sljepoočnice, On, toliko viši od Lazara, za glavu, a čini se i više, jer Lazar stoji prignut u njegovom zagrljaju ljubavi i poštovanja.

Konačno Lazar podiže glavu i kaže: »Da, plačem. Prošle sam ti godine dao bisere svog žalosnog plača, a pravo je da primiš bisere mog plača radosti. Oh, Učitelju, Učitelju moj! Čini se da nema poniznije ni svetije stvari od dobrog plača. Ja ti ga dajem da ti kažem: 'Hvara' za moju Mariju koja sada nije drugo do li slatko djevojče, sretno, vedro, čisto i dobro ... Oh! Mnogo je bolja nego kad je bila djevojčica. A ja, koji sam se osjećao toliko viši od nje, u svojoj oholosti Izraelca vjernog Zakonu, sada se osjećam tako malenim, tako ništetnim prema njoj, koja više nije stvorenje nego oganj.

„Oganj Božji posvećuje ... Ja ne mogu razumjeti gdje ona nalazi mudrost, riječi i djela što ih pronalazi i koja sažiduju cijelu kuću. Ja je gledam kako se gleda neka tajna. Ali kako je takav oganj i takav biser mogao biti sakriven pod tolikim gnjiležima i živjeti svojim životom? Ni ja se ni Marta ne uspinjemo kamo se ona uspinje. Kako to može, ako su joj mane slomile krila? Ne razumijem ...«

»Nije ni potrebno da razumiješ. Dosta je da Ja razumijem. Ali Ja ti kažem: Marija je okrenula na Dobro snažne energije svoga bića. Skrenula je svoj temperament prema Savršenstvu. Pa, budući da je to temperament neograničene moći, ona se na ovom putu zalaže bez pridržaja. Ona se služi svojim iskustvom zla da bi bila jaka u dobru i tako je bila u zlu, pa upotrebljavajući isti sistem potpunog darivanja sebe koji je imala u grijehu, posve se predaje Bogu. Shvatila je onu Zakona »Ljubi Jahvu, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom.« Kad bi Izrael bio sačinjen od Marija, kad bi cio svijet sačinjen od Marija, imali bismo na zemlji Nebesko Kraljevstvo kakvo je na Nebu.«

»Ah, Učitelju, Učitelju! Zar Marija iz Magdale zaslužuje te riječi?«

»To je Marija Lazarova, velika prijateljica, sestra mog velikog prijatelja. Kako ste znali da sam ovdje ako moja Majka još nije stigla u Betaniju?«

»Došao je poslovođa iz Acqua Speciosa, žurnim korakom, i javio je da si došao. A ja sam svakog dana onamo slao slugu. Maločas prije došao je i rekao: 'On je stigao i nalazi se na 'Galilejskom polju'. I ja sam odmah krenuo.«

»Ali ti patiš?«

»Mnogo, Učitelju! Ove moje noge ...«

»Pa si došao! Bio bih Ja došao brzo.«

»Ali me je odveć mučila žurba da Ti izrazim svoju radost. Već je mjesecima nosim. Da napišem pismo? Što je jedno pismo da izrazi sličnu stvar? Nisam više mogao čekati. Hoćeš li doći u Betaniju?«

»Sigurno. Odmah poslije Blagdane.«

»Željno Te čekamo ... Ona Grkinja ... koja pamet! Mnogo razgovaram s njome, željna je znanja o Bogu. Ali ona je veoma naobražena... a ja ostajem slabiji, jer neke stvari ne znam dobro. Ti si nam potreban.«

»Ja ću doći. Sada idemo k Maksiminu, a zatim te molim da budeš moj gost. Moja će te Majka rado vidjeti, a ti ćeš se odmoriti. Brzo će doći sa dječakom.«

Isus brzo dostigne Maksimina koji padne na koljena da ga pozdravi.“

Poziv Majci

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Dok sam bio u Betaniji u kući Marte i Marije Magdalene, one su poželjele razgovarati sa mojom predragom Majkom. Zbog toga su Mi iskazale svoju želju da je upoznaju a Ja sam im to dopustio. Zbog toga sam poslao neke ljude u Nazaret kako bi kazali mojoj Majci da sam u Lazarevoj kući i želim da i Ona dođe kako bi uživala u društvu i barem kratko vrijeme slušala moje propovijedi. A moja Majka je već sve znala, shvaćala je moju volju i volju moga Nebeskog Oca te je došla kao i obično u pratnji nekih pobožnih žena. Predraga Majka Me jako željela vidjeti i slušati moje riječi. Žarko sam molio Oca da utješi sve one koji žele Njegovu milost i ljubav te im udijeli ono što žele jer su to pravedne želje i dostojne da budu uslišane.

Vidio sam kako Me Otac uslišava u onome što sam molio te sam kušao veliku utjehu i zahvaljivao u ime svih onih koji će zadobiti to dobro. Kad je došla moja predraga Majka, dvije sestre su je primile sa svom ljubavlju i bile su zadivljene vidjevši uzvišenost njenog lika, ozbiljnost i ljupkost njenih riječi, poniznost njenog ponašanja. Zbog toga su se jako vezale uz nju i jako je uzljubile. U ono kratko vrijeme kad je boravila među njima, svima je bila vrsna učiteljica i uzor u kojem su mogli vidjeti i nasljedovati sve krjeposti i sva savršenstva. Ja sam trebao početi propovijedati u Galileju, a bilo je potrebno da moja Majka ostane neko vrijeme i utješi dvije sestre koje će biti jako žalosne zbog moga odlaska, posebno Magdalenu koja Me tako gorljivo ljubila.“

Isusova Majka dovodi Mariju Magdalenu među učinke i poučava je

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

»Šimune, dođi sa Mnom. Zovi i slugu Marte, a pozovi i Jakova, moga brata. Uzmi jedno veliko platno. Veliko i široko. Dvije žene su na putu i treba im početi u susret.«
Petar ga gleda začuđen, ali sluša ne gubeći vremena.

A na putu, dok hitro prelaze mjestom idući prema jugu, Šimun pita: »Ali koje su?«

»Moja Majka i Marija Magdalena.«

Iznenadjenje je toliko da Petar jedan čas zastaje kao prikovan o zemlju i govori: »Tvoja Majka i Marija Magdalena?!?! Zajedno?!?!« Zatim ponovno potrči jer se Isus ne zaustavlja, a ne zaustavljaju se ni Jakov ni sluga. Ali Petar ponovno govori: »Tvoja Majka i Marija iz Magdale! Zajedno!... Otkada to?«

»Od kada je jedino Marija Isusova. Brzo, Šimune. Već padaju prve kapi...«

I Petar se sili da bi išao usporedno sa svojim drugovima, jer svi su viši i brži od njega. Dižu se sada oblaci prašine sa suhog puta, zbog vjetra koji svakog časa postaje sve jači i koji vitla jezerom uzdižući visoke valove, koji se s prvim šuštanjem razbijaju o obalu. Kad je moguće vidjeti jezero vidiš ga promijenjenog u veliki kotao, u bijesu vrienja. Valovi visoki barem jedan metar utrkuju se u svim pravcima, sukobljuju se, rastu stapajući se, pa se opet dijele hiteći u suprotnim pravcima tražeći drugi val s kojim će se sukobiti; sve sami dvoboj pjena, huhora, trbušastih grba, šuštanja, hujanja i udaranja o kuće koje su najbliže obali. Kada kuće priječe pogled, jezero osjećaš prisutnim s tutnjavom koja nadvisuje zviždanje vjetra koji sagiblje stabla kidajući im lišće i bacajući na zemlju plodove, a iz daljine podmukla tutnjava oduljenih prijetećih gromova uz prethodne sve jače i moćnije bljeskove munja.

»Tko zna kako će drhtat od straha one žene!« prošapće Petar duboko uzdahnuvši.

»Moja Majka ne. Ne znam za drugu. Ali sigurno, ako brzo ne priskočimo, jako će se okupati.«

Već su daleko od Kafarnauma kojih stotinjak metara, kada između oblaka prašine, usred prvog pljuska koji pada koso i silovito kroz pomračeni zrak, koji brzo postaje branom, koja se pretvara u prašinu što zasljepljuje i priječi disanje, pojave se dvije žene koje trče, tražeći sklonište pod kakvim gustim stablom.

»Evo ih! Trčimo!«

Ali koliko ljubav prema Mariji davala Petru krila, on sa svojim kratkim nogama, a sigurno ne poput trkača, stigne kad su Isus i Jakov već prihvatili žene pod teškim komadom platna od jedra.

»Ovdje se ne može stajati. Opasnost je od munja a domalo će put biti potok. Idimo, Učitelju. Barem do prve kuće« reče Petar uznemiren.

Idu sa ženama u sredini, držeći platno preko glava i leđa.

Prva riječ koju Isus govori Magdaleni, koja je još u haljini one večeri od gozbe u kući Šimunovoj, ali s plaštem presvete Marije na ramenima, je ova: »Je li te strah, Marijo?«

Ova, koja je stalno bila prignute glave pod velom svojih pletenica koje su se pri trčanju rasplele, pocrveni, i prigne još više glavu, i prošapće: »Ne, Gospodine.«

I Gospa je izgubila ukosnice i naliči djevojčici s pletenicama niz leđa. Ali se smješka Sinu koji joj je uz bok i govori mu tim svojim smiješkom.

»Mnogo si pokisla, Marijo« kaže Jakov Alfejev dodirujući veo i ogrtač Gospin.

»Ne smeta. Pa sad se više ne kupamo. Zar ne, Marijo? On nas je spasio i od kiše« kaže milo Marija Magdaleni primijetivši na njoj bolnu zbunjenost. Ova potvrđuje glavom.

»Tvoja će sestra biti zadovoljna da te opet vidi. Ona je u Kafarnaumu. Tražila te.« kaže Isus.

Marija podiže za jedan čas glavu i upire svoje sjajne oči u lice Isusovo, koji joj govori s naravnošću koju upotrebljava s drugim učenicama. Ali ne kaže ništa. Guši se od mnogih uzbuđenja.

Isus završava: »Zadovoljan sam što sam je zadržao. Otpustit ću vas nakon što vas blagoslovim.«

Riječ se izgubi u suhom prasku munje koja je u blizini udarila. Magdalena se trznu od straha.

Prinese ruke k licu, sagnu se i udari u plač.

»Nema straha!« sokoli Petar. »Sad je već prošlo. A kad si s Isusom ne treba se nikada plašiti.« I Jakov, koji je sa strane Magdalene, kaže: »Nemoj plakati. Kuće su već blizu.«

»Ne plačem od straha ... Plačem jer mi je On rekao da će me blagosloviti... Ja ... Ja...« i ne može drugo reći.

Djevica posreduje da je smiri govoreći: »Ti si, Marijo, već prošla svoju oluju. Nemoj na to više misliti. Sad je sve vedro i mirno. Nije li tako, Sine moj?«

»Da, Majko. Sve je to istina. Domalo će se vratiti sunce i sve će biti ljepše, čišće, svježije nego jučer. Tako će biti i s tobom, Marijo.«

Majka ponovno uzme riječ stišćući ruku Magdalene: »Reći ću Marti tvoje riječi. Zadovoljna sam da ću je moći odmah vidjeti i reći joj koliko je njezina Marija puna dobre volje.«

Petar, gazeći po kaljuži, i primajući potop sa strpljivošću, izlazi iz zaklona da pođe prema jednoj kući potražiti sklonište.

»Ne, Šimune. Svi više volimo vratiti se u našu kuću. Zar ne?« kaže Isus.

Svi potvrđuju i Petar se vrati pod platno.

Kafarnaum je pust. Tu gospodare vjetar, kiša, gromovi, munje, a sada i grad koji udara i odskače sa terasa i pročelja. Jezero je na izgled veličanstvene strahote. Valovi udaraju u najbliže kuće jer pješčano žalo ne postoji više, a lađe sklonjene pokraj kuća izgleda kao da su doživjele brodolom, jer toliko su ispunjene vodom, da je svaki veliki val povećava čineći da se prelije preko već postojeće vode u njima.

Ulaze trčeći u vrt koji se pretvorio u veliku baru na čijoj površini po glibavoj vodi plivaju ostaci, i odavde u kuhinju gdje su se svi skupili.

Marta glasno krikne kad vidi sestru kako je za ruku drži Marija. Pri vine joj se oko vrata, ne osjećajući koliko to čineći sebe vlaži, pa je ljubi, zove: »Miri, Miri, radosti moja!« Možda je to naziv od milja, kojim su običavali zvati Magdalenu kad je bila mala.

Marija plače, sagnuta, s glavom na sestrinom ramenu, presvučena u tamnu Martinu haljinu s teškim zlatnim velom. To je jedina stvar koja sjaji u tamnoj kuhinji gdje gori samo mala vatra od pruća toliko da razbije tamu, što nije dovoljno da nadvlada jednu upaljenu malu svjetiljku.

Apostoli su presenećeni, a tako i gospodar kuće i gospodarica, koji su se pojavili na krik Martin, ali koji su se nakon trenutka razumljive znatiželjnosti diskretno povukli.

Kad se je žestina zagrljaja malo smirila, Marta se sjeti Isusa, Marije, neobičnosti njihova dolaska svih zajedno, pa pita sestru, Gospu, Isusa, a ne bih znala reći koga pita s većom upornošću: »Ali kako? Kako svi zajedno?«

»Nevrijeme se, Marto, približavalo. Otišao sam sa Šimunom, Jakovom i tvojim slugom u susret dvjema hodočasnica.«

Marta je toliko začuđena da ne razmišlja o činjenici da je Isus tako siguran pošao k njima u susret, i ne pita: »Ali zar si Ti znao?« Nego to Toma pita Isusa. Ali nema odgovora, jer Marta kaže sestri: »Ali kako si ti bila s Marijom?«

Magdalena prigrblje glavu. Pomogne joj Gospa uzimajući je za ruku i govoreći: »Došla je k meni kao hodočasnica koja ide na mjesto gdje će joj se moći reći kojim joj je putem krenuti da postigne cilj. I kazala mi je: 'Pouči me, što trebam činiti da budem Isusova.' Oh! jer je u njoj istinita i potpuna volja, odmah je shvatila i prihvatila tu mudrost! I ja sam je našla odmah spremnu da je uzmem za ruku, tako, da je dovedem k Tebi, Sine moj, i tebi dobra Marto, i vama, braćo učenici, i da vam rekнем: 'Evo učenice i sestre koja će davati samo nadnaravno veselje svome Gospodinu i njegovoj braći'. Vjerujte meni i ljubite je svi kako je Isus i ja ljubimo.«

Onda joj se apostoli približe pozdravljajući novu sestru. Nije isključeno da je tu bilo radoznalosti... Ali što da se čini?! ... Bijahu još ljudi.

I bi to stvar zdrava razuma Petrova kad reče: »U redu. Vi joj osiguravate pomoć i sveto prijateljstvo. Ali bi trebalo misliti da su Majka i sestra do kože mokre ... Pa i mi smo također, doista... Ali njima je gore. Njihova se kosa cijedi kao vrbe poslije oluje, haljine su im blatne i skroz mokre. Zapalimo vatru, tražimo haljine, pripravimo topla jela.«

Svi se dadu na posao a Marta vodi u sobu dvije pokisle putnice, a kroz to vrijeme vatra se rasplamsala i pred njom su prostrte kabanice, velovi i nakvašene haljine. Ne znam kako se tamo snalaze. Znam da Marta, pošto je ponovno smogla snagu, radi kao izvrsna domaćica, ide i vraća se žurno s umivaonicima i toplom vodom, sa šalicama toplog mlijeka, s haljinama pozajmljenim od gospodarice, da pomogne dvjema Marijama.

»Gdje ćemo se odmoriti, moj Gospodine?« pita Jakov Zebedejev, dok hodaju jednim klancem između dva brijega potpuno obrađena i zelena od dna do vrha.

»U Betlehemu galilejskom. Ali ćemo se u vrućim satima zaustaviti na brdu koje je iznad Merala. Tako će tvoj brat biti blažen kad još jedanput vidi more« i Isus se smiješi. Zatim završava: »Mi muškarci mogli bismo i više puta prevaliti, ali imamo za nama učenice koje se nikad ne tuže, ali koje ne smijemo odviše umarati.«

»Ne tuže se nikada. Istina je. Mi se lakše tužimo«, dodaje Bartolomej.

»A ipak su manje od nas vične ovakvome životu« kaže Petar.

»Možda ga zbog toga rado prihvaćaju«, kaže Toma.

»Ne, Toma. To čine dragovoljno iz ljubavi. Misliš li doista da moja Majka, pa i druge žene kućanice, kao Marija Alfejeva, Saloma i Suzana, ostavljaju rado kuću da idu putevima svijeta i između naroda? I Marta i Ivana, kad i one budu došle, nenavikle na napore, ne bi ni one to činile rado, kad ih ljubav ne bi poticala. Što se tiče Marije iz Magdale samo jaka ljubav može joj dati snagu da podnese ovo mučenje«, kaže Isus.

»Zašto si joj ga, onda, nametnuo, kad znaš da je mučenje?« pita Iškariot. »Nije dobra stvar za nju, a nije ni za nas.«

»Jedino otvoreno i nesumnjivo pokazivanje njezine promjene može uvjeriti svijet i ništa drugo. Marija hoće da uvjeri svijet o tome. Njezin raskid s prošlošću je potpun. Da, potpun.«

»To ćemo vidjeti. Prerano je sada to reći. Kad se netko nauči na jedan način života, teško se od njega potpuno dijeli. Prijateljstva i nostalgije opet k njemu vode« kaže Iškariot.

»Ti, onda, imaš nostalgiju prema svom prijašnjem životu?« pita Matej.

»Ja ne. Nego tako kažem. Ja sam ja: čovjek, zaljubljenik u Učitelja i... Uostalom ja imam u sebi elemente koji mi služe da ustrajem u odluci. Ali ona je žena, i kakva žena! A zatim kad bi bila i sasvim čvrsta u odluci, uvijek je neugodno da je s nama. Kad bismo susreli pismoznance, svećenike ili velike farizeje, vjerujte, da ne bi bio prijatan njihov komentar. Ja na to mislim unaprijed se crveneći.«

»Nemoj sebi proturječiti, Juda. Ako si ti stvarno porušio mostove s prošlošću, kako hoćeš reći, zašto toliko jadikuješ što nas slijedi jedna siromašna duša spremna dovršiti svoje preoblikovanje u Dobru?«

»Ali za ljubav, Učitelju. Ja ipak činim sve iz ljubavi. Prema Tebi.«

»Onda se usavrši u toj svojoj ljubavi. Ne smije jedna ljubav, da bi uistinu bila takvom, nikada biti isključiva. Kada netko zna ljubiti samo jednu osobu a ne zna ljubiti nijednu drugu, pa da je i ljubljen od osobe koju ljubi, pokazuje da nije u pravoj ljubavi. Savršena ljubav ljubi, s dužnim stupnjevima, cijeli ljudski rod, pa i životinje i biljke, zvijezde i vode, jer sve gleda u Bogu. Ljubi Boga kako dolikuje i ljubi sve u Bogu. Vidiš, isključiva ljubav je često sebičnost. Znaj zato doći dotle da ljubiš i druge iz ljubavi.«

»Da, Učitelju.«

Predmet raspravljanja kroči međutim s drugim ženama, uz Mariju, i ne misleći da je uzrok tolikog raspravljanja.

Stižu u Jafiju, to je jedna skupina kuća, prolaze njom, prođu je a da nijedan građanin nije pokazao želju da slijedi Učitelja ili da Ga zadrži. Produžuju dalje, apostoli nemirni radi ravnodušnosti mještana, a Isus nastoji umiriti ih.

Prodolina se nastavlja u pravcu zapada i na njezinom kraju vidi se neko drugo mjesto koje se smjestilo na podnožju jednog drugog brda.

I ovo mjesto, za koje čujem da se zove Meraba, također je ravnodušno. Samo se djeca približavaju apostolima dok crpe vodu na jednoj bistroj česmi koja je prislonjena uz jednu kuću. Isus ih miluje, pitajući ih za ime, a djeca pitaju za Njegovo i tko je, kamo ide, što radi. Približava se i jedan poluslijepi prosjak, star, pogrbljen, i pruža ruku da primi obol koji doista prima.

Ponovno nastavljaju put penjući se uz jedan brežuljak koji pregrađuje dolinu u koju izljevaju vode svojih potoka, sada svedenih na jednu nit vode ili na same stijene sažgane od sunca. Ali put je dobar, probija se najprije između maslinika, zatim između drugih stabala, čije se grane isprepliću čineći zeleni trijem nad stazom. Dostižu vrhunac koji je okrunjen šušajućom šumom jasena, ako se ne varam. I tu zastanu da se odmire i nahrane. I s hranom i odmorom, užitek je i pogled, jer je panorama prelijepa s lancem Karmela na lijevo, ako se gleda prema zapadu, i tamo gdje lanac Karmela, taj vrlo zeleni lanac gdje su prisutne sve najljepše nijanse zelenila, svršava, bliješti se more, otvoreno, bezgranično, protežući se svojom čohom od laganih valova prema sjeveru da plače obale, koje od izduženog rta oblikovanog od krajnjeg ogranka Karmela, uzlaze prema Ptolemaidi i drugim gradovima, sve dok se ne izgube u laganoj magli prema Siro-Feniciji. Ne vidi se međutim more s južne strane rta Karmela, jer im lanac, viši od brda gdje se nalaze, sakriva pogled.

Prolaze ure u šuštećoj sjeni prozračne šume. Netko spava, netko razgovara podglasno, netko promatra. Ivan se odijeli od drugova i penje se što je više moguće da bi više vidio. Isus se povuče u jedan guščik da moli i razmatra. Žene su se sa svoje strane povukle iza jedne zavjese talasajućeg grma od kozje krvi koji je sav u cvijeću, i tu su se osvježile na jednom

malom izvoru, koji sveden u jedan mlaz stvara na zemlji kaljužu koja ne uspijeva da se pretvori u potok. Zatim su one starije umorne pozaspale, dok presveta Marija s Martom i Suzanom govore o svojim dalekim kućama, a Marija govori da bi voljela imati onaj lijepi grm sav u cvijeću kao pokrivač njezinoj špiljici.

Magdalena, koja je razvezala svoju kosu, ne mogavši podnositi njezinu težinu, opet je nanovo skuplja i govori: »Idem k Ivanu, sada kad je sa Šimunom, da s njima gledam more.«

»Idem i ja« kaže Presveta Marija.

Marta i Suzana ostanu kod zaspalih drugarica.

Da dostignu dva apostola moraju proći kraj kupinjaka pokraj kojega se osamio Isus da moli.

»Moj Sin nalazi odmor u molitvi« kaže tiho Marija.

Magdalena joj odgovara: »Vjerujem da Mu je i neophodno potrebno osamiti se da uzdrži čudesno gospodstvo nad sobom, koje svijet stavlja na tvrdnu kušnju. Znaš li, Majko? Učinila sam što si mi bila rekla. Svaku se noć osamim za neko više ili manje dugo vrijeme, da mogu u sebi uspostaviti onaj mir koji mnoge stvari uznemiruju. Nakon toga se osjećam mnogo jačom.«

»Za sada jačom, a kasnije ćeš se osjećati i blaženijom. Vjeruj ipak, Marijo, da bilo u radosti kao i u žalosti, bilo u miru kao i u borbi, duh naš potrebuje da sav zaroni u sebe, u ocean razmatranja, da uspostavi ono što svijet i događaji sruše i da pribavi nove snage da bi uvijek sve više uzlazio. U Izraelu mi upotrebljavamo i zloupotrebljavamo usmenu molitvu. Ne želim time reći da bi ona bila uzaludna i nemila Bogu. Ali ipak kažem da je uvijek mnogo korisnije duhu uzdignuće pameti k Bogu tj. razmatranje, u kojem promatrajući njegovo božansko savršenstvo i našu bijedu, ili bijedu tolikih siromašnih duša, ne da ih kritiziramo nego da ih sažalimo i shvatimo, i da zahvaljujemo Gospodinu koji nas je podržao da ne bismo sagriješili, ili nam je oprostio, da nas ne ostavi pošto smo pali, dolazimo dotle da stvarno molimo, to jest da ljubimo. Jer molitva, da bi bila stvarno takvom, treba da bude ljubav. Inače je mrmljanje usnicama pri čemu je duša odsutna.«

»Ali da li je dozvoljeno govoriti s Bogom kad su usne još nečiste od tolikih svjetovnih riječi? Ja u svojim časovima sabranosti, koje provodim kako si me ti naučila, ti, moj preslatki apostole, silom zadržavam svoje srce koje bi htjelo reći Bogu: 'Ljubim te! ...«

»Neee! Zašto?«

»Jer mi se čini da bi to bilo svetogrdno prikazanje prikazati mu takvo svoje srce ....«

»Ne čini toga, kćeri. Ne čini toga. Tvoje je srce, prije svega, nanovo posvećeno oproštenjem Sina, i Otac ne vidi drugo do to oproštenje. Ali da ti i Isus još nije oprostio, a ti u jednoj nepoznatoj samoći, koja može biti stvarna ili moralna, uzvikneš Bogu: 'Ja te ljubim. Oče, oprosti moje bijede. Jer ne mile mi se radi boli što Ti ih zadavaju, vjeruj mi, Marijo, da bi te Bog Otac odriješio od svoje strane i bio bi mu drag tvoj usklik ljubavi... Prepusti se, prepusti se ljubavi. Ne nanosi joj nasilja. Pusti dapače da ona postane silovita kao razbuktali oganj. Oganj sažiže sve što je materijalno, ali ne uništava ni jednu molekulu zraka. Jer zrak je bestjelesan. Čisti ga, dapače od sitnih nanosa koje vjetrovi u nj siju, i čine ga laganijim. Tako ljubav duhu. Brže će uništiti materiju čovjeka, ako Bog to dopusti, ali ne uništava duha. Već mu povećava životnost i čini ga čistim i hitrim za uzdizanje k Bogu. Vidiš li tamo Ivana? Baš je dječak. Ali je ipak orao. Najjači od svih apostola. Jer je shvatio tajnu jakosti, tajnu duhovne formacije: razmatranje prožeto ljubavlju.«

»Ali on je čist. A ja... On je mladićak. A ja...«

»Gledaj onda Revnitelja. On nije mladić. Živio je, borio se, mrzio je. On to iskreno priznaje. Ali je naučio razmatrati. I on se je, vjeruj mi, dosta uzdigao. Vidiš li? Oni traže jedan drugoga. Jer se osjećaju jednakima. Postigli su istu savršenu dob, i s istim sredstvom: mislenom molitvom. Po njoj je dječak postao muževnim u duhu, i po njoj se već postariji i umoran povratio jakoj muževnosti. A znaš li i za jednog drugog, koji ako i nije apostol, bit će,

a koji je već mnogo napredovao, radi svoje prirodene težnje za razmatranjem, tako da, otkad je prijatelj Isusov, njemu je razmatranje postalo duhovna potreba? To je tvoj brat.«

»Moj Lazar? ... Oh, Majko! Kaži mi to, ti koja tolike stvari znaš, jer ti ih Bog kazuje, kako će postupati sa mnom Lazar pri prvom susretu? Prije je šutio, ljutit. Ali je to činio jer ja nisam podnašala opomene. Bila sam vrlo okrutna sa svojim. Sada to shvaćam. Sada kad znade da mi može govoriti, što će mi reći? Bojim se njegova otvorenog prijekora. Oh! Sigurno će mi dozvati u pamet sve muke koje sam im zadala. Ja bih htjela poletjeti do Lazara, ali me je strah. Prije sam tamo išla, ali ni uspomene na mrtvu majku, ni njezine suze, još žive na predmetima koje je ona upotrebljavala, ni suze radi mene, i radi moga grijeha, nisu me uznemirivali. Moje je srce onda bilo cinično, bezočno, zatvoreno za svaki glas koji ne bi bio od 'zla'. Ali ja sada nemam više zlobnu snagu Zla i drščem ... Kako će sa mnom postupati Lazar?«

»Raširit će ruke i zazvat će te, više srcem nego ustima: 'sestro preljubljena'. Toliko je on uobličen u Bogu da ne može drukčije nego tako. Ne boj se. Neće ti reći ni jedne riječi o prošlosti. On je, kao da ga gledam, tamo, u Betaniji, i dugi su mu dani očekivanja. Čeka te da te pritisne na srce. Da zadovolji svoju bratsku ljubav. Ti trebaš jedino da ga ljubiš kako on tebe ljubi, da biste uživali slatkoću što ste iz istoga krila rođeni.«

»Ljubila bih ga kad bi me i prekorio. To zaslužujem.«

»Ali on će te samo ljubiti. Samo to.«

Dostigli su Ivana i Šimuna koji govore o budućim putovanjima i koji se dižu s poštovanjem kada stiže Majka Gospodinova.

»Dolazimo i mi hvaliti Gospodina za lijepa djela njegova stvaranja.«

»Jesi li ikad vidjela more, Majko?«

»Oh, vidjela sam ga. I onda je bilo manje uzburkano, u svojoj oluji, od moga srca, i manje slano od mojega plača, dok sam bježala uzduž obale od Gaze prema Crvenom Moru, s mojim Djetešcem u naručaju i sa strahom pred Herodom za leđima. A vidjela sam ga i na povratku. Ali onda bijaše proljeće na zemlji i u mome srcu. Proljeće povratka u domovinu. I Isus je pljeskao ručicama, sretan da vidi nove stvari. I ja i Josip također smo bili sretni. Zato što nam je dobrota Gospodinova učinila da bude manje teško progonstvo u Matareji, na tisuću načina.«

Isus poučava Mariju Magdalenu

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Izgrađivat ću te vatrom i na nakovnju. Još je noć, prekrasna noć s mjesecom koji zapada, kada se Isus, s apostolima i ženama, te s Ivanom iz Endora i Hermastejom, potiho oprašta od Izaka, s jedinim koji je budan, i krenu duž obale. Šum koraka odaje se jedino po laganom krckanju šljunka pritisnutog od sandala i nitko ne govori dok nisu mimoišli i zadnju kućicu za koji metar. Oni koji u njoj, i u onim drugima koje su prešli, spavaju, sigurno nisu opazili šutljivi odlazak Gospodinov i njegovih prijatelja. Tišina je duboka. Samo more razgovara s mjesecom koji kreće ka zapadu, započinjući svoj zalazak, i priča pijesku povijest dubina svojim oduljenim valovima visoke plime koja počinje ostavljajući uvijek sve uži rub suhoće na obali.

Ovog puta žene su naprijed, zajedno s Ivanom, Zelotom, Judom Tadejem i Jakovom Alfejevim, koji pomažu učenicima da svladaju male grebene razasute tu i tamo, vlažne od slane i skliske. Zelot je s Magdalenom, Ivan s Martom, dok se Jakov Alfejev brine za Majku i Suzanu, a Tadej ne ustupa nikome časti da uzme u svoju čvrstu i dugu ruku, druga stvar a čemu ponešto slični Isusu, malu ruku Marijinu da je podrži u teškim koracima. Svaki govori potiho sa vlastitom drugaricom. Izgleda da svi hoće poštivati san Zemlje.

Zelot govori neprestance s Marijom iz Magdale i vidim da više od jednog puta Šimun širi ruke kao da govori: »tako je i ne može se drukčije«, ali ne čujem što govore, jer su sasvim naprijed.

Ivan sa svojom drugaricom govori jedino od vremena do vremena, pokazujući joj more i Karmel čija je padina okrenuta prema zapadu još bijela od mjeseca. Možda govori o nekom prošlom putovanju kad su prelazili Karmel s druge strane.

I Jakov, u sredini između Marije Alfejeve i Suzane, govori o Karmelu. Govori svojoj majci: »Isus mi je obećao da će se popeti sa mnom sam tamo gore, i da će mi reći jednu stvar meni samom.«

»Što će ti to reći, sine? Hoćeš li mi poslije to opetovati?«

»Mama, ako bude tajna neću ti moći reći« odgovori smiješeći se tako ljubeznim smiješkom Jakov, čija sličnost s Josipom, zaručnikom Marijinim, je vrlo primjetna u crtama lica, a još više u smirenoj blagosti.

»Za mamu nema tajni.«

»Ja ih stvarno nemam. Ali Isus hoće da me povede gore, sam sa samim, da mi govori, a to je znak da ne želi da itko zna što mi hoće reći. A ti si, mama, moja draga mama, koju toliko volim, ali Isus je iznad tebe, a i njegova volja. Ipak ću Ga upitati kada dođe čas da li mogu reći tebi njegove riječi. Jesi li zadovoljna?«

»Ti ćeš zaboraviti upitati Ga.«

»Ne, mama. Ja ne zaboravljam nikada, pa i kad si mi daleko. Kada slušam ili vidim neku lijepu stvar uvijek mislim: 'Kad bi tu bila moja mama!'«

»Dragi! Daj mi jedan poljubac, sine moj.« Marija Alfejeva je dirnuta. Ali uzbuđenje ne ubija znatiželjnosti. Nakon što je šutila neko vrijeme, opet navaljuje: »Rekao si: Njegova Volja. Onda si shvatio da ti hoće reći neku svoju volju. Hajde, barem to možeš reći. To ti je rekao u prisutnosti drugih.«

»Bio sam, uistinu, naprijed s Njim samim« kaže Jakov smiješeći se.

»Ali su drugi mogli čuti.«

»Nije mi rekao mnogo, mama. Podsjetio me je na riječi i molitvu Ilije na Karmelu: 'Od proroka Gospodinovih ostao sam ja sam'... 'Usliši me da bi ovaj narod spoznao da si Ti Gospodin Bog'.«

»A što je htio reći?«

»Koliko stvari, mama, želiš znati! Idi k Isusu, onda, pa će ti On reći« šali se Jakov.

»Htio je reći da, pošto je Krstitelj uhvaćen, On sam ostaje prorok u Izraelu i da ga Bog mora sačuvati za dugo da bi narod mogao poučavati« kaže Suzana.

»Uhm! Malo vjerujem u to da bi Isus tražio da bude sačuvan za dugo. On ništa ne pita za Sebe ... Hajde, Jakove moj! Reci to svojoj majci.«

»Znatiželjnost je mana, mama; to je jedna beskorisna i opasna, a katkada i bolna stvar. Učini jedan lijep čin mrtvenja.«

»Ajme! Nije sigurno htio reći da će mi tvoj brat biti zatvoren, možda ubijen?!« pita sva uzbuđena Marija Alfejeva.

»Juda nisu 'svi proroci', mama, makar za tvoju ljubav svaki tvoj sin predstavlja svijet...«

»Mislim i na druge jer..... jer u buduće proroke spadate sigurno i vi. Onda ... onda, ako ostaješ ti sam ... Ako ostaješ ti sam znak je da drugi, da moj Juda ... oh!.. i Marija Alfejeva ostavlja na cjedilu Jakova i Suzanu, i brza kao da bi bila djevojčica, trči natrag, ne mareći što je pita Tadej. Stiže kao jedna koju netko goni u skupinu Isusovu.

»Isuse moj!... govorila sam sa svojim sinom... o čemu si mu Ti govorio ... o Karmelu ... o Iliji... o prorocima ... Ti si rekao da će Jakov ostati sam ... A što će se dogoditi s Judom? On je moj sin, znaš?« reče sva uzbuđena od tjeskobe, a i radi trčanja.

»To znam, Marijo. A znadem također da si ti sretna što je moj apostol. Vidiš da imaš sva prava kao majka, a i Ja kao Učitelj i Gospodin.«

»Istina je ... istina je ... ali Juda je moje dijete!...« i Marija, u naziranju budućnosti, gorko zaplače.

»Oh, kojih li uzalud prolivenih suza! Ali sve se oprašta srcu majke. Dođi ovamo, Marijo. Nemoj plakati. Jednom sam te već bio utješio. I onda sam ti bio obećao da će ti ona tvoja velika bol dati velike milosti od Boga, za tebe, za tvoga Alfeja, za tvoje sinove.« Isus je ruku položio preko ramena strine, privukavši je bliže k sebi. Naređuje onima koji su bili s Njim: »Idite naprijed vi!«

Zatim sam s Marijom Kleofinom, nastavlja razgovor: »I nisam lagao. Alfej je umro zovući me. Zato je sav njegov dug kod Boga poništen. Ovo obraćenje prema neshvaćenom rođaku, prema Mesiji, kojega prije nije htio priznati, postigla je tvoja bol, Marijo. Sada će pak ova bol postići da nestalni Šimun i tvrdi Josip nasljeđuju tvoga Alfeja.«

»Da, ali... što ćeš učiniti Judi, mome Judi?«

»Volit ću ga još više nego što ga volim sada.«

»Ne, ne! Ima neka prijetnja u tim riječima. Oh, Isuse! Oh, Isuse!...«

I Marija Djevica vraća se natrag, da utješi svoju rođakinju u boli, za koju još ne zna kakva je narav, a kada je spozna, jer videći rođakinju blizu sebe kako plače još jače kazujući joj svoju bol, postade bljeđa od samoga mjeseca. Marija Alfejeva jeca: »Reci Mu ti, da ne, da ne smrt za mojega Judu...«

Marija Djevica, još više beskrvna, reče joj: »A mogu li tražiti to za tebe, ako ni za moje Stvorenje ne tražim spasenje od smrti? Marijo, reci sa mnom: 'Neka se vrši tvoja volja, Oče, na nebu, na zemlji i u srcima Majki'. Vršiti volju Božju preko sudbine djece to je otkupiteljsko mučeništvo nas majki... A uostalom... Nije rečeno da Juda mora biti ubijen, ili ubijen prije nego ti umreš. Tvoja sadašnja molitva, da bi on doživio najdublju starost, kako bi ti bila teška onda, kada bi, u Kraljevstvu Istine i Ljubavi, ti vidjela stvari, sve, kroz Božje svjetlo i kroz tvoje produhovljeno materinstvo. Onda, ja sam u to sigurna, i kao blaženica i kao majka, ti bi htjela da Juda bude sličan mome Isusu u sudbini otkupitelja, i žudila bi da ga imaš brzo uza se, iznova, zauvijek. Jer muka majki je da budu odijeljene od svoje djece. Muka tako velika, koja vjerujem da će se produljiti, kao žudnja ljubavi i u Nebu koje će nas primiti.«

Marijin plač, tako jak u tišini prvog svitanja zore, učinio je da su se svi vratili natrag, da doznadu što se je dogodilo, i tako čuju riječi Marije Djevice... i uzbuđenje se širi.

Plače Marija Magdalena šapćući: »A ja sam tu bol zadala svojoj majci već na Zemlji.«

Plače Marta govoreći: »Obostrana je bol kad su djeca odijeljena od majke.«

Nisu bez svjetlucanja ni Petrove oči, a Zelot kaže Bartolomeju: »Kojih li mudrih riječi da se protumači što će biti materinstvo jedne blaženice.«

»I kako će jedna blažena majka ocijeniti stvari: kroz svjetla Božja i kroz produhovljeno materinstvo Da ostaneš naprosto bez daha kao pred jednim svijetlim otajstvom« odgovara Natanael.

Iškariot kaže Andriji: »Materinstvo se lišava svake otežalosti sjetila i postaje, tako reći, sama krila. Izgleda da ih već vidimo promijenjene u jednu nezamislivu ljepotu, te naše majke.«

»Istina je. Naša će nas, Jakove, ljubiti tako. Možeš li zamisliti kako će biti onda savršena njezina ljubav?« kaže Ivan bratu, i on je jedini koji ima svijetao osmijeh na pomisao da će njegova majka postići na savršeni način ljubav, i to ga potiče da se raduje.

»Neugodno mi je da sam prouzročio toliku bol« ispričava se Jakov Alfejev. »Ali ona je naslutila više nego što sam ja rekao... Vjeruj mi, Isuse.«

»Znadem to, znadem. Ali Marija sama sebe obrađuje, a to je udarac jači od dlijeta. Ipak joj odnosi toliko mrtve terete« kaže Isus.

»Deder, majko! Dosta plača! Ovo me boli. Da ti trpiš kao jedna jadna ženica koja ne poznaje sigurnosti Božjeg Kraljevstva. Nimalo ne sličiš majci sinova Makabejevih« strogo prekora Tadej grleći ipak svoju majku, pa svršava ljubeći je u glavu među prosijedom kosom: »Izgledaš kao djevojčica koja se boji sjena i priča koje joj pričaju da je uplaše. A ipak znadeš gdje ćeš me naći: kod Isusa. O, majko, majko! Morala bi plakati da ti je bilo rečeno da ću ja, u

budućnosti, postati Isusov izdajnik, jedan koji Ga ostavlja, osuđenik. Onda da. Onda bi trebala plakati i krvave suze. Ali, ako me Bog pomogne, ovu ti bol, majko moja, neću zadati nikada. Hoću biti s tobom kroz svu vječnost.«

Najprije prijekor, a zatim milovanja čine da prestaje plač Marije Alfejeve, koja je sada sva stidljiva radi svoje slabosti.

Svjetlo, pri prelazu iz noći u dan, se umanjilo, budući da je zašao mjesec, a dan još nije započeo. Ali to je jedno kratko sumračno međuvrijeme. Odmah zatim svjetlo, najprije olovno, pa sivkasto, pa zelenkasto, pa mliječno sa preljevom plavetnila, napokon sjajno, kao neko bestjelesno srebro, sve se više potvrđuje, i čini da se tako hoda po vlažnom žalu koje je ostalo slobodno od valova, dok se oko veseli na pogled mora koje je sve plavlje, spremno da se upali poput izbrušenog biserja. I onda zrak premazuje svoje srebro sve sigurnijim ružičastim sjajem, dok se na kraju ovo ružičasto zlato zore ne pretvori u ružičasto-crvenu kišu nad morem, na licima, po poljima, s kontrastima uvijek sve življih boja, koje dostižu savršenu točku, za mene uvijek najljepšu točku dana, kada sunce, iskačući vani iz granica istoka, baca svoju prvu zraku na brda i obronke, šume, livade i na široka morska i nebeska prostranstva naglašavajući svaku boju, bilo bjelinu snijega ili planinske daljine jednog indiga koji se mijenja u zelenu boju jaspisa, bilo pak kobaltnu boju neba koja blijedi da prihvati ružičastu, ili pak safirnu ispruganu draguljima i optočenu biserima morskim.

A danas je more pravo čudo ljepote. Ne mrtvo u teškoj mirnoći, ne uzburkano u borbi vjetrova, nego veličanstveno živo u osmijehu sitnih valova, jedva zamjetljivih po namreškanosti koja se ovjenčava perjanicom pjene.

»Stići ćemo u Doru prije nego što sunce zapeče. I otputovat ćemo pri zalazu. Sutra, sestre, završit će u Cezareji i vaša muka. I mi ćemo se također odmoriti. Vaša vas kola sigurno čekaju. Tu ćemo se odijeliti. Zašto plačeš, Marijo? Zar ću trebati vidjeti danas plač svih Marija?« reče Isus Magdaleni.

»Žao joj je da Te ostavlja« ispričava je sestra.

»Nije rečeno da se nećemo ponovno vidjeti i to brzo.«

Marija daje glavom znak da nije to. Ne plače za to.

Zelot tumači: »Boji se da neće znati biti dobra bez Tvoje blizine. Boji se da ne bude odviše žestoko napastovana kada Ti ne budeš blizu, da držiš daleko sotonu. Malo prije mi je o tome govorila.«

»Nemoj se toga bojati. Ja ne povlačim nikada niti jedne milosti koju sam udijelio. Želiš li griješiti? Ne? Onda budi mirna. Bdi, to da, ali se nemoj bojati.«

»Gospodine, plačem i za to jer u Cezareji.... Cezareja je puna mojih grijeha. Sad ih sve vidim ... Mnogo ću trpjeti u svom čovještvu.«

»To mi se upravo sviđa. Što budeš više trpjela, to će biti bolje. Jer poslije nećeš trpjeti više od tih beskorisnih muka. Marijo Teofilova, podsjećam te da si ti kći jednog jakoga, i da si jedna jaka duša i da te Ja hoću učiniti vrlo jakim. Sažaljevam slabosti u drugima, jer su one bile uvijek žene blage i bojažljive, uključivši i tvoju sestru. U tebi toga ne podnosim. Izgrađivat ću te vatrom i na nakovnju. Jer si naravi (karaktera) da te treba tako obrađivati da ne pokvarimo čudo tvoje i moje volje. Ovo znaj, ti i onaj koji među prisutnima ili odsutnima može pomisliti da Ja, koji sam te toliko ljubio, mogu postati slab sa tobom. Dopuštam ti da plačeš radi pokore i iz ljubavi. Ne za drugo. Jesi li razumjela? Isus je tako sugestivan i strog.

Marija iz Magdale se sili da proguta suze i jecaje i baca se na koljena, ljubi noge Isusove i nastojeći da bude sigurna u glasu govori: »Da, moj Gospodine. Učinit ću što Ti hoćeš.«

»Ustani onda i budi vedra.«

Rastanak Isusa i njegove Majke s Magdalenom nakon obraćenja i jednog perioda druženja

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Govori Majka Isusova: „Evo Isusa već blizu. Vrijeme je da vas pozdravim, kćeri. Sve vas blagoslivljam u ime Gospodnje. Idite u miru noseći mir i radost Lazaru.

Zbogom, Marijo. Sjeti se da si plakala na mojim grudima svoj prvi sretni plač. Zato sam ti majka, jer stvorenje plače svoj prvi plač na grudima svoje majke. Majka sam ti i to ću ti ostati uvijek. Ono što ti može biti teško reći i najmilijoj sestri, najljubeznijoj hraniteljici, dođi reći meni. Uvijek ću te razumjeti. Ono što se ne bi usudila reći ni mome Isusu, jer si još uprljana od onog ljudskog, što On u tebi ne želi, dođi reći to meni. Uvijek ću te sažalijevati. A ako ćeš mi htjeti kazati i svoje pobjede ali za ove bih više voljela da ih kažeš Njemu, kao mirisavo cvijeće, jer je On a ne ja tvoj Spasitelj - ja ću se radovati s tobom.

Zbogom, Marto. Sada ti ideš kući sretna, i u ovoj ćeš vrhunarnoj sreći ustrajati. Nemaš dakle druge potrebe do ove: napredovati u pravednosti i u miru u kojem da te više ništa ne smuti. Čini to za ljubav Isusovu koji te je toliko ljubio da ljubiš ovu 'koju ti potpuno ljubiš.

Zbogom, Noemi. Idi sa svojim ponovno nađenim blagom. I poput mlijeka kojim si nju hranila, sada se ti hrani riječima koje će ti ona i Marta govoriti, i nastoj vidjeti u mome Sinu mnogo više od egzorciste koji oslobađa srca od Zloga.

Zbogom, Sintiha, cvijete Grčke, koja si sama od sebe znala osjetiti da postoji nešto više od tijela. Sada cvjetaj u Bogu, i budi prva od novih cvjetova Grčke Kristove.

Ja sam vrlo zadovoljna da vas ostavljam tako sjedinjene. Blagoslivljam vas s ljubavlju.«

Šum od koraka već je bliz. Dižu teški zastor i vide da je Isus oko dva metra od kola. Silaze dolje na žarko sunce koje preplavljuje put.

Marija iz Magdale klekne pred noge Isusove govoreći: »Zahvaljujem Ti za sve. A posebno Ti zahvaljujem što si mi dao da učinim ovo hodočašće. Ti jedini imaš Mudrost. Sada putujem oslobođena od ostataka negdašnje Marije. Blagoslovi me, Gospodine, da se uvijek sve više učvršćujem.«

»Da. Blagoslivljam te. Uživaj s braćom i sestrama, posebno s onima koji se uvijek sve više preobražuju u Mene. Zbogom, Marijo! Zbogom, Marto! Recite Lazaru da ga blagoslivljam. Povjeravam vam ovu ženu. Ne dajem vam je. Moja je učenica. Ali želim da joj vi dadete barem malo sposobnosti da shvati moju nauku. Poslije ću doći Ja. Noemi, blagoslivljam te, također i vas dvoje.«

Marija i Marta imaju suze na očima. Zelot ih posebno pozdravlja dajući im jedno pismo za svoga slugu. Drugi svi zajednički pozdravljaju. Zatim kola krenu.

Uskrsnuće Lazarovo

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Vidim kako se odvija slijedeće viđenje o kojem sam imala neku naznaku pri pojavi Lazara što sam vam je usmeno ispričala. Neki čovjek se približio grupi apostola koji su se sabrali u jednoj veoma siromašnoj kući u jednom mjestu koje se ne može zvati ni selo, tako je maleno. Već je mnogo nazvati ga selom. To je skupina zemljanih kolibica (izgleda da su uistinu učinjene od blata i trske) na jedan kat: prizemlje bez terase, bez ikakvog prijatnog izgleda, rasijane uzduž jedne prašne uličice koja svršava u šuštecem trščaku kakvi se mogu vidjeti pored toka rijeka. Trstika nije kao naša nego više manje onakva kakva se vidi uz rižina polja. Ne znam točnog imena ove stabljike koja se sastoji od jednog dugog i cilindričnog struka ukrašena listovima u obliku vrpce s otvorom dugim koliko i jedan prst, što bi trebao biti cvijet ili plod ove močvarne biljke.

Čovjek razgovara s Petrom koji se uputi prema drugoj prostoriji, a čovjek ga slijedi. Uđe u tu sobu u kojoj Isus sjedi na rubu siromašnog kreveta koji sačinjava sav namještaj male i niske sobe. Čovjek pozdravlja a Isus uzvraća pozdrav smiješeći se. Shvaćam da Isus pozna toga čovjeka, jer ga pita: «Koje mi novosti donosiš?»

«Šalju me moje gospodarice, da Ti rečem da brzo dođeš k njima, jer je Lazar teško bolestan i liječnik kaže da će umrijeti. Marta i Marija Te mole: Dođi, jer Ti jedini ga možeš izliječiti.»

«Reci im da budu mirne. Ta bolest nije na smrt nego je na slavu Božju, da se njegova moć proslavi u njegovu Sinu.»

«Ali mu je veoma teško, Učitelju. Njegovo se tijelo raspada i više ne uzima hrane. Izmučio sam konja da što prije dođem.»

«Ne smeta. Tako je, kako velim.»

«Ali, hoćeš li doći?»

«Doći ću. Reci im, da ću doći, i neka vjeruju.»

Čovjek pozdravi i ode. Petar ga otprati, a Isus ostane sam.

Do ovdje prvi dio viđenja. Drugi dio je slijedeći.

Još smo u siromašnoj kući kao prije. Večer je. Na nebu se već pale prve zvijezde, a trske pri kraju puta njišu se na večernjem povjetarcu udarajući se međusobno svojim čudnovatim plodovima koji zvone kao male zvečke i udarajući o trake lišća šušte poput svile. Apostoli otpuštaju posljednje koji bi htjeli i dalje ostati da još slušaju Isusa i u lice svima zatvore vrata. Unutra jedna uljanica osvjetljuje tamne zidove na kojima se odrazuju pokretne sjene apostola zauzetih oko pripremanja skromne večere.

Isus je sjeo uz priprosti stol i laktovima se podupro o njega, a čelo naslonio na dlanove. Razmišlja. Iz razmišljanja ga trgnu riječi i rad ostalih. Petar s rukoveti lišća koje ispušta nagorki miris, čisti stol od prašine koja je možda po stolu i stavlja na nj jedan kruh, jedan vrč pun vode, jednu čašu za Isusa, koju On odmah ispije kao da izgara od žeđe, nakon što je čitav dan govorio mnoštvu, i jednu drugu čašu za sve njih.

Zatim Andrija donese pečenu ribu, stavi je nasred stola i kruhove. Ivan uzme svijeću koja je bila uz ognjište i postavi je na sredinu stola.

Isus ustane dok se svi približe stolu. Svi mole stojeći. Zapravo Isus moli u ime svih držeći na dlanovima okrenutim prema nebu kruh, a ostali pameću slijede molitvu. Zatim sjednu, kako je tko mogao, jer je namještaj veoma oskudan. Isus dijeli kruh i ribu.

Blaguju i pričaju o dnevnim događajima, a Ivan se veselo smije pričajući o zlovolji Petrovoj zbog zahtijevanja jednog čovjeka koji je htio da Isus dođe k njemu da mu izliječi bolesne ovce. Isus se smiješi i šuti.

Pri kraju obroka Isus, kao daje stvorio neku odluku i objavljujući je, rastavi ruke koje je držao naslonjene na stolu i raširivši podlaktice (kao da govori Dominus vobiscum-Gospodin s vama) reče: «Ipak valja poći.»

«Kamo, Učitelju», upita Petar. «K onomu s ovcama?» Razumije se da mu ova zgoda s ovcama ne izlazi iz glave.

«Ne, Šimune. K Lazaru. Vraćamo se u Judeju.»

«Učitelju, ne zaboravi, da Te Judejci mrze.» (Petar)

«Htjeli su Te nedavno kamenovati.» (Jakov)

«Ali, Učitelju, to nije razborito.» (Matej)

«Zar Ti nije stalo do nas?» (Juda Iškariot)

«Oh! Učitelju, čuvaj svoj život! Što bi bilo od mene, od svih nas, kad Te više ne bismo imali?» govori otvoreno posljednji Ivan. Ostala sedmorica govorkaju među sobom i ne skrivaju svoje neodobravanje.

«Mir, mir,» odgovori Isus. «Nema li dan dvanaest sati? Ako netko hodi po danu, ne spotiče se, jer vidi svjetlo ovoga svijeta. Ali ako hodi po noći spotiče se, jer ne vidi. Ja znam što imam činiti, jer je Svjetlo u Meni. A vi se pustite voditi od onoga koji vidi. A onda znajte,

da dok ne dođe čas tmina, ništa se tamno ne može desiti. A kad potom dođe taj čas, nikakva daljina i nikakva sila, pa ni Cezarova vojska neće Me moći spasiti od Židova. Jer što je pisano, mora se izvršiti, i sile zla već su na djelu u potaji, da izvrše svoje djelo. Zato me pustite da radim. Da radim dobro dok sam slobodan. Doći će čas kad neću moći ni prstom maknuti ni izreći jednu jedinu riječ da učinim čudo. Svijet će biti bez moje snage. Užasan čas kazne za čovjeka. Za Mene ne. Za čovjeka koji Me nije htio ljubiti. Taj čas će se opetovati voljom čovjeka koji će odbaciti Božanstvo da bude bez Boga, sljedbenik Sotone i njegova prokletog sjemena. Taj će čas doći kad bude blizu svršetak ovoga svijeta. Nevjera na vlasti učinit će nemoćnom moju čudotvornu moć. Ne zato što je Ja mogu izgubiti, nego zato što se čudo ne može dozvoliti ondje gdje nema vjere ni volje da se čudo primi; ondje gdje bi se čudo učinilo predmetom rujanja i sredstvom zla upotrijebivši dobiveno dobro da se učini veće zlo. Sada još mogu činiti čudesa, da dadem slavu Bogu. Idimo stoga k našem prijatelju Lazaru koji spava. Idimo da ga probudimo od ovoga sna, da bude jak i pripravan služiti svome Učitelju.»

«Ali ako spava, dobro mu je. Ozdravit će. Sanje već lijek. Zašto ga buditi?»

«Lazar je umro. Čekao sam da umre, da pođemo onamo, ne zbog njega ni zbog njegovih sestara. Nego poradi vas. Da vjerujete. Da porastete u vjeri. Hajdemo do Lazara.»

«Dobro. Idimo. Umrijet ćemo svi kako je on umro i kako i Ti hoćeš da umreš.»

«Toma, Toma, i svi vi koji u sebi kritizirate i mrmljate, znajte, da onaj koji hoće da slijedi Mene, treba da za svoj život ima jednaku brigu kakvu ima ptica za oblačak što prolazi. Pustiti ga da prođe kamo ga vjetar nosi. Vjetar je volja Božja koji vam može po volji produljiti ili oduzeti život i vi se ne smijete zato žalostiti, kao što se ne žalosti ptica zbog oblaka koji je prošao, nego jednako pjeva sigurna da će se kasnije razvedriti. Jer oblak je kratkotrajni događaj, a nebo je stvarnost. Nebo je uvijek plavo, iako izgleda da su ga oblaci učinili sivim. Nebo jest i ostaje plavo iznad oblaka. Tako je i s pravim Životom. Jest i ostaje, i kad ljudski život pada. Tko želi Mene slijediti, ne smije imati životne tjeskobe ni straha za život. Pokazat ću vam kako se osvaja Nebo. Ali kako ćete me moći slijediti, ako se bojite doći u Judeju, vi kojima se sada neće ništa zlo dogoditi? Smeta vam da se pokažete sa Mnom? Slobodni ste da Me ostavite. Ali ako hoćete ostati, morate znati prezirati svijet sa svim njegovim kritikama, zasjedama, ismijevanjima, mučenjima, da osvojite moje Kraljevstvo. Idemo.» itd.

I to je kraj drugog dijela viđenja. Treći dio je slijedeći.

Kroz jedan lijepi i prostrani vrt koji na rubovima prelazi u voćnjak sada bez lišća i plodova, jer još mora da je zima, ulazi se u kuću Lazarevu. Mnogo naroda dolazi i odlazi po puteljcima vrta. To su bogati Židovi; njihovi jahaći konji su vezani o rešetkastu ogradu koja razgraničuje posjed, opasan zidom i ukrašen teškim željeznim vratima koja su sva izrađena poput arapskih željeznih rešetaka.

Kad su Židovi opazili da Isus ulazi, pođu u kuću, lijepu i prostranu, koja se diže usred vrta i iz nje izlaze s jednom visokom smeđom ženom naglašenog profila, ali ne ružnog. Izgleda da joj je oko četrdeset godina. Ona potrči prema Isusu i uz provalu plača pokloni Mu se i veli: «Mir s Tobom, Učitelju. Ali za Tvoju službenicu više nema mira. Lazar je umro. Da si Ti bio ovdje, on ne bi bio umro. Učitelju, zašto nisi došao prije? Toliko Te je zvao Lazar, brat naš! A sada vidi: ja sam očajna, a Marija plače i ne može se smiriti. A njega više ovdje nema. Ti znadeš kako smo ga ljubile. Od Tebe smo se svemu nadale. Ali ja se i sada nadam, jer znam da štogod zatražiš u Oca, da će Ti On dati.»

«Uskrsnut će tvoj brat.»

«Znam to, Učitelju. Uskrsnut će u posljednji dan.»

«Ja sam Uskrnuće i Život. Tko god vjeruje u Mene, ako i umre, živjet će. I tko živi i vjeruje u Mene, neće umrijeti dovijeka. Vjeruješ li ti sve ovo?» Isus je pun veličanstvenosti i dobrote, dok to govori. Drži ruku naslonjenu na rame Marte koja, iako je visoka, mnogo je niža od Njega i koja Ga gleda licem malko uzdignutim, sasvim tužnim.

«Da, Gospodine, ja vjerujem to. Vjerujem da si Ti Krist, Sin Boga živoga, koji je došao na svijet. I da Ti možeš sve što hoćeš. Vjerujem. Sada idem obavijestiti Mariju.»

Isus čeka u vrtu. Približi se jednoj lijepoj česmi koja svojim vodoskocima natapa gređicu koja je okružuje i pjeva ponovno padajući u bazen gdje se ribice bljeskaju zlatnim i srebrenim blistavilom. Na Židove se uopće ne obazire kao da i ne postoje. Niti ih gleda. Kad je ušao nije čak ni rekao kao što uvijek reče: «Mir ovoj kući.»

Dotrči Marija, baci Mu se do nogu, ljubi ih i glasno jeca. Mnogi Židovi su pošli za Martom te joj iskazuju sućut. I Marija jadikuje: «Ah! Gospodine, zašto nisi prije došao? Zašto si toliko daleko otišao od nas. Znao si daje Lazar bio bolestan. Da si Ti bio ovdje, moj brat ne bi bio umro. Zašto nisi došao. Trebalo je da on živi. Ja sam mu morala pokazati da ustrajem u dobru. Toliko sam ražalostila svoga brata! I sada, sada kad sam ga mogla usrećiti, oduzet mi je. Mogao si mi ga ostaviti. Jadnoj Mariji dati radost da ga tješi nakon što mu je zadala toliko boli. Oh! Isuse, Isuse! Učitelju moj! Moj Spasitelju! Nado moja!».

«Marijo, nemoj plakati! I Tvoj Učitelj trpi zbog smrti vjernog prijatelja. Ali ti kažem: nemoj plakati. Ustani! Gledaj me! Možeš li vjerovati da sam Ja, koji sam te toliko ljubio, ovo učinio bez razloga? Možeš li vjerovati da sam ti zadao ovu bol uzalud? Dođi. Pođimo k Lazaru. Gdje ste ga položili?»

«Dođi i vidi.»

Isus uhvati Mariju za lakat i primorava je da se digne; držeći je tako zaputi se tik do Marte koja Mu ukazuje put. Idu u voćnjak, prema njegovu kraju. Ovdje teren pokazuje kamenite izbočine, jer mjesto nije u ravnici i teren je sačinjen od vapnenca kako se to vidi u mnogim predjelima našeg Apeninskog poluotoka.

«Eno ondje je, Učitelju, pokopan Tvoj Prijatelj», reče Marta plačući i pokaže jednu ploču postavljenu ne baš vodoravno niti uspravno nego koso na jednoj istaknutoj litici.

Isus promatra i plače. Dvije sestre, osobito Marija, videći Isusa gdje plače jecaju još jače.

«Maknite tu ploču», zapovijedi Isus.

«Učitelju, nije moguće», odgovori Marta. «Već četiri dana je tu ispod. I Ti znaš od koje je bolesti umro. Samo naša ljubav g aje mogla njegovati. Sada već jako zaudara usprkos pomasti. Što hoćeš vidjeti? Njegovu trulež?»

«Nisam li ti rekao da ćeš, budeš li vjerovala, vidjeti slavu Božju? Maknite taj kamen. To hoću!»

Sluge dignu teški kamen.

Ukaže se neka vrsta tamnog podzemnog hodnika koji se spušta na niže. Drugo se ne vidi ništa poslije nego je uklonjena ploča.

Isus podigne oči, raširi ruke u obliku križa i snažno moli, dok je svima stao dah: «Oče, zahvaljujem ti što si me uslišio. Znao sam da Me Ti uvijek uslišavaš. Ali to rekoh zbog naroda koji Me okružuje. Radi njih sam postupao kako sam postupao, da vjeruju u Tebe, u Mene i da si Me Ti poslao.»

Neko vrijeme ostane kao u zanosu u saobraćaju s Ocem. Lice Mu se preobrazilo. Izgleda da je postao produhovljeniji i obasjaniji. Stas kao da Mu se još više produljio. Onda ide dalje na prag podzemnog hodnika, ruke iz prijašnjeg položaja na križ usmjeri prema naprijed, ispruži ih s dlanovima prema zemlji, te svoje duge ruke iz kojih protječe toliko dobra, pa onda jakim glasom i očima koje sjaju kao dva upaljena safira zaviče: «Lazare, iziđi van! »

Kako je stajao uspravan na pragu pećine, njegov glas odjeknu u kamenitoj šupljini, odbijenom jekom se raširi po cijelom vrtu. Narod spopade jeza od uzbuđenja te prestrašenim i napetim očima na blijedim licima, gledaju. I dvije sestre gledaju. Marta na nogama. Marija na koljenima držeći nesvjesno u svojoj ruci okrajak Isusova ogrtača.

U tamnoj šupljini pojavljuju se obrisi duge bijele pojave. I premda stegnut povojima i pokrivena lica, bivši mrtvac se pomiče naprijed sve do praga, dok se Isus povlači natrag. Mrtvac jedan korak naprijed a Isus jedan korak natrag, i tako primorava Mariju da pusti Isusov ogrtač. Kad je uskrišeni bio na rubu i tu se zaustavio, kao neka mumija na nogama, jeziv i avetan nasuprot crnini spilje, Isus naredi: «Odriješite ga i pustite da ide. Dajte mu odjeću i hrane.»

«Učitelju...» Marta bi htjela reći nešto drugo.

Ali Isus je prekine. «Ovdje, odmah. Donesite jednu haljinu. Obucite ga pred svima i dajte mu jesti.»

Sluge se požure, netko nosi tuniku, netko razvezuje poyoje, netko nosi vodu i jela.

Zavoji se odmotavaju kao traka. Tu je na desetke metara uskih zavoja teških od pomasti i otpadaka. Padaju na zemlju kao hrpa nečisti. Skidaju plahtu koja je ispod zavoja te ona, koju još zadržavaju donji zavoji, pada malo po malo kako padaju zavoji.

Lazar izranja postepeno iz svoje smrtne čahure te izgleda upravo kao ličinka koja probija čahuru. Pojavljuje se veoma mršavog i voštanog lica, kose prilijepljene pomastima i oči zatvorene također od njih. Onda se oslobađaju ruke prekrizene na zdjelici, ispod želuca.

Sluge i Marta se žure da operu i očiste udove kako se pojavljuju sa spužvom namočenom u toplu aromatiziranu vodu, što je čini ružičastom i tamnom. Kad je Lazar bio očišćen sve do bokova i kad se pred svima pojavi to veoma mršavo tijelo kako diše, Marta ga obuče u jednu kratku tuniku do ispod želuca. Onda ga s ljubavlju, postavi sjesti, pa mu odriješe noge i njih također operu. Noge su posvuda obilježene crveno-plavim ožiljcima kao da su rane tek zarasle. Marta i sluge uzdahnu od čuda «Oh!», Isus se smiješi.

Navuku Lazaru i sandale. On se podigne siguran i sam navuče na sebe dugu tuniku, koju mu Marta pruži. Sada, izuzev mršavosti i bljedila, izgleda kao svi drugi. Još jedanput sam opere ruke, a zatim promijenivši vodu, ponovno opere lice i čitavu glavu. Obriše se. I tako čist ide i baci se pred Isusove noge i ljubi ih.

«Sretno se vratio, prijatelju,» reče Isus. «Mir i radost s tobom. Živi, da izvršiš svoju sretnu sudbinu. Digni se, da ti dam pozdravni poljubac.»

Obojica se ljube u obraze.

Zatim sam Isus pruži Lazaru komad pogače namazan, čini mi se, medom i jednu jabuku, i natoči mu bijeloga vina.

Židovi su zgranuti videći Lazara kako jede tekom zdrava čovjeka. Sestre ga miluju i pogledima ljubavi odaju Isusu poštovanje.

Tako mi završi viđenje.

Bolest i smrt i uskrснуće Lazara

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Povukao sam se sa učenicima u područja i mjesta oko Jeruzalema propovijedao i poučavao narod jer se približavalo vrijeme moje muke. Tako potaknut ljubavlju poučavao, propovijedao, trpio, pripravljaao svoje učenike da prihvate veliki udarac da će Me izgubiti. U isto vrijeme Lazar, brat Marije Magdalene i Marte mojih učenica koje su Me ljubile, kod kojih sam boravio, se razbolio. One čuvši da sam u blizini obavijestile su Me o bolesti svoga brata govoreći da onaj kojeg ljubim se razbolio. Nisu se usuđivale pozvati Me jer su znale da su Me pismoznanci i farizeji progonili sa ciljem da Me ubiju, te su se bojale da ne padnem u njihove ruke. Vjerovale su da mogu ozdraviti Lazara i izdaleka. Mislili su da zbog ljubavi koju imam prema njemu ću osobno doći vidjeti ga i ozdraviti da bi se mogao osloboditi od ruku svojih neprijatelja ako bi i pao među njih.

Kazao sam da ih obavijeste da ću doći ali sam se zadržao sa mojim učenicima i apostolima još dva dana i poučavao ih. Htio sam ovim čudom uskrснуća Lazara ne staviti samo na kušnju ljubav dviju sestara koje su imale prema Meni tj. da budu jake u boli nego i učiniti dosad najveće čudo. Uistinu, htio sam dati primjer mojim sljedbenicima kako se trebaju ponašati u svojim trpljenjima kada izgleda da sam ih ja napustio i zaboravio na njih. Dvije sestre su Me čekale s velikom željom a Ja sam čuo njihove jecaje i prošnje ali sam se suzdržao da ih pođem utješiti. Ipak sam osjećao veliku samilost prema njima i molio Oca da

ih tješi. Lazar je umro a Ja shvaćajući veliku bol sestara trpio sam vidjevši njihovu toliku ožalošćenost ali sam uživao vidjevši njihovo toliko predanje i da su najmanje mrmljale protiv Mene jer su znale da sam mogao doći i osloboditi njihovog brata od smrti. Ali sve su predavale u Božju volju i međusobno govorile:

«Naš dobri Učitelj nije nas utješio ozdravljenjem našeg brata jer to nismo zaslužile, jer to nije bila Njegova volja i volja Njegovog Oca».

Govorili su da sam ih u njihovoj najvećoj potrebi napustio, ozdravljao ali ne njihovog brata. Bilo je i onih koji su im prebacivali njihovu veliku velikodušnost i gostoprimstvo koje su iskazali prema Meni i apostolima. Govorili su da sam ih u njihovoj najvećoj potrebi napustio, ozdravljao ali ne njihovog brata. Bilo je i onih koji su govorili da sam bio nezahvalan, da nisam onaj kojim su Me smatrali u drugim prigodama. Pakleni neprijatelj se služio svom svojom moći kako bi uznemiravao svojim sugestijama i poticao moje protivnike da govore protiv Mene.

Oni su došli do toga da se dvije sestre više ne obaziru na Mene i budu Mi protivne, da se vrate nazad na započeto dobrom putu. Jako su bjesnili protiv Magdalene jer je njeno obraćenje dovelo do gubitka mnogih duša koje su kao one dobro živjele i oslobodile se od zla. Čuo sam sve to i nastavio moliti Nebeskog Oca za dvije sestre da ih podrži svojom milošću i prosvjetli i ojača u njihovoj vjeri. Uistinu, Otac ih je utješio svojom milošću i prosvjetljivao, dao im jakost i postojanost u ljubavi i vjeri prema Meni. U nadi su bile da ću Ja doći utješiti ih. Nisam propuštao moliti moga Oca za svu moju braću posebno za moje sljedbenike da svima udijeli svoju milost, pomogne im Božjim svjetlom u svim prigodama. Vidio sam kako će mnogi biti u mucu na različite načine, kako će ih zlobni narod prekoravati zbog toga što su častili i služili moga Nebeskog Oca i Mene, govoriti im da su u trenutku njihove potrebe napušteni i ostavljeni, te da njihove molitve nisu uslišane. Vidio sam kako će se davao puno truditi svojim sugestijama da padnu u nepovjerenje i nedostatak vjere u Božju dobrotu i milosrđe. Vidio sam u tim prigodama da će se pakleni neprijatelj truditi da potakne ove duše da Me mrze, optužuju kako sam nemilosrdan i okrutan. Molio sam Oca za pomoć ovim dušama Njegovom milošću i za sve one koji će se na takav način mučiti i biti napastovani. Vidio sam da im Otac daruje posebnu pomoć da mogu pobijediti napasnika i predati sve što se događa Nebeskom Ocu koji sve raspoređuje i dopušta. Vidio sam kako će se mnogi okoristiti i dobro poslužiti tom milošću a pakleni neprijatelj biti će zbog toga posramljen i zbunjen. Zbog toga sam jako uživao i zahvaljivao mome Ocu.

A isto tako sam bio ogorčen vidjevši kako će mnogi dopustiti da ih pobijedi pakleni neprijatelj i zli ljudi i neće slušati Božja nadahnuća, te se neće okoristiti milošću koje im Otac daruje, pustit će da ih pobijede njihove strasti i slušati svoje neprijatelje više nego nadahnuća svjetla i milosti ljubaznoga Oca. Tada sam ponovno molio za njih i prikazivao Ocu moje zasluge, molio još više milosti te sam vidio kako će se mnogi obratiti i doći k sebi i u svemu se predati Božjim odredbama, te sam zahvaljivao Nebeskom Ocu. Ali sam bio i ogorčen jer je bio veliki broj onih koji će ovu novu i veću milost zloupotrijebiti. Nakon što sam zadobio sve ove milosti od Nebeskog Oca zahvaljivao sam u ime svih onih koji će je primiti i onih koji su na nju odgovorili. Molio sam Oca da ih utješi svojom milošću, vidio sam kako Otac to i čini i na svemu Mu zahvaljivao i blagoslivljao Ga. Na putu prema Betaniji

.Nakon smrti moga prijatelja Lazara uputio sam se sa svojim apostolima prema Betaniji kako bih učinio čudo. Vidio kako će farizeji još više bijesniti i truditi se na sve načine da Me ubiju jer Mi narod vjeruje i mnogi Mi kliču. Usprkos toga išao sam kako bi izvršio Očevu volju jer je došao trenutak početka moje pregorke muke. Putem sam otkrio učenika izdajnika koji Me je trebao izdati za novac. Koliko muke je trpilo moje srce. Nisam propuštao da se zadržim s njim nasamo, da ga opomenem da pazi da će ga davao i njegova strast pobijediti. Ali Juda nije slušao moje riječi, naprotiv vrijeđao se jer sam ga opominjao.

Kazao sam mu da to činim samo njemu jer će samo on biti izdajnik. I ponovno sam ga opominjao riječima punim ljubavi ali on se hvalio da je vjeran, da nikada nije pao u bilo kakav nedostatak o kojem ga Ja toliko opominjem. Vidjevši kako je Juda bio postojan u svojoj misli i umišljen toliko o sebi Mi jer uzrokovalo preveliku muku jer nije slušao moje opomene. Htio sam učiniti sve što sam mogao sa ovim izdajnikom da bude pažljiv, da ne dopusti da ga pobijedi neprijatelj, ali to ničemu nije koristilo jer od početka nije vjerovao mojim riječima. U osobi Jude vidio sam sve one koji Me neće slušati nego prezirati moje opomene kojim ih opominjem da paze da ne padnu u zablude. Zbog njih sam osjećao veliku muku, molio Oca da ih prosvijetli da shvate da su opomene za njihovo dobro, da budu poslušni i vjeruju opomenama.

Kada im bude mučno, kada ih bude napastovao neprijatelj da budu pripravnici da ne dopuste da budu pobijeđeni. Vidio sam kako će se mnogi okoristiti ovim svjetlom i kako će biti pobjednici protiv svojih neprijatelja i strasti. Ove će Me osobe rado slušati preko onih koji ih budu opominjali i to će im puno pomoći u vrijeme napasti. Zbog toga sam molio Nebeskog Oca da nadahne druge osobe da se trude u svetoj vježbi opominjanja za one koji imaju manjkavosti da ne odustanu. Želio sam da ove osobe iako vide da se ne slušaju njihove opomene ne odustanu, da ustraju, daju dobar primjer i da će na kraju vidjeti dobar ishod svojih opomena ili barem zadobiti puno zasluga zbog ljubavi iskazane prema bližnjemu. Vidio sam da će to Otac učiniti te sam Mu zahvaljivao i osjetio sam utjehu zbog toga. Nastavljajući put prema Betaniji kazao sam učenicima da idemo probuditi Lazara iz sna. Oni nisu pa su Mi govorili da ne trebam zbog toga ići u Betaniju, koliko više što su znali da su Me farizeji i pismoznanci htjeli ubiti. Nisu shvaćali moj govor zbog toga sam im jasno kazao da je Lazar umro. Čudili su se jer sam prije kazao da neće umrijeti, da ta njegova bolest nije smrtna, da Sin Božji treba biti u njoj proslavljen. Ja sam prozvao snom njegovu smrt jer je to smrt pravednika jer dok umire tijelo duša živi u milosti. Razgovarajući sa apostolima i poučavajući približio sam se Betaniji.

Dok sam ulazio u mjesto mnogi su Me prepoznali i obavijestili su Martu da dolazim. Svi su govorili da sam došao kad više ne mogu utješiti dvije ožalošćene sestre i ozdraviti njihovog brata Lazara jer da je već četiri dana u grobu. Ipak, mnogi su se radovali mome dolasku zbog želje da Me vide i slušaju moje propovijedanje, vide čudesa koja činim. Marta, koja je čula o mom dolasku odmah Mi je pošla u susret, obavijestila je Magdalenu koja je bila sa drugim osobama iz Jeruzalema koje su došle posjetiti ih radi smrti njihovog brata. Kad je Marta došla k Meni bila je sva ožalošćena i kazala Mi da je njen brat već mrtav i da sam tu bio prije da on ne bi umro. Odgovorio sam joj:

«Uskrsnut će vaš brat».

Vjerujući da govorim o općem uskrsnuću odgovorila Mi je:

«Ja znam da će uskrsnuti u zadnji dan».

Odgovorio sam joj:

«Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u Mene i ako umre živjet će. Tko vjeruje u Mene neće umrijeti zauvijek».

I kazao sam joj:

«Vjeruješ li u to?»

Ona odgovori da je već vjerovala da sam Ja istinski Sin Božji koji je došao na ovaj svijet. U međuvremenu su već obavijestili Magdalenu koja je bila sa gostima iz Jeruzalema kako bi je utješili. Kazali su joj da sam došao. Ona se odmah podigla i pošla Mi u susret. Oni koji su bili s njom slijedili su je, a kada je došla preda Me sva gorljiva pala je do mojih nogu, kao i obično, i poljubila Me. Oni koji su je slijedili divili su se. Iako je bila sva u patnji zbog smrti svoga brata, plakala kao i njena sestra Marija, ali su plakali i oni koji su tu bili zbog samilosti.

Vidjevši njihovu patnju zaplakao sam. Dopustio sam da moja ljudska narav svjedoči ljubav koju sam imao prema njima, moju samilost. Moje suze nisu bile tajna, kao što ćeš čuti. Magdalena, nakon što se oporavila od plača reče Mi:

«Učitelju, da si bio ovdje moj brat ne bi umro».

Ja sam joj odgovorio da je utješim da je tako htio Bog da bude proslavljen. Svi koji su bili prisutni vidjevši Me kako plačem govorili su:

«Gledajte kako ga ljubi sve do toga da plače zbog njegove smrti i samilosti prema sestrama».

Suze su izazvale veliko čuđenje kod mojih apostola jer nisam bio uobičajen to činiti. Zbog toga su i oni govorili:

«Koliko je naš Gospodin ljubio Lazara te i On plače skupa sa sestrama».

Dok su tu bili ožalošćeni upitao sam gdje je Lazar. I oni su Me doveli do groba. Sestre i drugi su Mi savjetovali da se idem odmoriti jer sam umoran i ožalošćen ali nisam se sa tim slagao. Htio sam poći do mjesta gdje je bio pokojnik. Odveli su Me do groba gdje su Me slijedile sve osobe koje su htjele vidjeti što ću učiniti. Ja, kao i obično sam ih poučavao mojom mudrošću zbog koje su svi bili zadivljeni. Molio sam Oca da vrati brata Lazara iz smrti dvjema ožalošćenim sestrama, da to učini na moju zapovijed, da mu se duša ponovno vrati u tijelo, da na takav način moj Otac bude proslavljen.

Da svatko shvati da sam Ja istinski Mesija koga je On poslao i da svi vide da su život i smrt u mojoj vlasti, da Mi je On dao tu vlasti te da se mnogi obrate od onih koji su tu bili prisutni. Otac Mi je rado sve udijelio što sam molio. U Lazarovoj smrti vidio sam sve one koji će umrijeti i milosti zbog grijeha ali će zatim ponovno oživjeti Božjom milošću. Vidjevši smrt tolikih duša s velikom mukom sam plakao i prikazivao suze Nebeskom Ocu jer su one imale beskrajne vrijednost. Otac se udostojao udijeliti ono što sam Ga molio tj. da bude velikodušan u davanju svoje milosti raskajanom grešniku, da mu udijeli milost obraćenja i svjetlo da spozna svoje grijeha. Vidio sam da će to Otac i vjerno činiti snagom prikazanja koje sam Ja činio i koja su Njemu bila jako draga. Vidio sam sve one duše koje će uskrsnuti na život milosti te sam bio jako utješeni i zahvaljivao Ocu.

Ali sam bio ogorčen vidjevši kako će mnogi zloupotrijebiti te milosti i ostati pokopani u njihovim nepravdama i mrtvi milosti. Zbog njih sam ponovno plakao i pokazivao Ocu moje molitve da im udijeli još više milosti onima koji se nisu htjeli obratiti. Vidio sam kako Otac daje tu veliku milost svim otvrdlima i kako se ipak će se ipak mnogi promijeniti i vratiti na život u milosti te sam se i Ja radovao i zahvaljivao Ocu. Ali sam bio i ogorčen vidjevši mnoštvo onih koji će ostati zatvoreni i pokopani u svojim grijesima i zlobi i koji nikada neće ponovno uskrsnuti na život milosti. Shvatio sam da će Lazarovo uskrsnuće jako razbjesniti pismoznance, farizeje, svećenike i starješine još više protiv Mene te da će održati veliki savjet i odrediti da treba tražiti sve načine da Me se ubije. Usprkos toga nisam propustio učiniti čudo iako će to njima biti razlog da Mi oduzmu život. Zbog toga sam molio Oca da udijeli snagu i milost svoj mojoj braći i sljedbenicima da čine dobro bližnjemu iako shvaćaju da će zbog morati trpjeti progonstva i muke, pa i onda ako bi ih to stajalo života da budu postojani i sigurni za vječnu nagradu koja će im biti udijeljena u Nebeskom kraljevstvu. Vidio sam kako će mnogi podnositi te muke i progonstva, pa i samu smrt od ruku nepravdenika zbog dobra koje su činili bližnjima, bilo materijalnog bilo duhovnog dobra. Za njih sam ponovno molio Oca da im da preobilje milosti i svojih Božanskih darova i pomoći. Vidio sam kako to Otac čini s puno ljubavi a Ja sam Mu zahvaljivao u ime svih.

Došli smo do groba gdje je ležao pokojnik i naredio sam da se makne kamen s groba. Odgovorili su Mi da se mrtvac već raspada, da su već prošla četiri dana od njegovog ukopa. Ipak su poslušali moju zapovijed. Kad su digli kamen s groba podigao sam oči prema nebu, ponovno zazvao pomoć moga Nebeskog Oca, to sam učinio ne zato što nisam imao vlast nad životom i smrću, budući da sam bio Bog jednak Ocu, nego kako bi pokazao da u svemu sam

Njegov Sin i Njemu podložan. Zahvaljivao sam za vlast koju Mi je dao i zapovjednim glasom kazao:

«Lazare, izaći van!»

Na isti način sam zapovjedio duši da se vrati u njegovo tijelo da se vrati u potpunu snagu. Nakon što sam izrekao te riječi pokojnik se odmah podigao i izašao iz groba potpuno zdrav. Naredio sam da ga razriješe od povoja kojim su uobičavali pokrivati mrtvace a on je odmah počeo hodati i slaviti Mene i mog Nebeskog Oca što Me poslao na svijet. Svi su se divili, bili puni čuđenja, slavili Me, a moj Otac je bio proslavljen u Meni. Dvije sestre prepune utjehe veličale su Nebeskog Oca i Mene i govorili javno da sam Ja pravi Mesija i Sin Božji. Mnogi od prisutnih su povjerovali u Mene, slavili moga Oca koji Mi je dao tu moć i govorili:

«Ovo je uistinu obećani Mesija. Njegova djela su čudesna što se tako jasno pokazuje».

Zahvaljivao sam Ocu i pošao sa svima prisutnima u kuću Marte i Marije i njihovog brata. Za vrijeme putovanja pripovijedao sam o veličinama moga Oca i Njegovoj moći, mudrosti, dobroti i svim Njegovim svojstvima. Sav narod je dotrčao iz mjesta da vide uskrslag Lazara jer se odmah pronio glas i svi su se čudili. Nazivali su Me velikim prorokom i obećanim Mesijom.

"Marta, Marta, brineš se za mnogo toga"

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Odmah shvaćam da smo još oko lika Magdalene, jer najprije vidim nju, u jednostavnoj haljini ružičastoplave boje kao što je sljezov cvijet. Nikakva dragocjena nakita, kose su jednostavno u pletenicama skupljene na zatiljku. Izgleda mlađa nego kad je bila pravo remek-djelo toalete. Nema više oko bezobrazno kao kad je bila "grešnica", niti utučen pogled kao kad je slušala prisposobu o ovci, ni postuđen pogled svjetlucač od plača kao kad je bila u farizejevoj dvorani. Sada joj je oko mirno, ponovno bistro kao oko djeteta, a u njemu odsijeva spokojan osmijeh.

„Naslonjena na jedno stablo blizu međe posjeda u Betaniji i gleda na cestu. Čeka. Zatim radosno vikne. Okrene se prema kući i viče snažno, da je čuju, viče sa svojim divnim baršunastim i strastvenim glasom što ga je nemoguće ne prepoznati: "Stiže! Marta, pravo su nam kazali. Rabbi je ovdje!" I potrči da otvori teška rešetkasta vrata koja škripaju. Ne da vremena slugama da to učine i izađe na cestu ispruženih ruku kao što čini dijete prema majci i s povikom radosti pune ljubavi: "O Rabboni moj!" I spusti se ničice k Isusovim nogama ljubeći mu ih u prašini ceste.

"Mir tebi, Marijo. Dolazim počiniti pod tvojim krovom."

"O Učitelju moj!" ponovi Marija podigavši lice s izrazom poštovanja i ljubavi koji toliko govori. U njemu je zahvaljivanje, blagoslivljanje, radost, poziv da uđe, likovanje stoga što ulazi.

Isus joj je stavio ruku na glavu i čini se da je još jednom odrješuje.

Marija ustane i uz Isusa uđe u ograđeni posjed. Uto su dotrčali sluge i Marta. Sluge s vrčevima i čašama. Marta samo sa svojom ljubavlju. Ali je tako velika.

Apostoli, ugrijani, piju svježa pića što ih sluge miješaju. Htjeli bi dati ih najprije Isusu. Ali ih je Marta pretekla. Uzela je jednu čašu punu mlijeka i ponudila je Isusu. Mora da zna da mu se vrlo sviđa.

Kad su se učenici okrijepili, Isus im kaže: "Idite obavijestiti vjerne. Uvečer ću im govoriti."

Apostoli se raspše u raznim smjerovima netom su se našli izvan vrta.

Isus ide prema kući između Marte i Marije.

"Dođi, Učitelju" kaže Marta. "Dok Lazar dođe, odmori se i okrijepi."

Kad stupe u jednu svježiju sobu koja gleda na sjenoviti trijem, vrati se Marija koja se bila udaljila brzim korakom. Vrati se s krčagom vode, a za njom ide jedan sluga koji nosi umivaonik. Ali Marija hoće da opere Isusove noge. Odriješi prašne sandale i dade ih sluzi da

ih donese natrag čiste, skupa s ogrtačem koji je također dala da se otrese prašina s njega. Zatim uroni noge u vodu koja je od neke mirodije lagano ružičasta, otare ih, poljubi ih. Potom promijeni vodu i pruži čistu Isusu za ruke. I dok čeka slugu sa sandalama, klečeći nagnuta na pete na sagu do Isusovih nogu miluje ih i prije no što mu stavi sandale poljubi ih još jednom govoreći: "Svete noge, koje ste tako mnogo hodile tražeći mene!"

Marta, čija ljubav je praktičnija, ide na ono što je ljudski korisno pa pita: "Učitelju, tko će doći, osim tvojih učenika?"

A Isus: "Još ne znam točno. Ali možeš pripremiti za drugu petoricu, osim apostola."

Marta otiđe.

Isus izađe u svježi vrt pun hladovine. Obučen je jednostavno u svoju tamnoplavu haljinu. Ogrtač, što ga je Marija brižljivo složila, ostane na jednoj škrinji u sobi. Marija izađe skupa s Isusom. Idu puteljcima dobro održavanima, između rascvjetanih gredica, sve do ribnjaka koji izgleda kao zrcalo što je palo u zelenilo.

Vrlo bistru vodu jedva probije tu i tamo srebrno praćakanje nekoje ribe i kišica veoma tanahnoga visokog mlaza koji je u sredini. Sjedala su kraj širokog bazena koji naliči na jezerce i iz kojega kreću maleni kanali za navodnjavanje. Štoviše, mislim da jedan od njih puni ribnjak, a da se ostali, maleni, odvodni kanali upotrebljavaju za navodnjavanje.

Isus sjedne na jedno sjedalo koje je smješteno upravo uz rub bazena. Marija sjedne do njegovih nogu na zelenu i dobro gajenu travu. U početku ne govore. Isus očito uživa u tišini i počinku u svježini vrta.

Marija uživa gledajući Ga.

Isus se igra bistrom vodom u bazenu. Umače prste u nju, češlja je s njima dijeleći je na malene brazde, zatim pušta da se čitava ruka umoči u tu čistu svježinu. Kaže: "Kako je lijepa ova bistra voda!"

A Marija: "Veoma ti se sviđa, Učitelju?"

"Da, Marijo. Zato što je tako bistra. Gledaj. Nema traga blatu. Tu je voda, ali je tako čista te se čini da nema ničega, kao da nije tvar, nego duh. Možemo na dnu čitati riječi što ih ribice kažu jedna drugoj."

"Kao što se čita na dnu čistih duša. Zar ne, Učitelju?" I uzdahne Marija. U tom uzdahu je skriveno žaljenje.

Isus čuje prigušen uzdah i čita žaljenje prikriveno osmijehom i odmah liječi Marijinu muku.

"Gdje imamo čiste duše, Marijo? Lakše je da jedno brdo hodi nego da se jedno stvorenje znade održati čistim s tri čistoće. Mnogo toga se vrze oko odrasloga čovjeka i kvasa. I ne može se uvijek spriječiti da ne prodre i u nutrinu. Jedino djeca imaju anđeosku dušu, dušu što je njihova nevinost čuva od spoznaja koje se mogu promijeniti u blato. Zbog toga ih tako jako volim. U njima vidim odraz beskrajne Čistoće. Jedino oni nose sa sobom tu uspomenu na Nebesa.

Moja Majka je Žena djetinje duše. Još više: ona je Žena anđeoske duše. Onakva kakva je bila Eva kad je izašla iz ruku Očevih. Pomišljaš li, Marijo, što mora da je bio prvi ljiljan koji je procvao u zemaljskom vrtu? Vrlo su lijepi i ovi koji prave uski sag oko ove vode. Ali prvi koji je izašao iz ruku Stvoriteljevih! Da li je bio cvijet, ili je bio dijamant? Da li su ono bile latice ili listovi od najčišćeg srebra? Ipak je moja Majka čišća od toga prvog ljiljana koji je namirisao vjetrove. A njezin miris netaknute Djevice ispunja nebo i zemlju, i tako će biti u vijeke vjekova.

Raj je svjetlo postojano i sklad. Ali kad se u njemu Otac ne bi naslađivao motreći Svu lijepu koja od zemlje čini raj, ah kad raj ubuduće ne bi mogao imati živi Ljiljan u čijem krilu su tri ognjena pestića božanskoga Trojstva, svjetlost, miris i sklad što su radost raja, bili bi smanjeni za polovicu. Čistoća Majke bit će dragi kamen Raja. Ali Raj je bezgraničan! Što bi rekla o kralju koji bi imao samo jedan dragi kamen u svojoj riznici? Ma bio to i Dragi kamen u pravom smislu?

Kad Ja otvorim vrata Kraljevstva nebeskoga ... ne uzdiši, Marijo, radi toga sam Ja došao - ući će mnogo duša pravednika i djece, kao bijeli trak za grimizom Otkupitelja.

Ali će ih još biti premalo da napuče dragim kamenjem nebesa i da ustanove građane vječnoga Jeruzalema. A kasnije ... kad ljudi spoznaju Nauk Istine i Posvećenja, kad moja Smrt vrati Milost ljudima, kako bi odrasli mogli postići Nebesa ako je siromašan ljudski život trajno blato koje onečišćuje? Zar će moj Raj dakle pripadati samo djeci? O ne! Treba znati postati kao djeca. Ali Kraljevstvo je otvoreno i odraslima.

Kao djeca ... Evo čistoće. Vidiš li ovu vodu? Čini se daje vrlo bistra. Ali pazi: dovoljno je da s ovim štapićem od site uzburkam njezino dno da se eto uzmuti. Pojave se otpaci i blato. Njezin kristal postane blijedožut i nitko je više ne bi pio. Ali ako uklonim situ, vrati se mir i voda malo—pomalo opet postane bistra i lijepa. Sita, to je grijeh. Tako je s dušama. Kajanje je, vjeruj, ono što pročišćava ...".

Bane Marta zadihana: "Zar si još ovdje, Marijo? A ja se tako umaram! ... Vrijeme prolazi. Uzvanici će brzo doći, a toliko toga treba uraditi. Sluškinje su kod kruha, sluge deru i peku meso. Ja spremam posuđe, stolove i piće. Ali još treba ubrati voće i pripremiti vodu s metvicom i s medom."

Marija sluša i ne sluša sestrine tužaljke. S blaženim osmijehom i dalje gleda Isusa, ne mičući se sa svoga mjesta.

Marta prizove Isusa u pomoć: "Učitelju, gledaj kako sam ugrijana. Čini li Ti se pravednim da se ja sama mučim? Reci joj Ti da mi pomogne." Marta je doista uzrujana. Isus je gleda sa smiješkom napola blagim, a napola ponešto ironičnim, bolje: šaljivim. Na to se Marta malko uzruja: "Ozbiljno kažem, Učitelju. Gledaj je kako dangubi dok ja radim. A ima tu i koji vidi...".

Isus postane ozbiljniji: "Nije dangubljenje, Marto. To je ljubav. Dangubljenje je bilo prije. I ti si toliko plakala zbog onoga nedostojnoga dangubljenja. Tvoj plač davao je još više krila mome hodu da je spasim Sebi i da je vratim tvojoj čestitoj ljubavi. Zar bi joj ti htjela priječiti da ljubi svoga Spasitelja? Zar bi dakle voljela da je daleko odavle da ne vidi gdje radiš, ali daleko i od Mene? Marta, Marta! Moram li dakle reći da te je ona /i Isus joj stavi ruku na glavu/ došavši tako izdaleka natkrilila u ljubavi? Moram li dakle reći da je ona koja nije znala nijednu riječ dobra sada učena u ljubavi? Ostavi je u njezinom miru! Bila je tako bolesna! Sada je oporavljenica koja ozdravlja pijuci piće koje ju jača. Bila je toliko mučena ... Sada, kad je izašla iz mračnoga sna, gleda oko sebe i u sebe i otkriva sebe novu, i otkriva jedan divni svijet. Pusti neka ostane sigurna u tomu. S tim svojim 'novim' mora zaboraviti prošlo i steći vječno ... Neće se to steći jedino radom, nego s klanjanjem, dobit će nagradu tko daje komad kruha apostolu i proroku. Ali dvostruku će dobiti onaj koji zaboravi i hraniti se da bi me ljubio, jer će imati veći duh nego tijelo, a duh će imati jači glas od glasa i dopuštenih ljudskih potreba. Brineš se za mnogo toga, Marto. Ona samo za jedno. Ali je to ono što je dovoljno njezinom duhu i osobito njezinome i tvome Gospodinu. Ne brini se za beskorisne stvari. Povedi se za svojom sestrom. Marija je bolji dio izabrala. Onaj koji joj se nikada neće oduzeti. Kad sve kreposti prestanu, jer više neće biti potrebne građanima Kraljevstva, jedina ljubav će ostati. Ona će uvijek ostati. Jedina. Vladarica. Ona, Marija, nju je izabrala i nju je uzela za svoj štiti i putnički štapić. S njom će, kao na anđeoskim krilima, doći u moje Nebo." Marta pogne glavu i ponižena otiđe.

"Moja sestra Te veoma ljubi i muči se da Ti iskaže počast...", kaže Marija da je ispriča.

"Znam, i bit će nagrađena za to. Ali joj je potrebno da se pročisti od svoga ljudskoga mišljenja, kao što se pročistila ova voda. Gledaj kako se opet razbistrila dok smo razgovarali. Marta će se pročistiti po riječima koje sam joj rekao. Ti... po svome iskrenom kajanju."

"Ne, po tvome oprostjenju, Učitelju. Nije bilo dovoljno moje kajanje da opere moj veliki grijeh."

"Bilo je dovoljno, bit će dovoljno i tvojim sestrama koje će te slijediti. Svima siromašnim bolesnicima duhom. Iskreno kajanje je filter koji pročišćuje, a ljubav je pak tvar koja čuva od svakoga novoga zagađivanja. Eto, zato će oni koje život učini odraslima i grešnicima moći ponovno postati nevini poput djece i poput njih ući u moje kraljevstvo. Sada idimo u kuću. Da Marta ne ostane previše u svojoj boli. Odnosimo joj naš osmijeh Prijatelja i sestre."

Isus kaže:

"Ne treba tumačenja. Prisposoba o vodi tumač je kako kajanje djeluje u srcima. Tako imaš potpun ciklus o Magdaleni . Od smrti na život. Preporođena je. Vidjela si je gdje poput cvjetne biljke diže iz blata peteljku svoga novoga cvijeta sve više uvis, a potom kako cvijeta za Mene, kako miriše za Mene, kako umire za Mene. Vidjela si je kao grešnicu, potom kao žednu koja pristupa k Izvoru, zatim kao raskajanu, potom kao pomilovanu, onda kao ljubiteljicu, potom samilosnu nad ubijenim tijelom svoga Gospodina, zatim kao sluškinju Majčinu, koju ljubi zato što je moja Majka, napokon kao pokornicu na pragu svoga raja.

Duše koje se bojite, učite čitajući život Marije iz Magdale ne bojati se Mene.

Duše koje ljubite, učite od nje ljubiti serafskim žarom.

Duše koje ste zalutale, učite od nje Znanje koje čini spremnima za Nebo.

Blagoslivljam vas sve da vam pomognem uspinjati se.

Idi u miru."

U Betaniji

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Kad smo došli u Betaniju, svi su Me primili vrlo rado, poglavito oni kojima sam prije propovijedao. Posjetili smo Martu i Magdalenu koje su nas željno čekale. Čim sam ušao u njihovu kuću, Magdalena se bacila do mojih nogu i plakala. Izlijevala je svoju bol i ljubav. Moje srce je jako uživalo vidjevši je tako raskajanu i spremnu za ljubav. Na tome sam zahvaljivao Ocu. Marta i Lazar su Me jako ljubazno primili i zahvaljivali za obraćenje svoje sestre.

Marta Me jako ljubila i sva je bila brižna da pripravi hranu Meni i apostolima i dopuštala svojoj sestri da bude do mojih nogu i sluša moje pouke. Svo vrijeme dok sam bio u Betaniji u njihovoj kući Magdalena Me nije ostavljala. Svaki puta kada bih išao propovijedati narodu, ona me slijedila sa sestrom i svima iz kuće. Jako je uživala slušajući moje riječi i pouke koje su joj se duboko urezivale u duh i srce. Ona je uživala blagost i slast moje osobe. Zbog toga se nije nikada udaljavala od Mene.

Mnogi su došli u Betniju vidjeti Magdalenu koja se obratila slušajući moje propovijedi. Među njima su bili i neki Magdalenini ljubavnici. Kada su vidjeli kako se promijenila i prezirala stvari koje je prije toliko ljubila i čuvši moje propovijedi, i oni su bili zbunjeni i po njenom uzoru neki su se raskajani obratili. A pakleni neprijatelj je bjesnio bilo zbog gubitka Magdalene, bilo zbog onih koji su je nasljeđovali i htjeli ostaviti grijeh i uputiti se putem krjeposti. Zbog toga je davao čas jednoga, čas drugoga, one koje je imao u svojoj vlasti, poticao na mržnju prema Meni.

Ali nije uspijevaao jer sam svojim riječima svima ukazivao na istinitost svoga nauka. Ali bilo je i onih koji su pristajali uz neprijatelja, progonili Me i loše govorili o Meni, prezirali moja djela. Ipak kada su čuli moje propovijedanje, bili su zbunjeni. Jako sam se trudio dok sam bio u Betaniji, bilo u propovijedanju, bilo u poučavanju puta istine. I moji su apostoli poučavali narod. Činio sam mnoga čudesa kako bih utvrdio narod u vjeri u moj nauk. Prikazivao sam Ocu sve napore i molio Ga zbog ljubavi koju ima prema Meni da udijeli svjetlo i milost tim ljudima a Otac Me tješio čineći sve ono što sam molio. Vrijeme koje mi je

ostalo nakon propovijedanja iskoristio sam tako što sam poučavao Magdalenu u njevoj kući dok su apostoli poučavali narod.

Marta je trpjela neko vrijeme da Magdalena bude neprestano sa Mnom i sluša moje riječi, ali zatim je i ona imala želju biti sa Mnom, i slušati Me. Bilo je i nekih drugih osjećaja, njoj se činilo da je njena sestra ta kojoj više iskazujem pažnju i da Mi je draža. Marta se toliko brinula pripremiti hranu i sva se tome posvećivala jer Me jako ljubila. Išla je pripremiti hranu, ali je očekivala da joj pomogne i Magdalena, a Magdalena je samo mislila na to da sluša moje riječi, a svu drugu brigu prepustila sestri. Marta je jednoga dana, kada ju je savladala ljubomora, došla i požalila se na sestru što je ostavlja samu da o svemu sama skrbi te Mi je rekla da naložim Magdaleni da joj ide pomoći. Ja sam je opomenuo zbog njezine prevelike brige za vremenite stvari, a ona se dosta uznemirila.

Kako bih joj pomogao shvatiti kako je njena briga prevelika i kako je muči ljubomora, iako toga nije bila svjesna, kazao sam joj da je samo jedna stvar potrebna i da je Marija izabrala bolji dio koji joj nitko ne će moći oduzeti. Tako je Marta ponovno zadobila mir i bila manje brižna oko tjelesnih stvari, a više se trudila slušati moj nauk i riječi. Ona je to uistinu i činila. Molio sam Oca da pomogne svima shvatiti istinitost ovih riječi da vide kako su previše brižni za materijalne i tjelesne stvari, a zapostavljaju dušu pod isprikom da je hrana potrebna i tome se posvećuju s previše brige, a zaborave brigu za svoju dušu i duhovna dobra. Molio sam Oca da udijeli svima svjetlo da shvate svoje zablude i uvide svoju sljepoću. Vidio sam da će Otac to učiniti te će se mnogi okoristiti tim svjetlom i ne će se previše brinuti za tijelo, nego više za vlastitu dušu kako bi je nahranili potrebnim spoznajama i uzdržali je u životu milosti. Vidio sam mnoštvo onih koji misle samo na uzdržavanje svoga tijela i potpuno zaboravljaju dušu. Zbog njih sam jako trpio.

Ponovno sam molio Oca da ih prosvijetli, potakne da se više brinu za svoju dušu i vidio sam kako Otac to čini i kako će im udijeliti milosti, ali će mnogi to zapostaviti i ne će se okoristiti svjetlom, dopustit će da ih zavedu brige za vremenite stvari i za sve ono što je u stvari suvišno za uzdržavanje tijela.“

Pozdrav Lazara, Marte i Magdalene

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

Poslije večernje molitve zadržao sam se ponovno u kući i nakon što smo svi zajedno jeli, zahvalio sam za ustrajnost u službi Nebeskom Ocu i u opsluživanju Njegovog zakona. Svi su bili pažljivi, slušali su Me sa suzama u očima. Nakon govora povukao sam se na odmor, samo Me slijedila Magdalena. Zadržala se veliki dio noći kako bi slušala razgovor između Mene i moje Majke. Magdalena je bila toliko gorljiva u ljubavi da dok sam bio u njihovoj kući, nije dopuštala da budem daleko od nje.

Kušala je slast i blagost mojih riječi. Zbog toga Me trajno željela slušati, a Ja sam joj to dopuštao da uživa u duhovnoj blagosti, da sve više upozna ispraznost i gorčinu stvari ovoga svijeta. Tu se zadržala neko vrijeme i slušala moje pouke, a zatim Me ostavila samog sa mojom Majkom i povukla se.

Nakon razgovora sa mojom predragom Majkom, dan prije moga odlaska, kazao sam Lazaru i dvjema sestrama da moram poći dalje propovijedati kako bih ispunio volju svoga Nebeskog Oca. Na ove riječi oni su jako plakali, posebno Magdalena koja Me gorljivo voljela. Ja sam ih tješio govoreći da im za nekoliko dana ostavljam svoju Majku te da ću se na poseban način brinuti za njih. U slučaju neke potrebe neka Me obavijeste i Ja ću ih doći utješiti. Puno sam razgovarao sa njima, kazao puno toga da ih ojačam i utješim, tražio sam od njih da uvijek mole moga Nebeskog Oca za obraćenje grješnika, da sav narod prihvati poziv na obraćenje i vjeruje mome nauku.

Pošto sam utješio i potakao Martu, Magdalenu i Lazara, povukao sam se na molitvu i zadržavao se sa svojim Nebeskim Ocem, sve Mu preporučivao, na poseban način Magdalenu da se okoristi dobročinstvima Njegove milosti, Njegovim svjetlom, da bude vjerna u Njegovoj službi i ljubavi, u opsluživanju Božjeg zakona i svega onoga što sam je poučavao. Otac Mi je obećao ovu milost a Ja sam Ga još molio u ime sve svoje braće i svih naroda koji će prihvatiti moj nauk da im udijeli milost ustrajnosti. Vidio sam kako moj Otac u svojoj najvišoj providnosti daje svima milost i svjetlo da ostanu vjerni u Njegovoj službi. Mnogi će ostati vjerni i Ja sam se tome radovao i zahvaljivao Nebeskom Ocu, ali sam isto tako vidio mnoštvo onih koji će zloupotrijebiti sve darove i ohladnjeti u službi i ljubavi prema mome Nebeskom Ocu.

Zbog njih sam trpio i molio Oca da im udijeli nove i veće milosti. Vidio sam da će se zbog ove nove milosti neki promijeniti, i na tome sam zahvaljivao Ocu. Vidio sam mnoge muke i patnje koje su Mi bile pripravljene u službi propovijedanja i velikodušno sam ih prihvatio kako bih izvršio volju svoga Oca i sve Mu to prikazivao kao nadoknadu za uvrede kojim Ga vrijeđaju moja braća. Pismoznanci i farizeji su se radovali zbog mog odlaska iz Jeruzalema i željeli su da umrem u svojim patnjama ili da Me netko ubije. Odlučili su da će trajno slati svoje službenike kako bi znali što radim i kamo idem i da sve nagovaraju da ne vjeruju mojim riječima jer sam zavodnik i po đavlu činim tolike stvari jer sam opsjednut. Mnoge druge ružne stvari su govorili o Meni.

O, kolike muke sam proživljavao u svom srcu zbog ovih uvreda i progonstava, ali sam to prikazivao Ocu i molio da ublaži svoju pravednu srdžbu prema njima i Otac Me uslišavao jer su Mu bila draga ova moja prikazanja koja sam činio kao nadoknadu za grijeha i uvrede zlobnika.

Zahvalio sam Lazaru, Marti i Mariji na svoj njihovoj ljubavi i poštovanju koje su pokazali prema Meni, prema mojoj dragoj Majci i apostolima. Rekao sam da će dobiti vječnu nagradu i poticao na ljubav i vjernost Nebeskom Ocu i prema Meni njihovom Učitelju. Preporučio sam im moju predragu Majku. Njihova srca su bila ranjena patnjom zbog mog odlaska te su plakali i uzdisali, posebno Magdalena koja Me jako ljubila i druge pobožne žene koje su pratile moju Majku. Sve sam ih utješio obećanjem da ću uskrsnuti trećeg dana ali Magdalena Me molila da joj udijelim milost da bude prisutna kod moje smrti i Ja sam joj to obećao uključujući i žene koje su bile u društvu moje ožalošćene Majke. Marija je bila do svojih noga izlivala je bol svoga srca i ljubav koju je imala prema Meni.

Došao je trenutak da se zaputim, sve sam blagoslovio a oni su ostali ožalošćeni. Dok sam govorio ženama moja Majka je razgovarala na strani sa mojim apostolima, poticala ih na ljubav i vjernost prema Meni, njihovu Gospodinu i Učitelju te ih molila da Me ne napuste u zadnjem trenutku moga života, da se pokažu pravi učenici i vjerni prijatelji. Svi su to svečano obećavali samo je zlobni Juda bio neosjetljiv na sve. Ona Mi je na poseban način preporučila moga izdajnika kojeg je poticala na samilost ali on se nije tome prepuštao. Ostavo je otvrdnut u sebi. Moja draga Majka je bila jako ožalošćena. Molila je zatim Ivana, kojeg sam Ja jako ljubio, da dođe i kaže joj što će se Meni dogoditi. Moj vjerni učenik je to obećao i vjerno izvršio.“

Isusova smrt na križu - Marija Valtorta

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Tama postaje sve gušća. Jeruzalem iščeznu potpuno. I sama Kalvarija izgleda da nestaje sa svojim obroncima. Samo se vršak vidi, skoro kao da ga tmine drže tako visoko da se prihvati jedino i posljednje preostalo svjetlo, stavljajući ga kao za prinos, s njezinim božanskim trofejem (znakom pobjede), nad barom tekućeg oniksa, da bi ga vidjela ljubav i mržnja.

I iz svjetla, koje više nije svjetlo, dolazi Isusov tužan glas: »Žedan sam!«
Tu je, stvarno, vjetar što ožednjuje i zdrave. Neprestani vjetar, sada žestok, pun prašine, hladan, zastrašujući. Zamišljam kakvu žestoku bol mora da je zadavao svojim žestokim puhanjem plućima, srcu, Isusovu grlu, njegovim hladnim, obamrlim, ranjenim udovima. Ali, baš sve se pokrenulo da muči Mučenika.

Jedan vojnik ide k posudi u koju su pratiodci krvnika stavili ocat sa žuči, da bi se tom gorčinom povećalo izlučivanje sline kod kažnjenika. Uzima spužvu umočenu u tekućinu, natakne je na tanku, ali ipak čvrstu trsku, koja je već spremna tu blizu, i pruži spužvu Umirućemu. Isus se pruži željan prema spužvi koja mu prilazi. Slični na izglednjelo nejače koje traži majčinu bradavicu.

Marija, koja vidi i sigurno na to pomišlja, jeca, oslanjajući se na Ivana: »Oh, a ja mu ne mogu dati ni kapi plača... Oh, grudi moje, zašto ne curite mlijekom? Oh! Bože, zašto, zašto nas tako napuštaš? Jedno čudo za moje Stvorenje!«

»Tko će me podignuti da mu utažim žeđ svojom krvlju, budući da mlijeka nemam?«
Isus, koji je željno sisao trpko i gorko piće, naglo okrene otrovanu glavu zbog odvratnosti od njega. Mora da Ga je, iznad svega, izjedalo ranjene i ispucane usne. Povuče se, klone, prepuštaše.

I sve slabije, kao da se opet pretvara u djetinji jecaj, biva zazivanje: »Mama!« I jedna šapuće: »Da, zlato, ovdje sam«. A kada ga zastrti pogled ponuka da kaže: »Mama, gdje si? Više te ne vidim. Zar me i ti ostavi?«, a nije to prava riječ, nego šaputanje koje jedva može čuti, više srcem nego sluhom, onaj koji hvata svaki uzdah Umirućeg, Ona reče: »Ne, ne, Sine! Ne napuštam te ja! Slušaj me, dragi... Mama je ovdje, ovdje je... i jedino se muči što ne može doći tamo gdje si Ti...«

To je razdiranje srca... I Ivan nezadrživo plače. Isus mora da čuje taj plač. Ali ništa ne kaže. Mislim da zbog nastupajuće smrti govori kao u deliriju i da niti ne zna što kaže i, na žalost, niti shvaća ohrabrenje majčino ni ljubav Miljenika.

Tišina. Zatim u potpunoj tami jasna riječ: »Sve je izvršeno!«, i zatim disanje sa sve većim hropcem, sa sve dužim stankama šutnje između jednog i drugog hropca.

Vrijeme prolazi u tom tjeskobnom ritmu. Život se vraća kada je zrak prekinut hrapavim drhtajem Umirućeg ... Život prestaje kada se ovaj bolan zvuk više ne čuje.

Muka ti je čuti ga ... muka ti je ne čuti ga ... Kaže se: »Dosta tog trpljenja!« i kaže se: »Oh, Bože, neka to ne bude posljednji dah!«

Sve Marije plaču, s glavom protiv vitlala što nanosi zemlju. I dobro se čuje njihov plač, jer sad sva svjetina šuti da može čuti hropce Umirućeg.

Još jedna šutnja. Zatim je, s beskrajnom blagošću, s gorućom molitvom izgovorena prošnja: »Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj!«

Zatim, evo posljednje Isusove boli. Žestok grč, koji izgleda da hoće otrgnuti od drva tijelo pribijeno s tri čavla, diže se do tri puta od nogu do glave, prolazi svim jadnim, izmučenim žilvicama; podiže tri puta na neobičan način donji dio tijela, zatim ga ostavi nakon što ga je raširio, kao da mu je isprevrnuo utrobu, i ona padne i udubi se kao da je ispražnjena; uzdigne, naduje i tako silno stegne grudni koš da se koža uvuče između rebara, a rebra se napinju, pokazujući se ispod kože, i ponovno otvaraju rane od bičevanja; od toga mu se glava okreće žestoko jedan, dva, tri puta unatrag i jako udara u drvo, steže u jednom grču sve mišiće lica naglašavajući skretanje ustiju u desno, i čini da se širom otvore očni kapci pod kojima se vidi okretanje očne kugle i pokazuje se bjeloočnica. Napinje se cijelo tijelo; u posljednjem od ta tri grča ono je kao nategnuti luk, koji dršće, užas je to gledati, a zatim moćan krik, nezamisliv za ono iscrpljeno tijelo, otme se, razdire zrak, »veliki krik« o kome govore Evanđelja, a koji je prvi dio riječi »Mama« ... i više ništa.

Glava pade na grudi, tijelo naprijed, prestaje drhtanje, prestaje disanje. Izdahnuo je.

Zemlja odgovori na krik Ubijenoga sa zastrašujućom tutnjavom. Izgleda kao da iz tisuće trubača divovi izvlače jedan jedini zvuk, a k ovom strahovitom akordu evo pojedinih

izdvojenih nota, razdirućih munja što paraju nebom u svim pravcima, padajući na grad, na Hram, na svjetinu... Mislim da će tu biti onih što su gromom ošnuti, jer su gromovi padali direktno na svjetinu... Munje su jedino isprekidano svjetlo koje dopušta da se vidi.

I zatim odmah, dok još traju paljbe gromova, zemlja se potrese u vohoru ciklonskog vjetera. Potres i strahoviti zračni vohor spajaju se da bi dali apokaliptičku kaznu huljiteljima. Vrh se Golgote talasa i pleše kao tanjur u ruci luđaka, pod okomitim i vodoravnim udarcima što toliko potresaju tri križa da izgleda da ih moraju prevrnuti

Longin, Ivan, vojnici. Čvrsto se hvataju za što mogu i kako mogu da ne bi popadali. Ali Ivan, dok jednom rukom hvata križ, drugom podržava Mariju koja mu se od boli i od neprestanog ljuljanja naslonila na srce. Ostali vojnici, a naročito oni na strani koja se naglo ruši, morali su se skloniti u sredinu da ne bi bili bačeni dolje sa strmeni. Razbojnici urlaju od straha, svjetina urla još više i htjela bi pobjeći. Ali ne može. Padaju jedni preko drugih, gaze se, strovaljuju se u raspukline tla, ranjavaju se, kotrljaju se po padini, poludjeli.

Do tri puta ponavljaju se zemljotres i orkanski vohor, a zatim nastane potpuna nepomičnost mrtvog svijeta. Samo munje, ali bez grmljavine, još presijecaju nebo i rasvjetljaju prizor kako Židovi bježe u svim pravcima, s rukama u kosi, ili pruženima naprijed, ili podignutim u nebo, koje su do tada izrugivali, a kojega se sada plaše. Tama se ublažuje sumračnim svjetlom, koje potpomognuto tihim i magnetičnim sijevanjem, dopušta da se vidi kako mnogi ostadoše na tlu: mrtvi ili onesviješteni, ne znam. Jedna kuća gori unutar zidina i plamenovi se dižu uspravni u nepomičnom zraku, stavljajući jednu točku crvenog svjetla na zeleno pepeljastu boju atmosfere.

Marija podiže glavu s Ivanovih grudi i gleda Isusa. Zove ga, jer ga slabo vidi u ono malo svjetla i svojim jadnim očima punim suza. Zove ga tri puta: »Isuse, Isuse, Isuse!« I to je prvi put što ga zove po imenu, otkad je na Kalvariji. Napokon, pod jednim bljeskom što čini kao krunu nad vrhom Golgote, vidi ga, nepomičnog, sveg visećeg naprijed, s glavom toliko pognutom naprijed i udesno, da ramena dotiče obrazom, a s bradom rebra, i shvaća.

Pružna drščuće ruke u mračan zrak i viče: »Sine moj! Sine moj! Sine moj!« Zatim sluša ... Usta su joj otvorena, izgleda da hoće i s njima slušati, kao što je rastvorila i oči da vidi, da vidi ... Ne može vjerovati da njezinog Isusa više nema.

Ivan, koji je isto tako gledao i slušao i shvatio da je sve svršeno, zagrlj Mariju i nastoji je udaljiti govoreći: »Više ne trpi«.

Ali, prije nego što apostol završi rečenicu, Marija, koja je shvatila, oslobađa se, okrene se oko sebe, pogne se u luku prema tlu, stavi ruke na oči i vikne: »Sina više nemam!«

I zatetura se, i pala bi da je Ivan nije cijelu prihvatio na srce, a zatim sjeda na zemlju, da bi je podržao na grudima sve dok druge Marije ne zamijene apostola kod Marije. One to sada mogu, jer ih više ne zadržava gornji krug vojnika, jer sada, kada su Židovi pobjegli, Rimljani su se svi skupili na maloj poljani što je niže, komentirajući ono što se dogodilo.

Marija Magdalena je sjela gdje je bio Ivan i gotovo polegne Mariju na koljena, podržavajući je među rukama i na svojim grudima, cjelivajući beskrvno lice, naslonjeno na milostivo rame. Marta i Suzana sa spužvom i platnom umočenim u ocat kvase joj sljepoočice i nosnice, dok joj Marija Alfejeva cjeliva ruke, dozivajući je u ljutoj boli, i čim Marija ponovno otvori oči i kruži pogledom što ga bol otupljuje, kaže joj: »Kćeri, kćeri, draga, slušaj... reci mi da me vidiš. Ja sam tvoja Marija... Nemoj me tako gledati!« I kada prvi jecaj otvara Marijino grlo, i pošto padoše prve suze, ona, dobra Marija Alfejeva, kaže: »Da, da ...plači... sa mnom ovdje, kao kod mame, jadna, sveta moja kćeri«, i kada je čuje da govori »Oh! Marijo! Marijo! Jesi li vidjela!«, ona jeca: »Da! Da ... ali ... ali kćeri ... oh, kćeri... «. Ne nalazi stara Marija ništa drugo, i plače. Očajnički plač na koji se nadovezuje onaj svih ostalih, tj. Marte i Marije, Ivanove majke i Suzane.

Dok se učenici okreću da joj dadu mrtvog Sina, okrunjena glava pada unatrag i ruke vise prema zemlji, i vukle bi se po zemlji sa svojim ranama, da ih milosrđe pobožnih žena nije držalo da bi to spriječile.

Sada je u Majčinu krilu... I izgleda umorno i veliko dijete koje spava svo šćućureno na majčini grudima. Marija ga drži desnom rukom, provučenom iza leđa Sina, a lijevom preko utrobe da ga pridrži na koljenima. Glava je na majčinu ramenu. I Ona ga zove ... zove ga bolnim glasom. Zatim joj se odvaja od ramena i miluje ga ljevicom, skuplja i ispruža mu ruke i prije nego što ih ukrsti na ugaslom krilu, cjeliva ih i plače nad ranama. Zatim miluje obraze, posebno gdje je modrica i oteklina, ljubi mu udubljene oči, usta što su ostala malo iskrivljena u desno i poluotvorena. Htjela bi mu srediti kosu, kao što mu je sredila bradu namočenu krvlju. Ali čineći to, naiđe na trnje. Ubode se, skidajući tu krunu i hoće da to Ona sama uradi s jednom rukom koja joj je slobodna i sve odbija riječima: »Ne, ne! Ja, Ja!« i čini se kao da ima među prstima nježnu glavu novorođenčeta, s tolikom nježnošću to čini. I kad je uspjela skinuti tu krunu mučiteljicu, sagne se da bi liječila sve ogrebotine od trnja svojim cjelovima. Dršćućom rukom razdvaja razbarušenu kosu, sređuje je i plače, i govori tiho, tiho i briše prstima suze što padaju na jedno, hladno i okrvavljeno tijelo, i misli ga očistiti suzama i svojim velom, koji je još na Isusovim slabinama. I privlači k sebi jedan okrajak i s njime čisti i briše svete udove. I uvijek se vraća k milovanju lica, a zatim i ruku, a onda miluje ranjena koljena i zatim opet prema gore da bi obrisala Tijelo na koje padaju suze i suze.

I dok to čini njezina ruka naiđe na razderinu prsnog koša. Mala ruka, pokrivena tananim platnom skoro cijela uđe u prostorni otvor rane. Marija se sagne da bi vidjela u polju svjetlosti koja je nastala, i vidi. Vidi otvorene grudi i srce svoga Sina. Tada kriknu. Kao da oštar nož otvara Njezino srce. Kriknu, a zatim se prevrnu na Sina i izgleda i Ona mrtva.

Pružaju joj pomoć, tješe je. Hoće da joj uzmu božanskog Mrtvaca a budući da Ona viče: »Gdje, gdje ću te staviti da bude sigurno i dostojno Tebe?« Josip, sav pognut u poklonu poštovanja, s otvorenom rukom na grudima, kaže: »Utješi se, o ženo! Moj grob je nov i dostojan jednog velikana. Njemu ga darujem. A ovaj, Nikodem, prijatelj, već je odnio u grobnicu pomasti, jer on to hoće prinijeti od svoga. Ali, molim te, budući da se približava večer, pusti nas da radimo... priprava je. Budi dobra, sveta Ženo!«

I Ivan i žene mole u tom smislu i Marija dopušta da joj iz krila uzmu njezino Stvorenje, i diže se, tjeskobno brižna, i dok ga omotavaju u plahtu, moli: »Oh! Polagano činite!«

Nikodem i Ivan kod ramena, Josip kod nogu, podignu Leš umotan ne samo u plahtu nego potpomognut i ogrtačima koji služe za nosiljku, i zapute se dolje putem.

Marija, podržavana od Marije Alfejeve i Magdalene za kojima slijede Marta, Marija Zebedejeva i Suzana, koje su pokupile čavle, kliješta, krunu i trsku, silazi prema grobu. Na Kalvariji ostaju tri križa, od kojih je onaj u sredini gol, a druga dva imaju svoj živi trofej, koji umire.

Ivan, Majka i Magdalena pod križem

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Dok sam bio u tolikim mukama povećavala se moja patnja, jer je apostol Ivan otišao obavijestiti moju predragu Majku o svemu što se dogodilo one noći kada su Me uhvatili, mučili i odlučili osuditi na smrt. Moja Majka je preko svake mjere trpjela teške patnje i gorčine, što je pojačavalo muke moga srca, vidjevši je u takvoj mucu. Marija Magdalena i sve druge pobožne žene bile su jako ožalošćene. Gorko su plakale, a Ja sam molio Nebeskog Oca da ih utješi, udijeli im snage da mogu trpjeti sve te patnje, jer ih Ja u tom trenutku nisam mogao osobno utješiti pošto sam postao razlogom njihove muke.

Odučile su poći sa mojom predragom Majkom i ljubljenim učenicom da Me vide i sudjeluju u mojim patnjama. Zaputile su se prema Jeruzalemu, plakale su, uzdisale su tijekom tog puta. Moja predraga Majka je trpjela više od svih drugih, ali sa divnom velikodušnošću tješila je sve druge. Ja sam silno trpio misleći na patnju koju će podnijeti moja ljubljena Majka kada Me vidi u stanju u koje su Me doveli, da više nisam bio obličjem nalik čovjeku.

Prikazivao sam ovu svoju patnju Nebeskom Ocu i molio Ga da se udostoji dati snagu i krjepost mojoj Majci da može u predanju trpjeti tako velike muke. Isto sam molio i za pobožne žene koje su je pratile, na poseban način za Magdalenu koja Me je jako puno ljubila i zbog toga bila jako ožalošćena.

Moja Majka je zatim došla u podnožje križa kako bi Me motrila, duboko Mi se poklonila i ponovno se prikazala spremnom trpjeti sve moje muke. Zatim je od Mene i same sebe učinila žrtvu Nebeskom Ocu. Gledala Me, motrila i nije micala očiju, ni tijela, ni duha s Mene, koji sam predmet sve njene ljubavi i patnje. Vjerno je kopirala u svojoj duši sliku svoga raspetoga Sina. U nju su snagom ljubavi, bile utisnute sve moje muke i patnje.

Pozivao sam i Mariju Magdalenu riječima ljubavi i govorio: *«Dođi zaljubljena pokornice, vjerna učenice, već si prije uživala u slastima moje ljubavi, dođi sada i trpi gorčinu mojih muka. Vidi koliko su Me stajali grijesi ljudskog roda, kolikom cijenom plaćam tvoje grijeha i grijeha drugih duša. Sada je vrijeme da pokažeš svoju ljubav prema Meni, svome Učitelju i Otkupitelju.»*

Magdalena ranjena u srcu pozivom ljubavi, došla je do podnožja križa, zagrlila križ uprta pogleda u moje noge koje je više puta prala svojim suzama i u ljubavi ih grlila i ljubila. Vidjevši Me tako razderanog i u mukama, bolno je plakala u podnožju križa, u podnožju nogu koje su se toliko trudile za njeno spasenje. Izlijevala je svoju ljubav i bol, nije se mogla nasititi da Me gleda i mrtvi i utiskuje u svoje srce moje rane. Ja sam trpio vidjevši njenu toliku gorčinu i bol, a nisam je mogao utješiti, jer sam Ja sam bio predmet njene patnje.

Isus se nakon uskrsnuća ukazao Mariji Magdaleni, drugim ženama i Petru

(Službenica Božja Marija Cecilija Baij iz Nutarnji život Isusa Krista sadržaj iznosi u prvom licu, u obliku nutarnjeg govora – lokucija u kojima sam Isus iznosi stanje vlastite nutrine tijekom događanja iz svoga života).

„Nakon što sam kao Uskršli Gospodin završio pohod mojoj predragoj Majci, ostavio sam je prepunu milosti u moru radosti. Želio sam čim prije utješiti moje učenike. Htio sam ispuniti njihova srca neuobičajenom utjehom i željom da Me vide uskrsloga. Na poseban način to sam učinio u duši Magdalene koja je bila najgorljivija u ljubavi prema Meni. U njoj je rasla goruća želja da Me vidi. Ja sam je na takav način pripravljaio da primi milost, da bude prva koja će me vidjeti nakon moje predrage Majke.

Magdalena, sva raspaljena ljubavlju i željom, žurno je pošla obavijestiti apostole, kao što joj je kazao anđeo da sam uskrsnuo, i da u grobu nema više moga tijela. Zatim se ponovno s drugim ženama vratila na grob. Ne nalazeći Me, žene su zbunjene otišle. Željele su Me vidjeti, no Magdalena je ostala uz prazan grob, jer ljubav i velika želja koju je imala da Me pronađe nije joj davala mira. Sva u žudnji tražila je svoje blago i odlučila je da se neće vratiti kući prije nego što Me pronađe. Ali joj je nedostajalo vjere, budući su joj anđeli rekli da sam uskrsnuo nije vjerovala. Mislila je da Me netko ukrao. Zbog toga je išla okolo kao van pameti uzdišući, dozivala Me glasom punim ljubavi i raspaljene želje.

Dok me Magdalena tražila dotrčali su na moj grob Petar i Ivan puni želje da saznaju što se dogodilo mome tijelu. Kada su došli na grob, ušli su i nisu našli moje tijelo. Ni oni nisu previše vjerovali u moje uskrsnuće. Zbunjeni i u sumnji vratili su se natrag.

U međuvremenu objavio sam se Mariji Magdaleni pod likom vrtlara. Na prvi pogled nije Me prepoznala nego Me pitala gdje je njeno dobro, da li sam ga ja uzeo i da joj kažem gdje sam ga ostavio da bi ga ona išla uzeti. Nisam htio da Me odmah prepozna jer sam htio da kuša velike žudnje. Zatim sam je nazvao imenom, uobičajenim glasom kako sam je zvao prije moje smrti, i ona Me prepoznala. Ispunio sam je radošću i vjerom, a još puno više ljubavlju. Čuvši moj glas kliknula je: „Učitelju“. I brzo je potrčala da zagrlj moje noge i poljubi ih, kao što je to običavala činiti kada sam dolazio u njenu kuću prije moje smrti. Ali, Ja sam je u tome zadržao, zatim sam joj zapovjedio da odmah ode i pronese radosnu vijest mog uskrsnuća

drugim ženama. Magdalena Me je odmah poslušala i puna radosti otrčala obavijestiti svoje družice. Kako je bila velika radost njenog srca, bila je van sebe i sva raspaljena željom da Me ponovno vidi.

Žene su odmah povjerovala na navještaj Marije Magdalene, te su gorjele živom željom da Me vide. Ja sam tako pripravljaio njihove duše da prime milost da Me vide. Dok im je Magdalena pričala što se dogodilo Ja sam bio prisutan, ali na nevidljiv način. Uživao sam slušati njeno gorljivo pripovijedanje. Zatim sam im se ukazao likom kakvim sam bio za vrijeme zemaljskog života. Pozdravio sam ih, a one vidjevši Me pale su na zemlju i duboko Mi se klanjale. Njihovo srce se raspalilo ljubavlju prema Meni i Ja sam im dopustio da Mi poljube noge.

Prvo je to učinila Marija Magdalena položivši svoje usne na rane mojih nogu da ih poljubi. Osjetila je kako je njena duša zapljusnuta neuobičajenom slašću. Bila je sva obuzeta neizrecivim užitkom. Tada je kušala Božanske slasti koje je zaslužila zbog tolikih suza i patnje. Toliko je puta prala moje noge suzama i mazala ih dragocjenom mašću. Magdalena se neko vrijeme zadržala u tom položaju kušajući slast i milinu, te je htjela da i druge žene u tome sudjeluju, poljube moje noge i dožive istu blagost. Sve su bile ispunjene radošću i utjehom te su Me počele slaviti i zahvaljivati. Nisu se mogle nasititi gledati Me. Zapovjedio sam im da idu obavijestiti učenike, na poseban način Petra da sam uskrsnuo i da će Me vidjeti u Galileji. Tada sam nestao ispred njihovih očiju, a žene su radosno otrčale obavijestiti Petra i apostole koji nisu povjerovali njihovim riječima. Mislili su da govore isprazno. Ulio sam u srce apostola i Petra određenu želju da Me vide, kao i sumnje da su Me žene uistinu vidjele. Bili su potpuno zbunjeni i u njima se miješao strah i nada.“

Uskrslu Isus se ukazuje Mariji Magdaleni i ženama

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

Međutim, žene izišavši iz kuće hode tik uza zid, kao sjene u sjeni. Neko vrijeme šute, sasvim zakukuljene i plašljive od tolike tišine i samoće. Zatim, osokolivši se na pogled posvemašnjeg mira što vlada u gradu, združe se u skupinu i usude se govoriti.

»Hoće li vrata već biti otvorena?« pita Suzana.

»Svakako. Gledaj tamo prvog vrtlara s povrćem. Ide na trg«, odgovori Saloma.

»Hoće li nam što reći?« pita opet Suzana.

»Tko?« upita Magdalena.

»Vojnici, na Sudskim vratima. Onuda... malo njih ulazi a još manje ih izlazi... Pobudit ćemo sumnje...«

»A komu? Gledat će nas. Vidjet će pet žena koje idu u polje. Mogle bismo biti i osobe koje idu u svoja mjesta pošto su proslavile Vazam.«

»Ipak... Da ne upadnemo u oči nekome zlonamjernome, zašto ne izađemo kroz neka druga vrata i onda zaokrenemo tik uza zidine?...«

»Produljile bismo put.«

»Ali bismo bile sigurnije. Krenimo k Vodenim vratima.«

»Ah, Salomo! Da sam na tvom mjestu, izabrala bih Istočna vrata! Morala bi duže zaobilaziti! Treba obaviti brzo i vratiti se brzo.« Magdalena je ta ovako odlučna.

»Onda neka druga, ali ne Sudska. Budi dobra...« mole sve.

»Pa dobro. Onda, budući da tako hoćete, prođimo mimo Ivane. Preporučila se je da je obavijestimo. Da smo pošle ravno, bile bismo mogle preći preko toga. Ali kad želite napraviti duži obilazak, prođimo mimo nje...«

»O da! I zbog stražara što su ih tamo postavili... Ona je poznata i boje je se...«

»Rekla bih da svratimo i k Josipu iz Arimateje. On je vlasnik onog mjesta.«

»Ma da! Sada sastavimo povorku, kako ne bismo upale u oči! Uh, kako plašljivu sestru imam! Radije, znaš Marta? Učinimo ovako. Ja idem naprijed i pogledat ću. Vi dođite za mnom s Ivanom. Ako ima opasnosti, stat ću nasred puta pa ćete me vidjeti. I vratit ćemo se natrag. Ali uvjeravam vas da će nam stražari ispred ovoga (i pokaže kesu punu novca) dopustiti da radimo sve. Mislila sam na to.«

»To ćemo reći i Ivani. Imaš pravo.«

»Onda idite. Ja odoh.«

»Zar ideš sama? Ja idem s tobom«, kaže Marta, u strahu za sestru.

»Ne. Ti idi s Marijom Alfejevom k Ivani. Suzana i Saloma će te čekati kod vrata, s vanjske strane zidina. A potom ćete doći glavnim putem sve zajedno. Zbogom.«

I Marija Magdalena prekine druge moguće komentare otišavši brzo sa svojom torbom balzama i svojim novcem u njedrima.

Leti, tako ide brzo putem koji biva veselijim u prvom rumenilu zore. Da brže stigne, prođe kroz Sudska vrata. I nitko je ne zaustavi....

Ostale gledaju za njom. Potom okrenu leđa raskršću gdje su bile i krenu jednim drugim putem, uskim i tamnim, koji se zatim u blizini Siksta širi u prostraniji i otvoreniji put na kome su lijepe kuće. Ponovno se razdijele. Saloma i Suzana nastavljaju put, a Marta i Marija Alfejeva pokucaju na velika okovana vrata i pokažu se na prozorčiću (rupici) što ga vratar odškrine.

Uđu i pođu k Ivani. Ona je već na nogama i obučena u haljinu sasvim ljubičastotamne boje, zbog koje se čini još bljeđom, i ona priređuje mirisno ulje zajedno s dojljom i jednom služavkom.

»Došle ste? Bog vam platio. Ali da niste došle, bila bih otišla sama... Da nađem utjehe... Jer mnogo toga je ostalo poremećeno poslije onoga strašnoga dana. Pa da se ne osjećam samom, moram ići kraj one stijene i kucati i reći: "Učitelju, siromašna Ivana sam... Ne ostavi me samom i Ti..."«. Ivana plače tiho ali u velikoj tuzi, dok dojlja Estera daje velike neodgonetljive znakove iza leđa gospodarice dok joj stavlja ogrtač.

»Ja idem, Estero.«

»Bog te utješio!«

Izađu iz palače da se pridruže drugaricama. Upravo u taj čas nastane kratak a snažan potres, koji ponovno baci u paniku Jeruzalemce, koji su još zastrašeni od događaja u petak.

Tri se žene svom brzinom vrata natrag i stoje u prostranom predvorju među sluškinjama i slugama, koji viču i zazivaju Gospodina, bojeći se novih udara potresa.

Magdalena je pak bila upravo na početku puteljka što vodi u vrt Arimatejca kad je iznenadi jaka a ipak skladna tutnjava toga nebeskog znaka, dok se u jedva rumenkastom svjetlu zore, koja napreduje na nebu gdje na zapadu još odolijeva jedna uporna zvijezda, zore koja dotada zelenkastoj atmosferi daje plavu boju, upali neko veliko svjetlo koje silazi kao da je užarena, veoma sjajna kugla, režući mirnu atmosferu na cik-cak.

Mariju iz Magdale je skoro okrznulo i srušilo na tlo.

Za čas se prigine govoreći podglas: »Gospodine moj!«, a zatim se uspravi poput stabljike kad prođe vjetar i trči još brže prema vrtu. Hitro uđe u nj i, kao ptica koja je progonjena i traži gnijezdo, ide prema grobu u litici. Ali iako ide brzo, ne mogne biti ondje kad nebeski meteor posluži kao poluga i plamen za pečat na žbuci koja je stavljena za pojačanje teškom velikom kamenu, niti kad kamena vrata padnu sa završnim štopotom, prouzročivši trešnju koja se sjedini s onom od potresa, trešnju koja iako je kratkotrajna, tako je žestoka te baci stražare na zemlju kao mrtve.

Kad je stigla, Marija vidi te beskorisne tamničare Slavodobitnika bačene na zemlju kao snop pokošenog klasja. Marija Magdalena ne povezuje potres s Uskrsnućem. Nego videći taj prizor, pomisli da je to kazna Božja nad oskvrniteljima Isusovog groba te pade na koljena i kaže: »Jao! Ugrabili su ga!«

Doista je prežalosna, i plače kao djevojčica koja je došla sigurna da će naći oca koga traži, a mjesto njega nađe prazan stan. Potom ustane i otrči da pođe do Petra i Ivana. I budući da više ne misli na drugo nego da obavijesti njih dvojicu, ne sjeti se da pođe u susret drugaricama, da se zaustavi na putu, nego se brzo poput gazele vrati putem kojim je došla, prođe Sudska vrata i leti ulicama koje su nešto življe, bane na vrata gostoljubive kuće te udara i drma ih silovito.

Otvori joj vrata gazdarica. »Gdje su Ivan i Petar?« upita Marija Magdalena daščući.

»Ondje«, i žena pokaže Blagovalište.

Marija iz Magdale uđe, i netom se nađe unutra, pred dvojicom zgranutih, kaže tihim glasom iz samilosti prema Majci, ali je u tom glasu više jada nego da viče: »Odnijeli su Gospodina iz groba! Tko zna kamo su ga stavili!« I po prvi put zatetura i posrne te se uhvati gdje može da ne padne.

»Kako? Što kažeš?« pitaju njih dvojica.

A ona teško diščući: »Otišla sam naprijed... da podmitim stražare... da nas ostave na miru. Oni su ondje kao mrtvi... Grob je otvoren, kamen na zemlji... Tko? Tko je mogao biti? Ah, dođite! Trčimo...«.

Petar i Ivan krenu odmah. Marija ih slijedi na nekoliko koraka. Zatim se vrati natrag. Uhvati gazdaricu kuće, strese je, silovita u svojoj ljubavi koja predviđa, i rekne joj u lice: »Pazi dobro da nisi nikoga pustila k Njoj (i pokaže na vrata Marijine sobe). Sjećaj se da sam ja tvoja gospodarica. Poslušaj i šuti.«.

Potom je ostavi skamenjenu i stigne apostole koji hitro idu prema Grobu.

Dotle je Suzanu i Salomu, pošto su ostavile drugarice i stigle do zidina, zatekao potres. Prestrašene sklone se pod jedno stablo i stoje tu, lomeći se između žudnje da pođu prema Grobu i želje da pobjegnu k Ivani. Ali ljubav pobijedi strah pa pođu prema Grobu.

Još prestrašene uđu u vrt i vide stražare onesviještene... vide veliko svjetlo gdje izlazi iz otvorenog Groba. Njihova prestrašenost se povećava; a dođe do vrhunca kad, držeći se za ruku da se međusobno hrabre, stupe na vrata te u mraku grobne spilje vide gdje ih jedno svijetlo i prekrasno biće pozdravlja, milo se smiješeći, s mjesta na kojem stoji, naslonjeno s desne strane kamena pomazanja, koji se sa svojom sivom bojom gubi u tako žarkome sjaju.

Padnu na koljena zapanjene u čudu.

Ali anđeo im blago kaže: »Ne plašite se mene. Anđeo sam božanske Boli. Došao sam da se radujem zbog njezina svršetka. Nema više Kristove boli, njegova poniženja u smrti. Isus iz Nazareta, Raspeti koga vi tražite, uskrsnuo je. Nema ga više ovdje!

Prazno je mjesto na koje je bio položen. Radujte se sa mnom. Idite. Kažite Petru i učenicima da je On uskrsnuo i da ide pred vama u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti još za malo vremena, kako je rekao.«

Žene padnu licem na zemlju, a kad ga dignu, pobjegnu kao da ih progoni neka kazna. Zastrašene su i govore tiho: »Sad ćemo umrijeti! Vidjele smo anđela Gospodnjega!«.

Napolju se malo primire i savjetuju se. Što učiniti? Ako kažu što su vidjele, neće im vjerovati. Također, ako kažu da dolaze odanle, mogu ih Židovi optužiti da su ubile stražare. Ne, ne mogu reći ništa, ni prijateljima, ni neprijateljima.

Plašljive i zanimljivije vrte se drugim putem kući. Uđu i sklone se u Blagovalište. Ne traže ni da vide Mariju. I tu razmišljaju da ono što su vidjele nije drugo do đavolska prijevara. Kako su skromne, smatraju da »ne može biti da je njima bilo dopušteno vidjeti Božjega glasnika. To je Sotona, koji ih je htio prestrašiti da ih udalji odanle.«.

Plaču i mole kao dvije djevojčice uplašene od neke utvare.

Treća skupina, skupina Ivane, Marije Alfejeve i Marte, uzevši u obzir da se ništa nova ne događa, odluči ići onamo gdje je sigurno čekaju drugarice. Izađu na ulicu gdje sada već ima prestrašenog svijeta koji komentira novi potres i povezuje ga s događajima Petka pa vidi i ono čega nema.

»Tim bolje da su svi prestrašeni! Možda će biti prestrašeni i čuvari pa neće praviti izuzetaka«, kaže Marija Alfejeva.

I idu žurno prema zidinama. Ali dok one idu tamo, Petar i Ivan, koje je slijedila Magdalena, već su stigli u vrt.

I Ivan, brži, stigne prvi do Groba. Stražara više nema tu. Nema više ni anđela. Ivan klekne, bojažljiv i tužan, na širom otvorena vrata, i zato da iskaže štovanje i zato da od stvari što ih vidi izvuče kojigod trag ili obavijest. Ali ne vidi drugo osim poviša koji nagomilani poviše sindona leže na tlu.

»Stvarno ga nema, Šimune! Marija je dobro vidjela. Dođi, uđi, gledaj.«

Petar, zapuhan od brza trčanja, uđe u Grob. Putem je bio rekao: »Neću se usuditi približiti onom mjestu.« Ali sada ne misli na drugo nego da otkrije gdje može biti Učitelj. I zove ga, kao da bi On mogao biti skriven u nekome tamnom kutu.

Ovog jutarnjeg sata još je gusta tama u dubokom Grobu, u koji probija svjetlo samo kroz maleni otvor vrata, a na njima sad prave sjene Ivan i Magdalena... Tako Petar jedva vidi i mora se pomagati rukama da vidi... Dotakne, i zadrhta, stol pomazanja i osjeti da je prazan.

»Nema ga, Ivane! Nema ga!... Ah, dođi i ti! Toliko sam plakao da gotovo ne vidim pri ovo malo svjetla.«

Ivan ustane na noge i uđe. I dok to čini, Petar otkrije ubrus stavljen u jedan kut, dobro složen, a u njemu sindon pažljivo smotan.

»Baš su ga ugrabili. Stražari nisu bili zbog nas, nego zato da učine ovo... A mi smo pustili da to učine. Dopustili smo time što smo otišli...«

»Ah, gdje su ga mogli staviti?«

»Petre, Petre! Sada je ... doista gotovo!«

Dvojica učenika izađu satrveni.

»Idimo, ženo. Ti ćeš to reći Majci...«

»Ja ne odlazim. Ostat ću ovdje... Netko će doći... Ah, ja ne odlazim... Ovdje je još nešto njegovoga. Majka je imala pravo... Udisati zrak gdje je On bio, jedina je utjeha što nam ostaje.«

»Jedina utjeha... Sad i ti vidiš da je bila obmana nadati se...« kaže Petar.

Marija ne odgovori. Klone na tlo, upravo kraj vrata, i plače dok oni drugi polagano odlaze.

Potom dignu glavu i pogleda unutra i kroz suze vidi dva anđela koji sjede do glave i nogu kamena pomazanja. Siromašna Marija je tako ošamućena u svojoj žestokoj borbi između nade koja umire i vjere koja neće da umre da ih gleda obezumljena a da se čak ni ne čudi. Ona, jaka, koja se svemu herojski opirala nema više drugog osim suza.

»Zašto plačeš, ženo?« upita jedan od dvojice sjajnih mladića; jer imaju izgled prekrasnih mladića.

»Jer su odnijeli moga Gospodina i ne znam kamo su mi ga stavili.«

Marija se ne boji s njima razgovarati, ne pita: »Tko ste?« Ništa. Ništa je više ne začuđuje. Ona je već podnijela sve što može začuditi jedno stvorenje. Sad nije drugo do jedna skrhana stvar koja plače bez snage i sustezanja.

Anđeoski mladić gleda druga i smiješi se. I drugi također. I u sijevanju anđeoske radosti obojica gledaju van, u vrt sav u cvatu zbog milijuna vjenčića što su se otvorili na gustim jabukama voćnjaka s prvim zrakama sunca.

Marija se okrene da vidi koga gledaju. I vidi čovjeka, prekrasnoga, tako te ne znam kako ga ne može odmah prepoznati.

Čovjeka koji je gleda sažalno i pita je: »Ženo, zašto plačeš? Koga tražiš?«

Istina je da Isusa zasjenjuje njegovo sažaljenje prema stvorenju koje su prekomjerna uzbuđenja iscrpla i koje bi moglo umrijeti od iznenadne radosti, ali se baš pitam kako može ne prepoznati ga.

A Marija kroz jecaje: »Uzeli su mi Gospodina Isusa! Došla sam da ga balzamiram u iščekivanju da uskrsne... Svu sam svoju hrabrost, i svoju nadu, i svoju vjeru držala skupljenu

oko svoje ljubavi... a sad ga više ne nalazim... Dapače stavila sam svoju ljubav oko vjere, nade i hrabrosti da ih branim od ljudi... Ali sve je uzalud! Ljudi su ukrali moju ljubav i s njim su mi uzeli sve... O moj gospodine, ako si ga ti odnio, reci mi kamo si ga stavio. I ja ću ga uzeti... Neću reći nikomu... Bit će tajna između mene i tebe. Gledaj: kći sam Teofilova, sestra Lazarova, ali sam pred tobom na koljenima da te molim, kao ropkinja. Hoćeš li da kupim od tebe njegovo tijelo? To ću učiniti. Koliko hoćeš? Bogata sam. Mogu ti dati toliko zlata i dragog kamenja koliko je teško. Ali vrati mi ga. Neću te prijaviti. Hoćeš li me tući? Tuci. Do krvi ako hoćeš. Ako ga mrziš, iskali mržnju na meni. Ali vrati mi ga. Ne čini me siromašnom s ovog neimanja, o moj gospodine! Smiluj se jednoj siromašnoj ženi!... Nećeš radi mene? Onda radi njegove Majke. Rec mi! Rec mi gdje je moj Gospodin Isus. Jaka sam. Uzet ću ga u naručaj i odnijet ću ga kao dijete na sigurno. Gospodine... gospodine... vidiš... već tri dana udara nas Božja srdžba zbog onoga što je učinjeno Sinu Božjemu... Nemoj Zločinu dodati Oskvrnjenje!«

»Marijo!« Isus blista zovući je. Otkriva se u svome slavodobitnom sjaju.

»Rabboni !« Marijin krik je doista »veliki krik«, koji zatvara smrtni krug. S prvim je tmina mržnje omotala Žrtvu mrtvačkim povojima, s drugim je svjetlost ljubavi povećala njegov sjaj. I s krikom koji ispuni vrt Marija ustane, potrči k nogama Isusovim, htjela bi ih poljubiti.

Isus je odmakne jedva je dirnuvši kraj čela vršcima prstiju: »Ne diraj me! Još nisam uzašao k svom Ocu u ovom ruhu. Idi k mojoj braći i prijateljima i reci im da uzlazim k Ocu svome i vašemu, k Bogu svome i vašemu. A potom ću doći k njima.« I iščezne Isus utonuvši u nepodnošljivu svjetlost.

Marija poljubi tlo gdje je stajao i trči prema kući. Uđe poput rakete, jer su vrata odškrinuta da dadu prolaz gazdi koji izlazi da pođe na zdenac. Otvori vrata Marijine sobe i klone joj na grudi vičući: »Uskrsnuo je! Uskrsnuo je!« I plače blažena.

I dok pritrče Petar i Ivan, a iz Blagovališta se približe prestrašene Saloma i Suzana i slušaju njezino pripovijedanje, eto iz ulice uđu i Marija Alfejeva s Martom i Ivanom, koje isprekidano dišući kažu da »su i one bile ondje, i da su vidjele dva anđela koji su govorili: jedan da je anđeo Bogočovjeka, a drugi anđeo njegove Boli, i koji su im dali nalog da kažu učenicima da je On uskrsnuo.«

I budući da je Petar stresao glavom, ostaju pri svome govoreći: »Da. Kazali su: "Zašto tražite Živoga među mrtvima? Nema Njega ovdje. Uskrsnuo je kako je rekao kad je još bio u Galileji. Zar se ne sjećate? Rekao je: 'Sin čovječji mora biti predan u ruke grešnika i biti razapet. Ali će treći dan uskrsnuti'".«

Petar tresu glavom govoreći: »Previše toga ovih dana. To vas je zbunilo.«

Magdalena digne glavu s Marijinih grudi i kaže: »Vidjela sam ga! Govorila sam s Njim. Rekao mi je da uzlazi k Ocu, a potom će doći. Kako je bio lijep!« I plače kako nije nikada plakala, sada kad ne mora više mučiti samu sebe da se sokoli protiv sumnje što se diže sa svih strana.

Ali Petar, pa i Ivan, izražavaju veliku sumnju. Gledaju se, a njihove oči kažu: »Ženska fantazija!«

Onda se i Suzana i Saloma usude govoriti. Ali i sama neizbježna razlika u pojedinostima o stražarima, koji su najprije tu kao mrtvi a potom ih nema, o anđelima, koji su sad jedan a sad dva i koji se apostolima nisu pokazivali, dviju verzija da će Isus doći tu ili da će ići pred svojima u Galileju, čini da sumnja i, štoviše, uvjerenje apostola sve više raste.

Blažena Majka Marija šuti držeći Magdalenu... ne shvaćam tajnu ove majčinske šutnje.

Marija Alfejeva kaže Salomi: »Vratimo se nas dvije onamo. Vidimo jesmo li sve pijane...« I otrči van.

Ostale, uporno izrugivane od dvojice apostola, ostanu uz Mariju, koja šuti udubena u misao koju svi tumače na svoj način, a nitko ne shvaća da je to zanesenje.

Vrate se one dvije vremešne žene: »Istina je! Istina je! Vidjele smo ga. Rekao nam je kod Barnabinog vrta: "Mir vama. Ne bojte se. Idite i kažite mojoj braći da sam uskrsnuo i da za

koji dan pođu u Galileju. Ondje ćemo još biti zajedno". Tako je rekao. Marija ima pravo. To treba reći onima iz Betanije, Josipu, Nikodemu, vjernijim učenicima, pastirima, ići, činiti, činiti... O, uskrsnuo je!...« I potpuno blažene plaču.

»Lude ste, žene! Bol vas je smutila. Učinilo vam se da je svjetlost anđeo. Vjetar glas. Sunce Krist. Ne kritiziram vas. Razumijem vas, ali ne mogu vjerovati nego onome što sam ja vidio: Grob otvoren i prazan i stražare koji su pobjegli s ukradenim Lešom.«

»Ali ako sami stražari kažu da je uskrsnuo! Ako je grad uzbuđen a Glavari svećenički ljudi od srdžbe jer su stražari govorili pobjegavši prestrašeni! Sad hoće da kažu drukčije i zato ih plaćaju. Ali već se zna. I ako Židovi ne vjeruju u Uskrsnuće, neće da vjeruju, mnogi drugi vjeruju...«

»Uh! Žene! ...« Petar slegne ramenima i htjede otići.

Tada Majka, kojoj je i dalje na grudima Magdalena, koja od svoje prevelike radosti plače kao vrba po kojoj pljušti kiša, i koja je ljubi u plavu kosu, podigne preobraženo lice i kaže kratko: »Stvarno je uskrsnuo. Imala sam ga u zagrljaju i poljubila mu Rane.« A potom se nagne nad kosom žarke ljubiteljice i kaže: »Da. Radost je još jača od boli. Ali to je tek mrvica pijeska onoga što će biti tvoj ocean vječne radosti. Blago tebi koja si dopustila da duh govori više nego razum.«

Petar se ne usudi dalje nijekati... i u jednom od onih prijelaza od jednog raspoloženja u drugo staroga Petra, koji se sad ponovno pojavljuje, kaže, više, kao da o drugima zavisi kašnjenje a ne o njemu: »Ma onda, ako je tako, treba obavijestiti ostale. One raspršene po poljima... tražiti... činiti. Hajde, mičite se. Ako baš ima doći... da nas barem nađe«. Ni ne uviđa da još priznaje da ne vjeruje slijepo u njegovo Uskrs.

Isus nakon uskrsnuća u razgovoru sa apostolima govori i o Mariji Magdaleni

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„U Getsemanskom vrtu Isus razgovara s apostolima koji vidjevši jednu mrlju od krvi misle da je njegova. Isus odgovara: „Ne to nije moja krv, pa ipak sam izgubio toliko krvi na ovome putu. Ali koraci protivnika su je izmiješali sa prašinom a kiša ju je rastvorila i s njom je otišla u zemlju. Ali dođite idemo skupa vidjeti ćete moju krv prolivenu za vas.“

„Gdje? Na mjesto tvoga plača, u pretorij?“ – pitaju učenici. Isus ide naprijed, okrene se i reče: „Na Golgotu, tamo ima toliko moje krvi da je pomiješana s prašinom slična tvrdom mineralu“.

„Ali to je nečisto mjesto“ – uskliknu Bartolomej.

Isus s osmijehom samilosti odgovara: „Svako mjesto u Jeruzalemu je nečisto nakon užasnoga grijeha, pa ipak vi nećete imati drugih nelagodnosti biti vani osim straha od naroda...“.

„Ali tamo su umrli i razbojnici...“.

Isus odgovora. „Ja sam tamo umro i zauvijek posvetio to mjesto. Uistinu vam kažem da do kraja vijekova neće biti svetijeg mjesta od toga, i dolaziti će narodi iz svih epoha kako bi poljubiti tu prašinu. I već vas je netko preduhitrio, bez da se bojao uvreda, osveta bez straha da će postati nečist. A osoba koja vas je preduhitrila je imala dvostruku razlog da se boji toga“.

„Tko je to Gospodine“ – pita Ivan kojega Petar laktom i očima potiče da to upita.

„Maria iz Magdale, sestra Lazarova! Kao što je sakupila i cvijeće koje sam gazio dok sam prije Pashe ulazio u njenu kuću, kao sjećanje na radost podijelila ga je družicama, tako i sada znala se uspeti na Golgotu i svojim rukama kopati zemlju tvrdnu od moje Krvi i odnijeta ga sama i položiti ga na krilo moje Majke. Nije se bojala a bila je poznata kao „grešnica“ i ako „učenica“. A ni moja Majka koja je primila tu krv u svoje krilo nije se bojala da će postati nečistom. Moja krv je sve poništila i sveto je mjesto gdje je ona pala. Sutra prije šestog časa, vi ćete se uspeti na Golgotu a ja ću vas sustići.“

Napuštanje Palestine i boravak u Francuskoj

(Bl. Jakov iz Varezee iz Leggenda aurea, sadržaj iznosi kao pripovijedatelj)

Četrnaest godina nakon Isusove muke, kad je već bio mučen sv. Stjepan a apostoli se razišli iz Palestine, gdje je ostao samo Jakov, i Isusovi učenici su se razišli u različite dijelove zemlje kako bi širili Riječ Božju.

Apostol Petar je bl. Maksimu povjerio brigu o Mariji Magdaleni. A tada su progonitelji Isusovih učenika Maksima, Mariju Magdalenu, Martu, Lazara, i neke druge stavili na brod bez kormilara i odvukli na more u nadi da će izginuti, ali po Božjoj volji more ih je odvelo u Marsej u Francusku. Nitko ih nije htio primiti u svoju kuću te su sklonili pod trijem nekoga hrama.

Kada je Marija Magdalena vidjela kako se narod sprema ići u hram i žrtvovati idolima mirna i vedra lica ih je počela uvjeravati da to ne čine propovijedajući im Krista. Svi slušatelji su bili zadivljeni njenom rječitosti i ljupkošću kad je pristigao i princ te oblasti sa ženom sa nakanom da od idola traži neku pomoć da dobiju sina kojega su toliko željeli. Magdalena ih je uvjerala da to ne čine.

Nekoliko dana kasnije Marija Magdalena se u snu ukazala prinčevoj ženi prekoraujući je: „Vi ste tako bogati a puštate Božje slugе da se gladni pate na hladnoći“. I opomenula ju je da će ih zadesiti Božja srdžba ako im ne iziđu u susret. Žena od straha nije ništa govorila mužu, a sve se ponovilo i drugu noć ali s istim rezultatom. Tek nakon treće opomene u istom snu koji su sanjali princ i žena povjerali su se jedno drugome i ugostili kršćane dajući im potrebno za život.

Jednoga dana dok je Magdalena propovijedala princ joj reče: „Zar uistinu vjeruješ da možeš obraniti vjeru koju propovijedaš“? A ona mu dogovori: „Spremno branim vjeru koja je svakim dano sve više osnažena čudesima i propovijedima koje sv. Petar čini u Rimu“.

A princ joj dogovori da su spremni povjerovati njenim riječima ako im izmoli od Boga kome se klanja rođenje sina. Ubrzo nakon toga žena mu je ostala trudna. Nakon nekog vremena princ je odlučio poći u Rim provjeriti kod sv. Petra ono što mu je Magdalena govorila. Žena iako trudan, uvjeri princa da i ona pođe s njim. Na moru na brodu žena rodi sina ali pri porodu je umrla. Budući da nitko nije mogao doći dijete i ono je preminulo. Mornari obadviju majku i dijete u plahte i ostave ih na nekom otoku, a princ je sav u prevelikoj tuzi njih preporučivao Magdaleni.

Kad je došao u Rim potražio je sv. Petra koji mu reče da je dobro napravio što je došao dodavši mu da se ne brine za ženu i dijete koji spavaju. Petar pouči princa, na jednome od svojih putovanja povede ga u Jeruzalem gdje mu pokaza sveta mjesta, i nakon što je dvije godine proboravio sa sv. Petrom iz Rima princ se ponovno zaputi kući. Na povratku svrati na otok gdje je bio ostavio mrtva tijela žene i sina te sav u čudu nađe ih žive i zdrave. Žena mu ispričava da su zadobili ponovno život po zagovoru Marije Magdalene te da je ona u duhu njega pratila sve vrijeme.

Čim su se iskrcali potražili si Magdalenu i zatraže krštenje. Nakon krštenja porušili su sve idole u Marseju a Lazar je postao biskupom u tome gradu. Malo nakon toga Magdalena i neki drugi kršćani su otišli u grad Aix gdje su činili mnoga čudesa, obraćali brojni narod a bl. Maksim jer postao biskupom u tom gradu.

Malo nakon toga Marija Magdalena je poželjela ostatak svoga života posvetiti pokori i kontemplaciji. Povukla se u samoću, a često su je posjećivali anđeli i donosili joj hranu. Magdalena je tako provela svojih zadnjih 30 dana života. Neki svećenik ne znajući ništa o tome se povukao u samoću kojih 10 kilometara dalje od Magdalene pećine. Jednoga dana Gospodin mu objavi da je u blizini jedna svetica koju po neki puta anđeli unesu na nebo a zatim ponovno vrata na zemlju. Svećenik htijući provjeriti ovo viđenje, uputi se na ukazano mjesto. Kad je došao na ulaz u pećinu povika: „Zaklinjem te u ime Isusa Krista ako ti koja si u unutra neko ljudsko stvorenje, da mi odgovoriš u istini“.

A Marija mu odgovori: „Sjećaš li se kako se priča u Evanđelju da je neka Marija grešnica svojim suzama prala noge Spasitelje i zadobila oproštenje grijeha. Ja sam ta Marija koja već 30 godina ovdje boravam“.

Zatim je zamolila svećenika da ode kod biskupa Maksima i da mu kaže neka da na dan Uskrsa dođe i sam uđe u pećinu što biskup i učini. Kad je ušao biskup je našao anđela s Magdalenom, a svetica nakon što se pričestila dugo je plakala legla na ležaj zaspala u Gospodinu.“

Smrt Marije Magdalene, ne može više trpjeti ali može ljubiti

(Marija Valtorta, iz Spjev o Bogočovjeku, sadržaj objava iznosi kao viđenja)

„Vidim stjenovitu pećinu u kojoj je neki ležaj od skupljenog lišća skupljenog na nekim platnu. Mora da je udoban kao što bi to bilo neko sredstvo mučenja. U špilji je i neki veliki kamen koji služim kao stol i jedan manji kao za sjedalo. Na jednom kamenu, ne znam da li je obrađen od čovjeka ili je prirodno takav, položen je križ sastavljen od dvije grane povezane skupa. Stanovnik špilje je posadio u neku raspuklinu puno zemlje biljku bršljana i vodio je njen grane tako da tvore križ, uz to su dvije posude od gline napravljene rukom koja nije vična a u njima divlje cvijeće. U podnožju na zemlji je jedan bič. U špilji je još jedan rustikalni vrč za vodu i ništa drugo.

Jedna mršava žena obučena u tamno grubo odijelo ulazi u pećinu mičući grane koje su visjele. Izgleda iscrpljeno. Ne može se odrediti koliko bi godina imala, ako bi se sudilo po uvelom licu izgleda da ima preko 60 godina. Kada bi se sudilo po crtama lica koje je još lijepo terebalo bi kazati da ima oko 40 godina.

Žena se polagano vuče prema kamenu koji služi kao stol i odlaže borovnice i divlje jagode. Zatim ide prema oltaru i klekne. Iscrpljena je dok kleče skoro je pala i mora se osloniti rukom na kamen. Moli gledajući križ i suze joj teku niz lice. Pritišće grančice sa trnjem oko svoje glave i na slabine, i bičuje se. Ali previše je slaba za to. Pušta da joj bič padne iz ruke na zemlju i s obje ruke se oslanja na oltar i kaže:

„Ne mogu više Rabbuni, trpjeti sjećajući se tvoje muke“! Po glasu je prepoznajem. To je Marija Magdalena, nalazim se u pećini pokornice. Marija plače, Isusa zove imenom, ne može više trpjeti ali može ljubiti. Njeno tijelo izmučeno pokorom ne može više podnijeti napor bičevanja, ali u njenom srcu još ima iskri strasti i troši svoje zadnje snage ljubeći. I ona ljubi, s trnovom krunom na glavi govori svome Učitelju u neprekidnim iskazu ljubavi i neprestano obnovljenom činu patnje.

Pala je glavom okrenuta na zemlju. U istom položaju koji je imala na Kalvariji pred mrtvim Isusom kojega su položili u Marijino krilo. Sada plače jer nema Isusa:

„Život mi izmiče Učitelju moj. Da li ću morati umrijeti a da te ne vidim ponovno? Kada ću moći motriti tvoje lice? Moji grijesi se prda mnom i optužuju me. Ti si mi oprostio i vjerujem da neću pasti u Pakao. Ali koliko vremena u ispaštanju prije nego li budem živjela od Tebe. O dobri Učitelju, zbog ljubavi koju si mi iskazao utješi moju dušu. Čas smrti je došao, zbog tvoje strašne smrti na križu utješi svoje stvorenje! Ti si me rodio, stvorio ne moja majka. Ti si me uskrisio više nego li si uskrisio moga brata Lazara, budući da je on već bio dobar i smrt bi mu bila samo čekanje tebe u Limbu. Ja sam bila mrtva u duši i umrijeti bi bilo značilo umrijeti zauvijek. Isuse u tvoje ruke preporučam duh svoj. Tvoj je jer si ga Ti otkupio. Kao zadnje okajanje prihvaćam upoznati gorčinu tvoje napuštenosti u smrti. Ali daj mi neki znak da je moj život poslužio za ispaštanje mojih grijeha.“

„Marijo“ – ukaza joj se Isus. Izgledalo je kao da silazi sa grubog križa ali nije izranjen ni umirući. Lijep je kao ujutro na dan Uskrsnuća. Silazi sa oltara i ide prema Magdaleni koja leži na zemlji. Zove je ponovno i izgleda da ona drži da taj glas odjekuje u njenoj nutрини u duhovnim sjetilima, i kako je okrenuta zemlji ne vidi da svijetlo Kristovo izarava. On je dodiruje polažući joj ruku na glavu, i uzima je za lakat, kao u Betaniji da je pridigne.

Kada ona osjeti da je dodirnuti i prepoznaje Isusovu ruku ispusti krik na sav glas. I podiže lice preobraženo od radosti, a zatim ga spušta kako bi poljubila noge svoga Gospodina.

„Podigni se Marijo, ja sam, istina život odlazi, ali ja dolazim kazati ti da te Krist čeka. Marija ne treba čekati, sve joj je oprošteno. Tvoje mjesto je već pripravljeno u mome Kraljevstvu. Došao sam Marijo da ti to kažem. Sjetimo se skupa jednog prošlog trenutka. Sjećam se Betanije. Uvečer nakon subote, za 6 dana sam trebao umrijeti. Sjećaš li se svoje kuće? Bila je sva lijepa ograđena a voćnjak je bio u cvatu. Lazar me pozvao na večeru a ti su ubrala najljepše cvijeće iz vrta kako bi ukasila stol gdje će jesti tvoj Učitelj. A zatim sam ja došao. A ti si brže od gazele potrčala, prije posluge kako bi otvorila vrata sa tvojim uobičajenim usklikom. Izgledao je uvijek kao usklik ropkinje koja je oslobođena. Svi apostoli su bili sa mnom.

I uistinu ti si bila zarobljena a ja sam bio tvoj Osloboditelj. Svi su apostoli bili sa mnom pa i onaj koji je bio kao ud zaražen rakom među apostolima. Ali bila si tu ti koja si zauzimala njegovo mjesto. I nisi znala da ja gledajući tvoju prignutu glavu kad si mi ljubila noge i tvoje oči pune ljubavi sam bio zaboravio na muku da pored sebe imam izdajnika. Zbog toga sam htio tebe na Kalvariji. Jer vidjeti tebe moglo se biti sigurnim da moja smrt nije bez smisla i cilja. I pokazati se tebi bila je zahvala za tvoju vjernu ljubav. Marijo, blagoslovljena ti koja me nikada nisi izdala, i bila si potvrda moje nada kao Otkupitelja, ti u kojoj sam vidio sve spašene po mojoj smrti. Dok su svi jeli ti si se klanjala, Mirisnom vodom oprala si moje noge, čistim poljupcima ljubila si moje ruke, i još htjela si razbiti zadnju vazu tvoje dragocjene pomasti kako bi mi pomazala glavu, ruke i noge da svi udovi tvoga Učitelja mirišu kao udovi posvećena Kralja....Juda koji te je mrzio jer si bila sada poštena bio te prekorio. A ja sam te brano jer si sve bila učinila iz ljubavi, tako velike ljubavi da mi je sjećanje na nju došlo u mucu u Getsemanskom vrtu...

Sada zbog ovoga čina ljubavi koji si mi iskazala pred moju smrt, ja dolazim pred tvoju smrt kako bi ti iskazao ljubav. Tvoj Učitelj te ljubi Marijo. On je ovdje zbog toga. Ne boj se, ne boj se druge smrti. Tvoj smrt nije drugačija od onoga tko svoju krv za mene prolijeva. Što čini mučenika? Daje svoj život iz ljubavi prema svome Bogu. Vidiš da nema razlike. Mučeništvo, pokora i ljubav čine istu žrtvu za isti cilj. U tebi pokornici koja ljubi je mučeništvo kao kod onih koji umiru u areni. Marija prethodim te u salvi. Poljubi mi ruku i ostani u miru. Odmori se. Vrijeme je da se ti odmoriš. Odmaraj se i čekaj, Blagoslovljam te blagoslovljena“.

Isus je potaknuo Magdalenu da legne na svoj ležaj. Svetica lica oblivena suzama radosti ekstaze je legla kome je njen Bog želio i izgleda kao da spava ruku prekrizanih na prsima, suze nastavljaju teći ali na ustima ima osmijeh.

Podigla se kada glasna munja odjeknu pećinom zbog dolaska anđela koji je nosio kalež, položio ga na oltar a zatim se klanjao. I Marija na koljenima pored ležaja je kleknula i klanja se. Snage je napuštaju ali blažena je. Anđeo uzima kalež i pričešćuje Magdalenu, a zatim uzlazi u Nebo. Marija kao cvijet preplanuo na prevelikom suncu prigiba se, s rukama još prekrizanim na grudima pada licem na ležaj prepun lišća. Umrla je. Euharistijska ekstaza je prekinula zadnju nit života u njoj.

Isusu kaže Mariji Valtorti: „Tako je zaokružen ciklus Magdalene. Od smrti u Život. Ona je najveće uskrsnula moga Evandelja. Uskrsnula je iz sedam smrti. Ponovno je rođena. Vidjela si je kako se kao cvijet diže iz blata i raste sve više u vis, a zatim je cvala za mene, mirisala za mene i umrla za mene. Vidjela si je kao grešnicu, zatim žednu kako trči prema Izvoru, zatim raskajanu i kako joj je bilo oprošteno, nakon toga kao onu koja ljubi, iskazuje počast mrtvom Tijelu svog Gospodina, zatim je služila mojoj Majci jer je moja Majka, i na kraju kao pokornicu na pragu svog ulaska u Raj. Duše koje se bojite naučite ne bojati se Mene čitajući život Marije Magdalene. Duše koje ljubite naučite od nje ljubiti serafskom gorljivošću. Duše koje ste lutale naučite od nje mudrost koja dušu čini spremnom za Nebo.“

POBOŽNOST SV. MARIJI MAGDALENI

Molitve sv. Mariji Magdaleni

Za ustrajnost do kraja: O slavna Marijo Magdaleno, uzore pokornika isprosi mi milost istinskoga obraćenja i ustrajnosti u milosti do kraja. Moli Boga za mene da se jednoga dana u času smrti mogu pojaviti pred Gospodinom Isusom Kristom s upaljenom svjetiljkom pun nade i goruće ljubavi tako da zaslužim ući u vječno Božje kraljevstvo. Amen. *Oče naš. Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za slobodu života u Bogu: Sveta Marijo Magdaleno tebe je Isus oslobodio od sedam zlih duhova, moli Gospodina za nas da nas oslobodi od svega što nas sputava i drži daleko od Njega koji je izvor ljubavi i praštanja. Ti koja si izabrala bolji dio slušajući Isusovu riječ do njegovih nogu, moli Gospodina da nas njegova riječ oslobodi od đavolskih laži i tmina. Ti koja si izabrana da budeš svjedok uskrslog Isusa koji je bio oslobođen od lanaca smrti moli za nas Gospodina da možemo živjeti u punini zajedništva sa Ocem, Sinom i Duhom Svetim. Amen. *Oče naš. Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za pokajanje i u bilo kojoj potrebi: Bože kojemu je pokajanje svete Marije Magdalene bilo tako drago da je zadobila ne samo oprostjenje svojih grijeha nego i očišćenje srca ljubavlju te je suzama prala noge tvoga Sina Isusa, udijeli nam milost da oplakujemo grijehe koje smo učinili na način osjetimo tvoje Očinsko milosrđe i po njenom zagovoru udijeli nam milost za koju te molimo (...) a sve na tvoju veću slavu i naše spasenje. Amen. *Oče naš. Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Devetnica sv. Mariji Magdaleni

Prvi dan: Sv. Marijo Magdaleno tebe čim je milost dodirnula odmah si se odrekla svih užitaka ovoga svijeta te si se potpuno predala i posvetila Isusovoj ljubavi isprosi nam milost da i mi vjerno odgovorimo na sve Božje poticaje i nadahnuća. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Drugi dan: Sv. Marijo Magdaleno, tebe je Isus oslobodio od sedam zlih duhova, moli Gospodina za nas da nas oslobodi od svega što nas sputava i drži daleko od Njega koji je izvor ljubavi i praštanja. Isprosi nam nutarnju slobodu duha da može cijelim našim bićem ljubiti Boga, bližnjega i samoga sebe. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Treći dan: Sv. Marijo Magdaleno ti si odlučno prezrela sve ljudske obzire, odbacila luksuz, udobnosti i duh svijeta molimo te isprosi nam odlučnost za Boga tako da nadvladamo sve zapreke na koje nailazimo na putu spasenja, posebno one navezanosti i kompromise koji priječe naš rast u ljubavi Božjoj. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Četvrti dan: Sv. Marijo Magdaleno ti koja si uzor svima kojima je potrebno pokajanje i pokora pred Gospodinom, ti si gorko oplakivala svoje grijehe i duboko raskajana do nogu Isusovih iz njegovih usta si čula kako su ti oprostjeni mnogi grijesi, isprosi nam milost da mrzimo i oplakujemo naše grijehe uvjereni u Božje oprostjenje. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Peti dan: Sv. Marijo Magdaleno ti koja si izabrala bolji dio slušajući Isusovu riječ do njegovih nogu, moli Gospodina da nas njegova riječ hrani na putu života, prosvjetljuje i poučava da znamo razbrati i vršiti volju Božju te da nas oslobodi od svih đavolskih laži, zavodjenja i tmina. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Šesti dan: Sv. Marijo Magdaleno ti koja si se iskreno i potpuno obratila te si pratila Isusa na njegovim putovanjima, slušala njegove riječi, služila u potrebama, isprosi nam milost da spremno služimo Kristu i Crkvi te tako zaslužimo biti njegovi vjerni učenici. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Sedmi dan: Sv. Marijo Magdaleno ti nisi napustila Isusa Krista ni u trenutku kada su se mnogi učenici u trenutku njegove muke pokolebali, kada je naš Gospodin bio izložen bijesu svojih neprijatelja i đavla, ni dok je na križu visio i umirao i otkupljivao ljudski rod, isprosi nam vjernost u Božjoj službi u svim protivštinama, bolestima, mukama i progonstvima te pravu evanđeosku mudrost križa koja vodi i Nebo. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Osmi dan: Sv. Marijo Magdaleno ti si kao nagradu za svoju vjernost Isusu dobila milost da se On uskrsli tebi prvoj među učenicima ukaže, kušala su nepomućenu radost gledajući Krista pobjednika, isprosi nam milost prave evanđeoske radosti, postojane nade da tako živimo svetim životom tako da zaslužimo jednoga dana motriti našega Gospodina u vječnoj slavi. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Deveti dan: Sv. Marijo Magdaleno koja si od samoga Isusa dobila sigurnost oprostjenja tvojih grijeha ali si usprkos toga tijekom svog zemaljskog života provodila strogi pokornički a na kraju i pustinjački život u neprestanoj molitvi tako da su te i anđeli pohađali, isprosi nam milost prave pokore tako da tijekom života činimo zadovoljštinu za naše i grijeh svijeta te da u potpunom miru duha prijeđemo s ovoga svijeta Ocu i u vječnosti uživamo blaženstvo svetih. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu. Litanije sv. Mariji Magdaleni.*

Litanije sv. Mariji Magdaleni

Gospodine, smiluj se!

Kriste, smiluj se!

Gospodine, smiluj se!

Kriste, čuj nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeski Bože .....Smiluj nam se!

Sine, Otkupitelju svijeta Bože,

Duše Sveti, Bože,

Sveto Trojstvo, jedan Bože,

Sveta Mariji Magdaleno .....Moli za nas!

Ti koju je Isus oslobodio od 7 zlih duhova,

Ti koja si pred Isusa donijela posudu punu mirisne pomasti,

Ti koja si Isusu prala noge svojim suzama i otirala ih svojom kosom,

Ti koja si s puno ljubavi ljubila Isusu noge,

Sveta Marijo Magdaleno kojoj su mnogi grijesi bili oprostjeni,

Ti koja si postala raspaljena ljubavlju,
Ti koja si Isusu postala jako draga,
Ti koja si izabrala bolji dio,
Ti koja si os Isusa zadobila uskrsnuće svoga brata Lazara,

Sveta Marijo Magdaleno, koja si ostala s Isusom i kad su se učenici razbježali,
Ti koja si vjerno stajala pod križem Isusovim,
Ti koja si prava među učenicima zaslužila vidjeti uskrslog Isusa,
Ti koja si poslana od Očeve providnosti,
Ti koja si zagovornica obraćenika pred Gospodinom

Sveta Marijo Magdaleno blaga zaštitnica pokornika,
Ti koja nas svojim zagovorom pratiš na putu vjernosti Gospodinu,
Ti koja se kod Isusa zauzimaš da jednoga dana budemo u slavi s tobom i svim svetima,
Ti koja u Nebu goriš od ljubavi za Boga, isprosi nam da Ga i mi ljubimo,

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehе svijeta, oprosti nam, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehе svijeta, usliši nas, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehе svijeta, smiluj nam se!

Pomolimo se: Milosrdni Oče, kao što je sv. Marija Magdalena ljubeći tvoga Sina Isusa Krista zaslužila oprostjenje svojih grijehа, neka i nama tvoje milosrđe udijeli da jednoga dana mogemo u vječnosti uživati radost tvoga blaženstva u zajedništvu sa svim svetima. Amen.

Razmatranja o sv. sv. Mariji Magdaleni

„Na blagdan sv. Marije Magdalene, ona koja je toliko Krista ljubila, ukaza se Gertrudi tijekom molitve *Večernje*. Bila je ukrašena zlatnim ružama. S nje je odsajivalo toliko dragulja koliko je nekada bilo mrlja zbog njenih grijehа. Stojeći s desna Sina Božjega izgledalo je kao da ona na cijeli nebeski kor zrači divan sjaj svoje slave, a Gospodin Isus joj se obraćao s posebnom dobrohotnošću.

Gertruda shvati da zlatno cvijeće predstavlja Božje milosrđe koje je otpustilo Magdalenine grijehе, a dragocjeno kamenje je predstavljalo njene pokore koje su uz pomoć milosti izbrisale sve njene grijehе.

Tijekom Jutarnje Gertruda se potrudila s posebnom pobožnošću moliti časoslov na čas ove svetice, moleći je da zagovara osobe koje su se njoj preporučile. Tada sv. Marija Magdalena stupi naprijed te se prostrla pred Gospodinom i poljubila Mu noge s ljubavlju. Zatim je pozvala sve koji se žele Njemu približiti da isto učine u duhu iskrene pokore prikazujući za njih svoje zasluge.

Gertruda dođe i pobožno poljubi svete Isusove noge te reče: „Evo, preljubljeni moj Gospodine, ja ti prikazujem patnje koje su mi tvoje službenice povjerile i skupa s njima perem tvoje svete noge“. Gospodin odgovori: „Dobro si učinila što si mi u njihovo ime oprala noge. Kaži onima za koje moliš da one same obrišu moje noge svojom kosom, poljube ih i pomažu dragocjenom pomasti“.

Ona shvati da se ove osobe trebaju truditi iznad svega oko tri stvari: brisati kosom noge znači da trebaju pažljivo promotriti da li muke koje trpe imaju uzrok u nečemu što je protivno Bogu i što prijeći sjedinjenje s Njim. U tom slučaju trebaju usredotočiti svu svoju pažnju na Boga i biti spremne, osloboditi se ovih zapreka, i trpjeti svaku moguću muku.

Drugo, poljubiti noge Gospodinu znači da se moraju u potpunosti povjeriti Božjoj dobroti, Bog će im oprostiti iz svega srca sve ono za što se istinski kajaju. I na kraju, pomazati

miomirisom Gospodinove noge znači da moraju tvrdo odlučiti izbjegavati, koliko je njima moguće, sve što je protivno Božjim odredbama.

Gospodin nadoda: „Ako mi želiš prikazati i miris kojim mi je ova pobožna žena razbijajući posudicu pomazala glavu – *tako da se cijela prostorija ispunila miomirisom* (Iv 12,3), – trebaš ljubiti istinu. Tko se iz ljubavi prema istini ili braneći je izlaže da izgubi svoje prijatelje, ili zbog toga bude izložen protivštinama ili mora podnijeti velike napore, uistinu razbija svoju alabastrenu posudicu i glavu mi maže miomirisom velike vrijednosti i ispunja kuću dragocjenim mirisom istine. On na takav način daje dobar primjer, jer dok se trudi ispraviti druge, istovremeno ispravlja svoje nedostatke izbjegavajući činiti pogreške koje prekorača kod blišnjega, tako da se dobar miris širi zbog dobroga primjera i obraćenja blišnjega.

Ako se dogodi da u svojoj gorljivosti za istinu ta osoba braneći je padne u neki grijeh, ako previše gorljivo ispravlja blišnjega ili odveć tvrdim riječima, ili bude indiskretan, ja ću ga ispričati pred Bogom Ocem i pred svim stanovnicima Neba kao što sam prije bio opravdao Mariju. I ne samo to, nego ću dati zadovoljštinu za sve njegove grijeha“.

Gertruda još reče: „Čita se da je Magdalena kupila ovaj miomiris. Kako Ti ja mogu iskazati tako dragu čast da se može reći da sam je skupo kupila?“

Gospodin: „Tko mi u svakoj prigodi prikazuje svoju dobru volju, ili se trudi činiti meni za ljubav, izlažući se velikim naporima kako bi me više proslavio, uistinu zadobiva po velikoj cijeni miomiris balzama. I dobiva ga u svakome slučaju, pa ako i zbog neke zapreke ne uspijeva ostvariti svoju dobru nakanu, samo ako više ljubi moju čast od vlastite koristi te se rado zbog mene izlaže nelagodama.“ (Sv. *Gertruda Velika Objave, IV, 46*)

„Kad Marija Magdalena dođe na grob i kad u njenu ne nađe Gospodinovo tijelo, pomislili da su ga odnijeli. To je javila učenicima. Oni dođoše i povjerovaše da je onako kako žena kaza. O njima u nastavku je napisano: *Tada se učenici vratili kući. A zatim dodaje: Marija pak stajala kraj grobe i plakaše.*

Ovdje treba istaknuti onu silnu moć ljubavi što je prožimala duh te žene. Ona se nije udaljila od groba Gospodinova, iako su učenici otišli. Tražila je iako nije nalazila. Plakala je tražeći i raspaljena ognjem svoje ljubavi izgarala od želje za onim za koga je držala da je odnesen. Zbog tog se i zbililo da ga je samo ona tada vidjela, jer je ostala da traži. Ustrajnost je naime snaga za dobro djelo, kako kaže i Istina: *Tko pak ustraje do konca bit će spašen.*

Najprije je dakle tražila ali nikako nije nalazila. Ustrajala je tražeći, i zbog toga je našla. Dogodilo se da su određene želje narasle, a postavši veće dohvatiše što su našle. Svete naime želje odgađanjem rastu. Kad bi odgađanjem iščezle, tada i ne bi bile želje. Tko god je mogao doprijeti do istine, plamtio je od ove ljubavi. Zato David veli: *Žeđa duša moja za Bogom živim kad ću doći i pojaviti se pred licem Gospodnjim?* A i Crkva u Pjesmi nad pjesmama kaže: *Ja sam ljubavljvu ranjena. I opet: Duša je moja razlivena.*

Ženo zašto plačeš? Koga tražiš? Pita je zbog boli, da bi želja bila veća i da bi prema njenu planula još žarčom ljubavljvu kad zove imenom onoga koga je tražila. *Kaže joj Isus: Marijo!* Najprije ju je zvao općim nazivom žena, a zatim - budući da je poznavala – zove je po imenu. Time kao da joj otvoreno veli: „Prepoznaj onoga koji te poznaje. Ne poznajem te općenito kao ostale, već sasvim na poseban način“. Marija odatle zvana po imenu prepoznala tvorca i odmah ga oslovljava „rabboni“ što znači učitelju. Ona ga je naime tražila izvanjski, a on ju je poučio da ga traži nutarnje.“ (Sv. *Grgur Veliki papa, Homilija o evanđeljima*)

„Medu onima što su nosile miomiris na Kristov grob, slavimo jedino spomen Marije Magdalene. Krist je iz nje istjerao sedam zlih duhova da bi dao mjesto sedmerostrukom djelovanju milosti Duha. Njezina ustrajnost da ostane i dalje na grobu zavrijedila joj je viđenje i razgovor s anđelima; zatim je vidjela Gospodina te postala njegovim apostolom kod apostolâ. Poučena i potpuno uvjerenjena iz ustiju samoga Boga, polazi naviještati im da je

vidjela Gospodina i ponavljati im što joj je rekao. Promotrimo, braćo moja, koliko je po dostojanstvu Marija Magdalena zaostajala za Petrom, glavom apostola, i Ivanom, veoma ljubljanim Kristovim teologom, a koliko je ipak više od njih bila obdarena. Kad su oni dotrčali na grob, ne vidješe drugo do plahtice i ručnika; no ona koja je čvrstom ustrajnošću ostala do kraja na vratima groba, vidjela je prije apostolâ ne samo anđele, nego i samoga Gospodara anđela, uskrsla u tijelu. Čula je njegov glas i tako ju je Bog svojom riječju stavio u svoju službu. Hram, u kojem u ovaj čas stojimo, slika je Kristova groba. On je čak i nešto bolje od slike, on je, tako reći, stvarno jedan drugi Sveti grob. Tu se nalazi mjesto gdje se polaže Gospodinovo tijelo, tu se nalazi sveti stol. Svaki, dakle, onaj što se cijelim srcem žuri prema ovome božanskome grobu, istinskom Božjem prebivalištu, da bi tu sabrana duha i upravljena prema Bogu ustrajao sve do kraja, taj će ne samo na anđeoski način naučiti riječi nadahnutih knjiga, nego će i sam očima duha, da ne kažem i više: očima tijela, bez ikakve prevare promatrati samoga Gospodina. Jer onaj koji očima vjere promatra mistični stol i kruh života pohranjen na njemu, vidi u stvarnosti Božju Riječ, koja je za nas postala tijelo i nastanila se među nama. A ako se udostoji i primiti ga, ne samo da ga vidi, već i sudjeluje u njegovu bitku, prima ga u svoje srce kao gosta te se ispunja božanskom milošću što dolazi od njega. Isto tako kad je Marija vidjela onoga koga su apostoli željeli vidjeti, zaslužila je viđenje i uživanje onoga koga prema Apostolu i anđeli žele gledati. Po toj kontemplaciji, po tom sudjelovanju u misteriju, čovjek se sav pobožanstvenjuje.“ (*Grgur Palamas, solunski nadbiskup od 1340–1359*)